

**A TITO-BANDA
AZ IMPERIALISTÁK
ÜGYNÖKSÉGE**

SZIKRA

HOPE

Merch
5650

7/88

A TITO-BANDA AZ IMPERIALISTÁK ÜGYNÖKSÉGE

CIKKGYŰJTEMÉNY

SZIKRA

BUDAPEST 1950

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

A JUGOSZLÁV TROCKISTÁK AZ IMPERIALIZMUS ROHAMCSAPATA

Írta:

Rákosi Mátyás

Még nincs egy éve, amikor a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodája megállapította, hogy: „a jugoszláv vezetők erősen túlbecsülve Jugoszlávia nemzeti erőit és lehetőségeit, azt hiszik, hogy megőrizhetik Jugoszlávia függetlenségét és felépíthetik a szocializmust más országok kommunista pártjainak támogatása nélkül, a népi demokráciák országainak támogatása nélkül, a Szovjetunió támogatása nélkül. Azt hiszik, hogy az új Jugoszlávia megállhat a forradalmi erők segítségével nélkül“.

Az események menete megmutatta, hogy a jugoszláv árulóknál nem az erők túlbecsüléséről, vagy más érthető hiedelemről van már szó. Tizenegy hónap alatt a Tito-banda a szocialista építés és nemzetközi békefront ellenségeinek egyik legaktívabb rohamcsapatává változott. Az imperialisták gyűlöletét a szocializmus építőivel szemben a jugoszláv vezetők-nél még fűti az áruló rossz lelkiismerete és az a feneketlen aljasság és elvtelenség, mely a trockista mozgalmat mindig jellemzi.

Tavaly nyáron a Tájékoztató Iroda közleményei után a jugoszláv trockisták még „félreértésről“,

„rossz információkról“ beszéltek és azt erősítették a megdöbbszent jugoszláv munkásosztály felé, hogy a népi demokráciákkal és a Szovjetunióval való szakítás dacára, saját erejükből tovább építik a szocializmust.

Az ilyen teóriákat azóta mint használhatatlanoakat félredobták. Most már egyre nyiltabban támaszkodnak a nyugati imperialistákra. Saját elégedetlen munkásosztályuk felé azt hangoztatják, hogy azért kell a kapitalistákra támaszkodniok, mert a népi demokráciák „cserben hagyták“ őket. A jugoszláv munkások joggal felvetik a kérdést: mivel magyarázható, hogy ugyanazok az imperialisták, akik minden erővel meg akarják akadályozni a szocializmus építését a népi demokráciákban és a Szovjetunióban, hirtelen olyan bőkezűen állanak rendelkezésre a Tito-féle „szocializmus“ építésére. Titóék erre azzal mentegődznek, hogy a népi demokráciák is „folytatnak kereskedelmet az imperialistákkal“. Csak arról hallgatnak, hogy ebben a kereskedelemben az imperialisták kínos gonddal ügyelnek arra, hogy amit eladnak, abba lehetőleg semmi olyan áru be ne kerüljön, mely a népi demokráciák hadi erejét növelné. És megfordítva: a népi demokráciák is kénytelenek ezt a szempontot szigorúan szemelött tartani.

Ezzel szemben a jugoszláv kereskedelem az imperialisták felé elsősorban haditermelés szempontjából fontos nyersanyagokból, színesfémekből és hasonlókból áll és cserébe olyan anyagokat, gépeket kapnak, amelyek eladása a valóban szocializmust építő népi demokráciák számára szigorú tilalom alá esik. A „The Daily Telegraph and Morning Post“ május 11-i tu-

dósítása például felsorolja azokat a hadianyagokat, amelyeket Tito nyugodtan vásárolhat. A hadianyagok közt szerepel 1500 tonna acélötvözetű lemez, 700 repülőgépmotor és hasonlók.

Azzal a változással kapcsolatban, ami Jugoszláviában Tito árulása következtében történt, gyökeresen megváltozott a kapitalista nyugat magatartása is. Tavaly nyáron, a Tájékoztató Iroda állásfoglalása után hetekig lehetett olvasni az imperialista sajtóban figyelmeztető cikkeket, hogy óvatosnak kell lenni „Tito színváltozásával kapcsolatban, mert ez csak valami új kommunista trükk, amivel Jugoszláviát, a fekete bárányt, be akarják csempészni a kapitalista akolba“. Ilyen „figyelmeztetések“ már régen megszűntek. Helyette egyre szaporodnak azok a „használati utasítások“, amelyek célja az, hogy egyrészt Titóék árulásával a legnagyobb tőkét kovácsolják az imperialisták számára és ugyanakkor lehetővé tegyék, hogy Tito otthon ne járassa le magát gyorsan. Az „Economist“, az angol nagytőke lapja ez év március 26-i számában például hosszasan foglalkozik e kérdéssel: „minden brit vagy amerikai kísérletnek, mely Titót gazdasági nehézségeim át akarja segíteni, gondos kalkuláció tárgyává kell tenni ellenállási képességét az ellene felsorakozott politikai erőkkal szemben“. S a cikk sóhajtvá hozzáteszi: „Ilyen pontos kalkuláció megtétele távolról sem könnyű.“

Ezzel kapcsolatban rendkívül jellemző a jugoszláv árulók magatartása az ENSz-ben. Az imperialisták cinkos szemhunyorgatással veszik tudomásul, hogy Titóék egy sor kérdésben a népi demokráciákkal szavaznak, mert megértik, hogy ez nekik bőven meg-

térül azzal, hogy Titóék ennek fejében saját népük egy részét még mindig megtéveszthetik, mondván: „Íme, mi mégis a szocialista államok családjához tartozunk.“

Persze még így is megtörténik, hogy az imperialisták ormóttlanul, ügyetlenül támogatják Titót. Ez történt például azoknak a titkos tárgyalásoknak kapcsán, amelyeket Titóék a görög fasiszta kormánnyal folytattak. Jugoszlávia négy népi demokrácia között fekszik. Természetesen nem töri magát, hogy a görög szabadságharcosok győzelmével egy ötödik népi demokráciát kapjon szomszédul. Ezért kezdett titkos tárgyalásokat a görög fasisztákkal. Azonban a görög külügyminiszter, Caldarisz, a sajtóval idő előtt közölte azt a reményét, hogy Tito marsallt és a görög királyt nemsokára szövetségesként üdvözölheti. Ez a leleplezés elég kellemetlen volt Titónak és a „Daily Mail“, az angol szélső reakció lapja április 14-i számában méltatlankodva követel „több tapintatot“ Titóval szemben.

Az ilyen apró melléfogások nem változtatnak azon a tényen, hogy Titóék nemzetközi magatartása és az imperialisták szocialistaellenes hidegháborúja között megvan a belső összefüggés. Amikor például az amerikai imperialisták szükségesnek tartják a háborús hisztéria fokozását, akkor Tito a maga szerény eszközeivel hűségesen szekundál ebben a zenekarban. Például légvédelmi elsötétítési gyakorlatokat tartanak, csapatmozdulatokat hajtanak végre Jugoszláviában és hasonlókat.

Az imperialisták természetesen kész örömmel fogadják Tito segítségét és mindaz a rágalom, mely a népi demokráciák ellen Belgrádban felröppen, száz-

szorosan megnagyítva hangzik vissza az amerikai, az angol rádióban és az imperialista sajtóban. Ugyanakkor természetesen a kapitalisták maguk között nem rejtik véka alá Tito iránti megvetésüket. A „News-week“ című amerikai folyóirat április 25-i száma gúnyosan írja le, „hogyan vetkőzik a szemérmes Tito kapitalista megmentői előtt“. Az „Economist“, az angol nagytőke folyóirata olvasóinak okulására megvizsgálja azokat a vádakat, amelyeket Tito klikkje terjeszt arról, hogy a Szovjetunió állítólag túl drágán adott volna iparcikkeket Jugoszláviának. Az egyszerű jugoszláv munkásnak valóban szinte lehetetlen egy írógép, vagy egy esztergapad burgonyában vagy kukoricában kifejezett ellenértékét a világpiaci árakkal összehasonlítani.

Az „Economist“ azonban veszi magának a fáradságot és vizsgálatának eredményeképpen ezévi április 16-i számában azt írja: „Ezek az árak távolról sem olyan nagyok, mint ahogy azt a jugoszláv propaganda el akarja hitetni. Az a vád, hogy: 3000 kg kukoricát kellett fizetni egy írógépért, például azt jelenti, hogy az ár 40 fontsterlingnél alacsonyabb. amikor Angliában egy írógép eladási ára 65 fontsterling körül van.“ A cikk gúnyosan beszél Titóék „naív méltatlankodásáról“ és értésére adja a jugoszlávoknak, hogy: „Kétséges, hogy Nagybritannia, vagy az Egyesült Államok, hajlandók lesznek-e veszteséget vállalni magukra csak azért, hogy Jugoszlávia gyenge iparán segítsenek.“ Nem egyszer az „Economist“ maga húzta alá, hogy az imperialisták szívesen használják ki Tito helyzetét arra, hogy megzsarolják. Ennek megfelelően például Jugoszlávia jóval többet fizet most Angliának

kártérítés és régi adósságainak fejében, mint amennyit az „Economist“ megállapítása szerint, maguk az angolok reméltek.

Hogy az imperialisták nem támogatják nyíltabban és gyorsabb tempóban Titót, annak két oka van. Az egyik az, hogy az áruló jugoszláv vezetők értéke abban a mértékben csökken, amint a jugoszláv munkások észreveszik az árulást. A másik az, hogy az imperialisták nem óhajtanak bizonytalan kockázatot vállalni. Kína példáján az imperialisták meggyőződtek arról, hogy a Kuomintang hadseregnek juttatott felszerelés jelentékeny része, a kínai népfelszabadító hadsereg kezébe került és most őket erősíti. A nyugati imperialisták realisták is és számolnak vele, hogy a jugoszláv dolgozó nép előbb vagy utóbb, de megszabadul Tito klikkjétől.

Ilymódon Titónak e „támogatása“ nagyon költséges. A hitelekért, amelyeket a jugoszláv árulók kapnak, nagy engedményeket kell tenniök, le kell kötniök zálogul az Amerikában, Angliában levő aranykészletüket. A hadifelszerelésért, amit az imperialisták adnak, fontos sztratégiai anyagokkal kell fizetniök.

Növekszik a nyomor és a nacionalista uszítás

Ez a fejlődés természetesen nem maradhatott hatás nélkül Jugoszlávia belső viszonyaira. Az összes kapitalista elemek, a város spekulánsai és a falu kulákjai szabadabban lélekzenek. A jugoszláv trockisták a kipróbált és a Szovjetunióhoz hű ipari munkásság ellen egyre inkább támaszkodnak a meglevő kapitalista elemekre. Tito eme munkás- és népellenes politikájának eredménye a spekuláció megnöveke-

dése, az iparcikkek és az élelmiszerek átvándorlása a közellátásból a feketepiacra. Amikor tavaly tavasszal a jugoszláv viszonyok megismerésére Pártunk néhány politikai bizottsági tagját odaküldtük, azok meglepetéssel tapasztalták, hogy milyen rendkívül alacsony ott a dolgozók életszínvonala. Azt is közölték velünk, hogy ezt a körülményt a reakciós suttogó propaganda azzal magyarázza, hogy sok élelmet visznek ki a Szovjetunióba és a népi demokráciák országaiba. Azóta ez aljas vádak Titóék hivatalos propagandájának állandó műsordarabjává váltak.

A népi demokráciákkal való szakítás után a közellátás helyzete rohamosan romlott. A kulákság és a spekulánsok száma még jobban megnőtt, még kevesebb lett az élelem és az iparcikk. Fokozta az áruhiányt, hogy az erőszakszervezetek: a rendőrség, katonai tisztikar, a magasabb tisztviselők, a „janicsárok“ ellátását rendkívül felfokozták. A levelekben, amelyeket Jugoszláviából kapunk, a dolgozók elpanaszolják, hogy míg a csecsemők számára nincs tej, addig egy tábornok, ha nő, napi 5 liter tejet kap, ha nőtlen, 3 liter a fejadagja. A munkások hónapszámra nem látnak húst és ugyanakkor ezek a kiváltságosok korlátlanul kapnak húst, zsírt, vaját. A felháborodás emiatt olyan nagy, hogy gyakran kerül az ilyen speciális üzletek előtt a tisztiasszonyok és a munkásnők között verekedésre sor. Újabban emiatt az ilyen üzletekből az elárusítás az udvaron keresztül történik.

Amíg a dolgozók nyomorognak, addig a felső réteg tejben-vajban fürdik és a legjobb szállítója és vevője a spekulánsoknak. Hogy ezen a téren hol tartanak ma Titóék, arranézve jellemző a „Sie und Er“

című svájci lapnak április 29-i cikke, mely Tito egy estélyét írja le. Az újságíró, aki ezen az estélyen — Pál, volt régensherceg palotájában — résztvett, leírja: „A nagyteremben háromszáz díszegyenruhás tábornok áll, tetőtől-talpig aranyba, ezüstbe és kitüntetésekbe burkoltan. Mellettük a szép nők nagystílű, drága estélyiruhákban. Mindez és az aranydíszítésű, hófehér frakkba öltözött pincérek a képet olyanná teszik, mint valami hollywoodi filmoperett díszlete. Az asztalok valósággal roskadoznak az óriási arany- és ezüsttálakon tálalt pecsenye alatt, amelyet 80 különböző előétellel szolgálnak fel. Bőségesen van ital is, tokaji, bordeauxi, frascati, sherry és természetesen pezsgő.”

Jugoszláviából menekült elvtársak elmondják, hogy mióta a kulákokat előszeretettel veszik fel a kommunista pártba, egyre gyakoribb látvány a kommunista párttag béres, aki a kommunista kuláknál dolgozik, vagy a volt partizán, aki napszámos a Nedićset vagy Pavelicset kiszolgáltta kuláknál. Ez nem akadályozza meg Titóékat abban, hogy nagyhangon ki ne jelentsék: „Az alapok lerakását befejeztük, egyenesen nekifoghatunk a szocializmus építésének.”

A munkások elkeseredésére a jugoszláv trockisták terrorral és bebörtönzéssel válaszolnak. A rosszul táplált, elégedetlen munkások nem vigyáznak a gépekre, sok a selejt, amiért a trockisták a népi demokráciákat vádolják, hogy rossz gépet és anyagot szállítottak. Ez azonban nem sokat használ és a dolgozók elkeseredése egyre fokozódik.

Tito és klikkje, a dolgozó tömegek elkeseredését a Szovjetunió és a népi demokráciák elleni uszítással akarja ellensúlyozni és a bajok igazi okáról így pró-

bálja a figyelmet elterelni. A Szovjetunióval való szakítás óta a jugoszláv árulók ezenkívül féktelen nacionalista uszításba fogtak. A régi, nagyszerb sovinizmus minden tartozéka újra előkerül a kelléktárból és vad nacionalista uszítás folyik a magyar, bolgár, román, albán és más szomszédnépek ellen. Petr Sztanbolics, a szerb szövetséges köztársaság miniszterelnöke és a kommunista párt titkára, a szerb nép-szakupcsina előtt tartott beszámolójában egyszerűen kijelentette, hogy a magyar köztársaság vissza akarja hódítani Bácskát, a románok Bánátot, a bolgárok Macedóniát és az albánok Metokhiát. A prímhegedűt ebben a hangversenyben Tito viszi, aki például május 15-én, a gárdista hadosztály pártértekezletén a szomszédok ellen aljas uszító beszédet tartott, amely tele volt például ilyen kitételekkel: „A magyaroknak Jugoszlávia békejobbot nyújtott összes gonosztetteik után. Ők azonban a legaljasabban förmednek Jugoszláviára“ stb. Ez a Titó-féle módszer, mely Horthy gatzetteit egyszerűen a népi demokrácia nyakába varrja, egyébként kedvenc módszerük.

A sovinizmus természetesen nemcsak a szomszédokkal szemben nyilvánul meg. Titóéknál volt ezelőtt is hallgatólagos megállapodás arra, hogy köztársaságukban a szerbek, horvátok és szlovének vigyék az első szerepet. Árulásuk óta a nemzeti kisebbségek elnyomása rendkívül fokozódott. Czernagóriában, Boszniában, a Vojvodinában egyre jobban kiszorulnak a helybeli elemek, mert megbízhatatlannak tartják őket és helyükbe elsősorban nagyszerb sovinizták kerülnek. Recseg-ropog a szerb-horvát-szlovén összefogás is, mert a sovinizmus ezekben az országokban is fel-

lángolt és egyre több panaszt hallunk a menekültektől, hogy a nagyszerb sovinizmus ugyanúgy, mint a királyság alatt, újra ráfekszik a többi népekre.

Ezzel kapcsolatban előkerülnek a mult rezsimnek olyan tényezői, akik eddig háttérben voltak. Újra szerephez jutott Misa Trifunovics, a volt királyi kormány miniszterelnöke, Lázica Markovics, a hirhedt ügyész, Miátov Toso, volt rendőrkapitány, a felosztatott „Szo-ko-l“ és egyéb nacionalista szervezetek vezetői.

Kémek és provokátorok

Jugoszlávia és szomszédainak viszonya egyre feszültebbé válik. A provokációk és az incidensek Jugoszlávia részéről egyre gyakoribbak és egyre kihívóbbak. Ezek a tapasztalatok különösen arra mutatnak, hogy Titóék kém- és provokációs tevékenysége a népi demokráciák és a Szovjetunió ellen nem tavaly nyáron, vagy 1947 őszén kezdődött, hanem sokkal régebbi keletű.

A Magyar Köztársaság Államvédelmi Hatósága tavaly augusztusban letartóztatta a budapesti jugoszláv követség sajtóattaséját, Boarovot, aki feletteseinek utasítására megölte Moic Milost, mert a Tájékoztató Iroda nyilatkozata mellett foglalt állást. Boarov bevallotta, hogy rendőrségi besúgó volt. 1947 áprilisában behívták a Jugoszláv Kommunista Párt központi bizottságának káderosztályára, ahol a vajdasági pártbizottság titkára, Vidic közölte vele, hogy rájöttek a multjára és csak akkor/kegyelmeznek meg neki, ha megfelelő szolgálatra vállalkozik az UDB*-nél. Boarov,

* UDB — Uprava derzsavne bezbednoszti = Államvédelmi hatóság.

a besúgó, ezt készséggel vállalta. És erre kinevezték még az év áprilisában a budapesti követségre azzal, hogy a jugoszláv kémhálózat kiépítésében, Magyarországon dolgozzon. Ismétlem, ez 1947 áprilisában volt. Az utasításai között, mint vallomásában leírja, többek közt benne volt: „Azon kell dolgozni, hogy Magyarországon csökkentsük a Szovjetunió politikájának népszerűségét, vagyis a Jugoszláviában uralkodó burkolt Szovjetunió-ellenes politikát kell érvényesíteni.“ Boarov vallomása részletesen elmondja, hogy hogyan végezte a kémek beszervezését, hogyan igyekezett a Magyar-Szovjet Művelődési Társaság munkáját dezorganizálni és végül, hogyan gyilkolta meg feletteseinek utasítására Moic-ot.

A magyar népi demokrácia a Tito-kormánnyal szemben a legteljesebb lojalitással viseltetett. Csak 1948 tavaszán kezdtünk gyanakodni, hogy valami nincs rendben. Tito árulása után alaposabban megnéztük Titóék magyarországi működését. Kivizsgáltuk például Anton Rob esetét, aki egy időben zagrebi párttitkár volt, a háború alatt Budapesten Horthy rendőrségének kezébe került és alaposan volt gyanúsítható, hogy egy sor jó elvtársat beárult a fasisztáknak. A felszabadulás után az esetet kivizsgálás céljából átadtuk a jugoszláv párt képviselőinek, akik egy idő múlva közölték velünk, hogy Rob tisztázta magát a vádak alól és azt javasolták, hogy ő legyen a magyarországi jugoszlávok antifasiszta szövetségének a vezetője. Mint ilyet, az országgyűlésbe is beválasztották.

A Tájékoztató Iroda közleménye után Rob Jugoszláviába szökött és mi utólag voltunk kénytelenek megállapítani, hogy esete a Boarovéhoz hasonló. Azt

is megállapítottuk, hogy Rob előszeretettel szervezte be az antifasiszta szövetségbe a magyarországi jugoszláv kulákokat, sőt kitelepítésre előjegyzett svábokat is, mert ezek annak a kémszervezetnek, melyet Rob az antifasiszta szövetség cégére alatt Magyarországon létrehozott, a legjobban megfeleltek.

Hasonló esetünk volt Bán Antallal, az azóta Svájcba szökött volt szociáldemokrata iparügyi miniszterrel. 1946 folyamán Noviszádból, ahol Bán az 1942-es megszállás után dolgozott, azt az értesülést kaptuk, hogy ott a rendőrség szolgálatában állott. Felkértük Jugoszlávia képviselőit, hogy vizsgálják ki az ügyet. Megfelelő idő múlva értesítettek bennünket, hogy az ügyet kivizsgálták és a gyanú alaptalan. Mi ezt gyanútlanul elfogadtuk és nem kifogásoltuk, hogy Bán, aki folyékonyan beszélt szerbül, a jugoszláv antifasiszta szövetség egyik fő támogatója lett. Ő kötötte meg a különböző jugoszláv-magyar szerződéseket, melyekben egy sor súlyos kötelezettséget vállaltunk a jugoszláv ötéves terv támogatására. Ma már tudjuk, hogy Bán Antal valóban Horthy rendőrségének szolgálatában állott, de Titóék ugyanúgy beszervezték, mint Boarovot, aki Bán működésére vallomásában egyébként részletesen ki is tért.

A Magyar Népköztársaság tényezőinek egész sora kezdte észrevenni, hogy a szerződések végrehajtása a magyar népi demokráciára egyre előnytelenebb. Ugyanakkor a jugoszláv gazdasági tényezők előszeretettel vették ki a keretszerződésből és adták át angol vagy egyéb kapitalista érdekeltségeknek azokat a megrendeléseket, amelyek előnyösek voltak és Magyarországnak a hátrányosakat juttatták. A dolog olyan

méretet öltött, hogy egy delegációnk ezt magával Titóval közölte és közbenjárását kérte. Tito álnok módon biztosította megbízottunkat, hogy itt csak az alsóbb szervek túlbuzgóságáról vagy hibájáról lehet szó. Ma már világos, hogy ez fentről jövő utasítás volt.

Ma már világos, hogy Titóék árulása sokkal régebbi időkre nyúlik vissza. Világos az is, hogy az a beállítás, amely szerint az árulók rossz-szelleműek az, ami Titót magával ragadja, ugyanolyan költött legenda, mint az, hogy Jugoszlávia most a szocializmust építi. Tito árulásának gyökerei sokkal mélyebbek és régebbiek, de természetesen most nő ki belőlük a maga terebélyességében a mérges fa.

Déli határainkon valóságos kéminváziót szerveztek. A Tájékoztató Iroda tavaly júniusi közleménye óta az imperialista kémek, spekulánsok, volt csendőrtisztek zavaros áradata, mely azelőtt nyugat felé ment, hirtelen irányt változtatott: Jugoszlávia felé fordult. A jugoszláv hatóságok a határon átszökőket, ha megfelelő összeköttetések voltak, tovább adják az angol kémszervezetnek. A többiek pedig megfelelő megoldozás után, kémkedés céljából, visszadobják a magyar határon.

Ezek a visszadobott kémek kivétel nélkül azt vallják, hogy az első feladat, amit a jugoszláv kémszervezet rájuk szabott, a Magyarországon levő szovjet képviselő, a magyar hadsereg és a magyar gazdasági élet pontos kikémlelése. A kémek átdobása szakadatlan határincidensekkel van összekötve. Ezeknek az incidenseknek az időpontja rendszerint összevág valamely nemzetközi vagy magyar eseménnyel, annyira, hogy mi már előre tudjuk, körülbelül mikor várhatók ezek

a provokációk. A május 15-e előtti választási hetekben, a szó szoros értelmében, valósággal ostrom alatt állott déli határunk. Volt olyan hét, hogy több mint száz kémeket dobtak át. A kémeket feltartóztató határőreinkre tüzet nyitnak és az utolsó három héten öt határőrt megöltek. Az egyik ilyen provokáció május 14-én, a választás előestéjén történt.

Ezek az aljas gyilkosok nem elégszenek meg az-
zal, hogy ártatlan emberek vérért ontják. E gyilkosságok alapján megkísérlik... hogy vádat emeljenek Magyarország ellen. A belgrádi rádió május 20-án például az aljasság minden határát túllépve, kijelenti: „A Tájékoztató Iroda magyarországi követői szisztematikus hajszát indítottak, amely a szavakról közvetlenül ellenséges tettekre tért át és arra irányul, hogy a magyar katonáknak a határon való halálát idézze elő(!?)“

A jugoszláv dolgozó nép, különösen a munkásságnak az a befolyásos rétege, amely változatlanul kitar a szocializmus és a proletár nemzetköziség mellett, mohón hallgatja a moszkvai, a budapesti és a többi demokratikus rádiók híradását. Ezt Titóék azzal igyekeznek ellensúlyozni, hogy a legkíméletlenebbül üldözik azokat, akik a Szovjetunió és a népi demokráciák rádióját hallgatják.

A mai Jugoszlávia tipikus rendőrállam, ahol a trockista klikk a Gestapotól kölcsönzött módszerekkel és a Gestapo-ügynökök segítségével tartja fenn uralmát. A Magyar Dolgozók Pártja a többi testvérpártokkal együtt, erejét megfeszítve azon igyekszik, hogy a jugoszláv dolgozók megtudják az igazságot. Lépten-nyomon le fogjuk leplezni Tito bandáját mint árulókat és az imperializmus ügynökeit, különösen azt az

aljas módszert, amelynek segítségével Titóék a szocializmus építésének ürügyével az imperialistákat támogatják.

Az ipari munkásságnak és az ifjúságnak, amelyet Tito klickje félrevezet, kihasználva hazafias érzésüket és a szocializmus felé való törekvésüket, meg kell magyarázni, hogy kizsákmányolják és arra kényszerítik őket, minél több rezet és ónt termeljenek, minél több erdőt termeljenek ki, nem a szocializmus építésére, hanem a szocializmus esküdt ellenségei — az imperialisták javára. Testvéri üdvözlötünket küldjük azoknak a hősöknek, akik önfeláldozóan harcolnak az elnyomók ellen. Tudjuk, hogy ezeknek a harcosoknak a lelkében ugyanaz a láng és ugyanaz az eltökéltség lobog, amely annyi hőstett végrehajtására buzdította őket a fasizmus elleni harcban és amely kivívta számukra az egész haladó emberiség elismerését.

Ez a tűz ma is lobogó lánggal ég. Ez biztos záloga annak, hogy az a szörnyű rendszer, amelyet ma a szocializmus aljas árulói, Titóval élükön Jugoszláviában bevezettek, nem lesz hosszúéletű. Ez a rendszer el fog pusztulni és Jugoszlávia dolgozó népe ujjongva térhet majd vissza a szocializmust építő népek nagy családjába.

(Megjelent a „Tartós békéért, népi demokráciáért“ június 8-i, a „Pravda“ és a „Komszomolszkaja Pravda“ 1949 június 5-i, a „Szabad Nép“ 1949 június 8-i számában.)

A KOMMUNISTA ÉS MUNKÁSPÁRTOK TÁJÉKOZTATÓ IRODÁJÁNAK A JUGOSZLÁV KOMMUNISTA PÁRT HELYZETÉRŐL HOZOTT HATÁROZATA ÉVFORDULÓJÁRA

A kommunista pártok Tájékoztató Irodájának „A Jugoszláv Kommunista Párt helyzetéről“ hozott határozata óta eltelt év a legmeggyőzőbb módon bizonyította be, hogy ez a határozat a nemzetközi kommunista mozgalom történelmi jelentőségű okmánya volt. Ennek az okmánynak minden tétele helyes, s az okmány teljes egészében az alkotó marxizmus-leninizmus példáját mutatja. A határozat kimerítő tudományos pontossággal elemzi azt a helyzetet, amelybe a Jugoszláv Kommunista Pártot az árulók: Tito, Kardelj, Gyilasz, Rankovics juttatták.

A Tájékoztató Iroda határozata arra figyelmeztetett, hogy ha a JuKP vezetőinek politikája nem változik meg, akkor ez a politika a Jugoszláv Kommunista Pártot pusztulásba viszi, a Jugoszláv Népköztársaságot pedig közönséges burzsoá köztársasággá változtatja és az imperialista államok igájába hajtja. Ugyanakkor a Tájékoztató Iroda bírálata minden szükséges előfeltételt megteremtett ahhoz, hogy a JuKP vezetői visszavezethessék az országot a népi demokráciák testvéri családjába.

Tito klikkje azonban megrögzött burzsoá nacionalisták csoportjának bizonyult és hibái, melyekre a Tájékoztató Iroda határozata rámutatott, nem egyszerűen eltévelyedett emberek hibái voltak, hanem a munkásosztály ellenségeinek, a szocializmus ellenségeinek, a Szovjetunió és az egész nemzetközi kommunista front ellenségeinek tudatos ellenforradalmi, marxista-ellenes, burzsoá-nacionalista politikáját jelentették.

Micsoda lármát csaptak a jugoszláv nacionalisták, amikor a Tájékoztató Iroda határozatát nyilvánosságra hozták! Lépten-nyomon a Szovjetunió és a SzK(b)P iránti hűségre esküdöztek, azt kiáltozták, hogy a Tájékoztató Iroda kritikája hazugságon és félreértéseken alapszik, hogy a róluk alkotott kép helytelen értesülések alapján alakult ki és így tovább. A valóságban pedig bebizonyosodott, hogy a jugoszláv ellenforradalmároknak azért volt szükségük erre a hűhóra, hogy újból megpróbálják a „Szovjetunió iránti hűségről“ szóló kiáltozásokkal félrevezetni a jugoszláv népet, mivel a Tito-klikk félt egyenesen és nyíltan kimutatni a Szovjetunió iránti gyűlöletét.

Tito nacionalista klikkje lépésről-lépésre, még mindig a Szovjetunió iránti hűségről fecsegetve, mindinkább áttért a Szovjetunió és a népi demokratikus országok elleni ellenséges magatartásra, mindaddig, amíg Titó, az ellenforradalmi banda főkolomposa, nyíltan meg nem fogalmazta 1948 decemberében a Szkupcsinában megtartott beszédében, hogy a Szovjetunióval és a SzK(b)P-val való szakítás azért történt meg, mert a Szovjetunió állítólag Jugoszláviát örökre egy agrárország sorsára akarta ítélni, hogy nyersanyagforrásait kiaknázhassa. Ezekkel a nyílt szovjetellenes,

burzsoá nacionalista agyrémekkel „indokolta“ Tito azt a tézist, hogy Jugoszlávia függetlenségét állítólag nem a burzsoá államok, nem az angol-amerikai imperializmus, hanem a Szovjetunió fenyegeti. Tito rágalmozó nyilatkozata ugyanakkor azt is jelentette, hogy a jugoszláv kormány a valóságban megszakítja kapcsolatait a Szovjetunióval, mint baráti országgal és az USA és Anglia uralkodó köreihez fordul segítségért, pártfogásért.

A burzsoá-nacionalista Tito-klikk oly messzire ment az imperializmus táborával fennálló tényleges kapcsolataiban, hogy lényegében támogatta a Szovjetunió és a népi demokrácia országai ellen irányuló Északatlanti Szerződést. A „Borba“, Titóék félhivatalos lapja, egyetlen cikkében sem foglalt állást az atlanti egyezmény ellen. Tito, az úgynevezett Jugoszláv Népfront III. kongresszusán ez év áprilisában megtartott beszédét a Szovjetunió és a népi demokratikus országok rágalmozásának szentelte. Ugyanakkor egyetlen szava sem volt az Északatlanti Szerződés és az angol-amerikai imperialisták ellen.

A Tájékoztató Iroda megállapította határozatában, hogy „a JuKP vezetői az országon belüli politikájukban eltávolodnak a munkásosztály állásfoglalásaitól és szakítanak a marxista osztály- és osztályharcelmélettel“, hogy a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet korszakában folyó osztályharc kiéleződése tagadásának útjára léptek. Az osztályharc marxista elméletétől való elszakadást a kapitalizmus jugoszláv restaurátorai olyasféle bűvös szavakkal kísérik, hogy Jugoszláviában „a kapitalizmus nem növekszik többé a faluban“, és olyasféle állításokkal, ami-

lyeneket Kardelj a múlt évben hangoztatott arról, hogy „országunkban az ember ember általi kizsákmányolása minden maradványának napjai meg vannak számlálva“.

A Tájékoztató Iroda határozata után a jugoszláv burzsoá nacionalisták az egész vonalon a kapitalizmus további restaurálását indították el az iparban és a mezőgazdaságban. A kapitalizmus visszaállítása az iparban mindenekelőtt abban jut kifejezésre, hogy a Tito-klika az ipar állami szektorát a nép érdekei ellen, a munkásosztály kizsákmányolásának érdekében és a kapitalizmus általános restaurálásának érdekében használja ki. Ugyanakkor a Tito-klika azon az úton halad, hogy az ország gazdasági életét az angol-amerikai tőkének vesse alá s közben áruba bocsátja az ország függetlenségét. Jugoszlávia ipara a fejlődés alacsony fokán áll s továbbra is egyhelyben topog, és amennyiben csakis a tőkés államok „segítségére“ támaszkodik, a világkapitalizmus törvényeinek hatása alá került és ki van szolgáltatva a marshallizált országok gazdasági élete minden gyönyörűségének. A jugoszláv államvezetők, miután nem érik be az USA és Anglia bankjainak és magáncégeinek „segítségével“, már hivatalosan az USA kormányához fordultak gazdasági segítségért. Ezt a „segítséget“ persze a „Marshall-terv“ összes szabályai szerint fogják megadni. A kapitalizmus érlelődő világgazdasági válsága teljes erejével rá fog törni Jugoszlávia gazdasági életére is.

A jugoszláv munkásosztály, melynek legkiválóbb képviselőit állati módon pusztítják és vetik börtönbe, megfosztották a legegységesebb demokratikus szabadság-

jogoktól és egyre inkább megfosztják valamennyi gazdasági és politikai vívmányától. A háború óta a jugoszláv dolgozók életszínvonalja még sohasem volt olyan alacsony, mint most, a munkások még sohasem éheztek úgy, mint most. Mindezt beszédesen bizonyítják az olyan tények, mint a kereskedelmi miniszter nemrég kiadott rendelete, amely szerint a munkából való elmaradás esetén nemcsak a munkásokat fosztják meg mindennemű ellátástól, hanem „az ellátásra és az éttermekben való étkezésre fennálló jogukat azok családtagjai is elvesztik“.

A burzsoá-nacionalista Tito-klikk hónapról-hónapra egyre fokozottabb mértékben kényszeríti a munkásokat és parasztokat arra, hogy ingyen dolgozzanak. Ez az úgynevezett „önkéntes“ munka a Népfronton keresztül a dolgozók jobbágyi kizsákmányolásának egyik formájává változott.

A jugoszláv burzsoá-nacionalisták, minthogy nem régi politikusok és járatlanok a gazdaságtudományban, eleinte azt hitték, hogy sikerül valami istenhátamögötti önellátó gazdaságot megteremteniök. Mindenfelé azt kiáltozták, hogy náluk az országban megvan minden, amire a szocializmus felépítéséhez szükség van. A gazdasági törvények logikája azonban erősebb Tito és Kardelj „teoretikusainak“ tudatlan bölcselkedéseinél. A gazdasági törvények Jugoszlávia gazdaságát a legkérlelhetetlenebbül belesodorják a tőkés rendszer gazdasági életének medrébe, miközben az ország gazdaságát egyre inkább alárendelik az imperializmus érdekeinek.

A Tito-klikk a hatalomba kapaszkodva, erőszakkal teremtette meg az országon belüli bázisát. Ez a

bázis — a kulákok és a városi burzsoázia mellett — a hihetetlenül felduzzasztott és Rankovics által megvesztegetett katonai bürokratikus és rendőri apparátus, melyet kulákokból és spekulánsokból, csetnikekből és usztasákból, régi királyi hivatalnokokból és erkölcsileg rothadt emberekből szedtek össze. Ennek a katonai-rendőri bürokratikus kasztnak köreiben a kincstár kifosztása révén történő gyors meggazdagodás folyamata megy végbe. Ez a kaszt kíméletlenül kiszípolozza a jugoszláviai munkásosztályt, az érték-többlet ennek a kasztnak a zsebébe, a kulákok, városi spekulánsok és angol-amerikai imperialisták zsebébe folyik.

A falvakban a jugoszláv burzsoá-nacionalisták a szegény- és középparasztok tönkretételének politikáját folytatják, s ezen az alapon megy végbe a parasztság sokoldalú gúzsbakötése a kulákok által. Titoék ezidőszerint, mint ők írják, „gyorsított ütemben” hajtják végre „a parasztságnak szövetkezetekben való általános tömörítését”. Hivatalos jugoszláviai adatok szerint 1949 áprilisától 1949 júniusáig a paraszti földek 20 százalékát szövetkezetesítették, a Vajdaságban pedig a gazdaságok 40 százalékát. A Tito-féle terdoriánusok eközben a végkimerülésig azt kiabálják, hogy ez állítólag „a szocialista rendszer megteremtését jelenti a jugoszláv faluban”. A „szövetkezetekbe” a falu egész lakosságát felveszik, s így természetesen a kulákokat is. E „szövetkezeti mozgalom” módszereiről és jellegéről eleget mondanak az olyan tények, mint a jugoszláv sajtóban nemrégiben megírt közlemények, melyek szerint a szövetkezetek létesítését katonai erők segítségével hajtják végre. Szövetkezetinek

tekintik a földet, az igásállatokat és a felszerelést. A szövetkezet jövedelmét nem a végzett munka szerint, hanem „részvények“ szerint osztják el vagyis: a tagok jövedelmének főforrása — a járadék. Ezek az úgynevezett „szocialista szövetkezetek“ tehát egyik formáját jelentik annak a tőkés kizsákmányolásnak, amelyet a kulákság a dolgozó parasztsággal szemben alkalmaz.

Titóék annyira felfokozták a kulákság aktivitását, hogy — a demagógia céljából — még ők maguk is kénytelenek írni erről. Így például a „Borba“ június 12-i számában azt írják, hogy a begeji járás Crne nevű falujában 25 százalék kulák van a szövetkezetben, akik egyben vezetik is a „munkaszövetkezetet“, miközben magas járadékot állapítottak meg és az összes munkák és adók fő terhét a szegényparasztság vállára rakták. Emellett a kulák túlerő tényét önmagában nem ítélik el, hanem csupán megállapítják, hogy — úgymond — „a gazdagok“ között akad néhány „nem becsületes ember“.

Így fest a Tito-féle „szocializmus“ a jugoszláv faluban.

A jugoszláv burzsoá-nacionalisták, azzal a céllal, hogy a kapitalizmus restaurátorainak szerepét valóra válthassák, azzal kezdték, hogy durván revideálták a proletár párt felépítésének marxi-lenini elveit. A Tájékoztató Iroda határozata világosan kimondotta, hogy „a JuKP vezetői revideálják a pártról szóló marxi-lenini tanítást“, lefokozzák a kommunista párt szerepét, valósággal feloldják a pártot a pártonkívüli Népfrontban.

Rankovics példa nélkül álló hadjáratot indított a becsületes, a marxizmus-leninizmus ügyéhez, a proletár internacionalizmus ügyéhez hű jugoszláv kommunista párttagok ellen. Rövid idő leforgása alatt a leg-
aljasabb módszerekkel, a rendőrségi fogdákból orvul
végrehajtott gyilkosságokkal az igazi kommunisták
ezreit irtották ki, tízezreket vetettek börtönbe és kon-
centrációs táborokba. Az az aljasság, cinizmus és kö-
nyörtelenség, amellyel Rankovics a kommunista párt
gerincének kiirtását végrehajtja, csak a Német Kom-
munista Párt kádereinek kiirtásával hasonlítható ösz-
sze, melyet Himmler, Rankovics tanítómestere hajtott
végre.

Tito és Rankovics, a Jugoszláv Kommunista Párt
alapvető magva ellen alkalmazott szörnyű rendőri ter-
rorral egyidejűleg gyors ütemben kezdték toborozni
a pártba az usztasákat és csetnikeket, a kulákokat és
spekulánsokat, diverzánsokat és angol-amerikai kéme-
ket és a kommunizmus, a Szovjetunió, a SzK(b)P, a
népi demokratikus országok és a kommunista pártok
valamennyi ellenségét.

Ahhoz, hogy egy kommunista Rankovics kínzó-
kamráiba kerüljön, elegendő, ha kijelenti, hogy a Tá-
jékoztató Iroda határozatának, a Szovjetuniónak párt-
ján áll, hogy hisz a SzK(b)P-nak, Ahhoz, hogy vala-
kit most felvegyenek a JuKP-ba, az illetőnek a
SzK(b)P és a többi kommunista pártok ellenségének
kell lennie. A JuKP pártszervezeteinek élére Ranko-
vics rendőreit ültették. A pártszervezetek egész élete
gyakorlatilag odairányul, hogy kémkedjenek és va-
dásszanak a Tájékoztató Iroda határozatának híveire,
a SzK(b)P és a testvéri kommunista pártok híveire,

A pártszervezetekben szörnyű formákat öltött a rendőri rendszer: a Tájékoztató Iroda határozatának közlése óta minden párttag köteles a pártszervezet titkárának jelentést tenni bárkivel folytatott magánbeszélgetéseiről.

Ennek az aljas munkának eredményeképpen a hivatalos JuKP Rankovics kíséretű rendőri apparátusává változott. Tito és Rankovics arra törekszenek, hogy kiüldözzék a pártból mindazokat az elemeket, akik hűek a marxizmus-leninizmushoz, hogy kiirtsák a proletár párt minden megnyilvánulását.

Abban a harcban, amelyet a burzsoá-nacionalista Tito-klika ellen, a kapitalizmus visszaállítása ellen folytatnak, azért, hogy megmentse Jugoszláviát az angol-amerikai imperialistáknak történő alárendeléstől, abban a harcban, melyet azért vívnak, hogy Jugoszlávia ne változzék az imperializmus gyarmatává, Jugoszlávia kommunistái és munkáosztálya újjáteremtik proletár, marxi-lenini kommunista pártjukat, mely hű a proletár internacionalizmus hagyományaihoz és a nemzetközi kommunista frontoz. A jugoszláv proletariátusnak mind az úgynevezett JuKP-ban, mind pedig annak sorain kívül vannak erői ahhoz, hogy újjáteremtsék a valóban proletár, marxi-lenini pártot.

Az egész világ kommunistái és munkáspártjai megbélyegezték Tito klikkjét, mint a munkáosztály megvetett árulóinak bandáját. Tito klikkje elszigetelődött a nemzetközi kommunista mozgalomtól. Ez a sors mindig utolérte a proletármozgalom renegátjait.

Az a kommunistaellenes, antidemokratikus, baszkodó uralom, melyet a Tito-klika hozott létre Ju-

goszláviában, nem tartós uralom. A szabadságszerető jugoszláv nép, Jugoszlávia munkásosztálya, melynek szép hagyományai vannak a forradalmi harcban, nem fogja eltűrni, hogy egy maroknyi áruló, aki az angol-amerikai imperialistáknak adta el magát, elnyomja és továbbra is az imperialista rabság feneketlen mélysége felé vigye a népet. Jugoszláviában egyre kevesebb azoknak az embereknek a száma, akik hisznek az áruló Tito, Kardelj, Gyilas, Rankovics „szocialista” frazeológiájának.

A Tájékoztató Iroda határozata óriási forradalmi szerepet játszott a nemzetközi kommunista mozgalom szempontjából. Valamennyi pártban fokozódott a nacionalizmus elleni harc, még jobban megszilárdult a munkásosztály proletár-nemzetközi szolidaritása. A kommunista és munkáspártok a Tito-klikk áruló politikájának példájából újból meggyőződhetnek, hogy a Szovjetunió és a SzK(b)P a nemzetközi kommunizmus központja, hogy a SzK(b)P élén Sztálin elvtársal, az egész nemzetközi proletariátusnak, a világ minden dolgozójának vezetője és tanítómestere.

Újból és újból kitűnik, hogy a legfőbb kérdés, amely minden proletár párt forradalmiságát meghatározza, a Szovjetunió, a SzK(b)P iránti magatartás, mert a Szovjetunió és a SzK(b)P áll az egész nemzetközi proletármozgalom élén, az imperializmus elleni, a békéért és a szocializmusért folyó harcnak az élén.

TITO TROCKISTÁI ELADJÁK AZ ORSZÁGOT ÉS A NÉPET

A második világháború utáni időszakban — a Szovjet Hadseregnek a német fasizmus felett aratott döntő győzelme után — a világ összes haladó erői a hatalmas Szovjetunió köré tömörültek. „Az imperialistaellenes tábor erős támasza: a világ valamennyi országának munkásosztálya, a testvéri kommunista pártok, a gyarmati és függő országok nemzeti szabadságmozgalmai és minden ország demokratikus, haladó erői“ — mondotta Zsdánov elvtárs, a kilenc kommunista párt értekezletén 1947-ben Lengyelországban. „Az imperialistaellenes tábor célja, hogy ellenszegüljön az új háborús fenyegetéseknek, az imperialisták terjeszkedésének, valamint, hogy erősítse a demokráciát és megsemmisítse a fasizmus maradványait.“

Míg a demokrácia és béke imperialistaellenes tábor — hála a Szovjetunió politikai és gazdasági segítségének — építi a szocializmust, a dolgozó tömegek jobb életét, addig az imperialisták új támadásokat, új háborúkat készítenek elő, hogy visszaszerezzék elvesztett pozícióikat, hogy megszerezzék a világuralmat.

Ilyen körülmények között nem lehetséges és nincs

is középső, harmadik út. Aki nem áll a Szovjetunió által vezetett imperialistaellenes tábor mellett az feltétlenül az imperialisták csatlósává válik a világ haladó erői ellen az USA vezetésével folyó harcban, az új háború előkészítésében.

A jugoszláv trockisták — nem hivatalosan — már a Kominform történelmi határozata előtt fejleszték és alkalmazták azt a tételt, amely szerint a világ kommunista pártjai, a Szovjetunió és a népi demokratikus országok támasza nélkül is meg tudják őrizni Jugoszlávia függetlenségét és felépíthetik a szocializmust. Ők már akkoriban magukévá tették az ismert burzsoá-nacionalista tételt, amely szerint „a kapitalista országok kevésbé veszélyeztetik Jugoszlávia függetlenségét, mint a Szovjetunió“.

Az imperialisták, mint a „szocializmus“ építői

A Kominform határozata után a titóisták új tételt hoztak nyilvánosságra „a szocializmusnak saját erejükből való felépítéséről“. Ez a trockista tétel a valóságban a jugoszláv hatalmonlevők eddigi tevékenységének megfogalmazása volt, mégpedig annak a törekvésnek, hogy elválasszák Jugoszláviát leghűségesebb szövetségeseitől, a nagy Szovjetuniótól és a népi demokratikus országoktól. Ezzel szemben ma még a munkásosztály legelvetemültebb ellenségei sem tagadják azt az igazságot, hogy a szocializmus nemzetközi jelenség, nemzetközi mozgalom és, hogy, eszerint, nem lehet építeni a szocializmust egyetlen országban, azokkal az országokkal való szoros kapcsolat nélkül, amelyek ugyancsak a szocializmust építik; a Szovjetunió hatalmas támasza nélkül.

A Tito-klikk arra irányuló törekvésében, hogy igazolja az imperialista táborba történt átállását, minden alkalommal hangsúlyozza, hogy a Szovjetunió-nak is, a népi demokráciáknak is, tehát nemcsak Jugoszláviának, vannak gazdasági kapcsolatai a nyugati tőkés államokkal. Szemmellátható, hogy a dolgok ilyen beállítással a titóisták arra törekszenek, hogy elleplezzék azt az alapvető tényt, hogy az ő imperialisták-hoz való gazdasági és politikai kapcsolataik, valamint a Szovjetunió és a népi demokráciáknak a nyugati államokkal fennálló gazdasági kapcsolata között alapvető minőségi különbség van.

A Szovjetunió és a népi demokratikus országok szoros kapcsolatban vannak egymással és minden téren mélyítik a kölcsönös barátság politikáját. Ennek a politikának eredményeként szüntelenül fejlődik a gazdasági együttműködés a kommunizmus felé haladó Szovjetunió és a szocializmust építő népi demokráciák között. Ez az együttműködés kifejezésre jut a kölcsönös árucseré állandó növekedésében, s ez döntő módon meggyorsítja a népi demokráciák nemzetgazdaságának fejlődését.

A Szovjetunió-nak a népi demokráciákkal való gazdasági kapcsolatai a szocialista gazdasági kapcsolatok irányában haladnak. Ezért a népi demokráciáknak a szocializmus támaszpontjához, a Szovjetunió-hoz való viszonya elvi politikai jellegű alapvető kérdéssé teszi a szocializmus építése terén a Szovjetunió-val való kapcsolatot.

A Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsának 1949 januárjában Moszkvában történt megalakulása kifejezője annak a feltétlen szükségességnek, hogy a de-

mokratikus tábor országai közötti gazdasági kapcsolatok fejlődése párhuzamosan haladjon a Szovjetunió és a népi demokratikus országok közötti egyre szorosabb politikai kapcsolat fokozódásával és erősödésével.

Ez a tény ama hosszúlejárátú kereskedelmi szerződésekben jut kifejezésre, amelyek csakis a tervgazdálkodás feltételei alapján valósíthatók meg. Itt csak néhány példát említünk arra, hogy mit jelent a Szovjetunió segítsége a szocializmusnak a népi demokratikus országokban való felépítése tekintetében.

Saját gyenge termése ellenére — a szárazság miatt — a Szovjetunió Lengyelországnak az alábbi gabonamennyiséget szállította:

1946-ban 200.000 tonna, 1947-ben 300.000 tonna, 1948-ban 200.000 tonna. Hatéves tervének megvalósítására, a Szovjetunió 450 millió amerikai dollár értékű kölcsönt nyújtott Lengyelországnak, hogy olyan gépeket és nyersanyagokat vásárolhasson a Szovjetunióban, amelyeket egyébként dollárért kellett volna megvásárolnia.

A nagyszámú szovjet-román gazdasági vállalat alapítása nemcsak az újjáépítést, hanem az erőteljes fejlődést is lehetővé tette a román ipari és bányászati termelésben.

Amikor Csehszlovákia, a nagy szárazság és rossz termés folytán, lakossága élelmezésének nagy problémája előtt állt, a Szovjetunió testvériesen segítségére sietett 900.000 tonna gabona, 120.000 tonna zsír és 20.000 tonna vaj átadásával.

Csak egy év leforgása alatt — 1947-től 1948-ig — a Szovjetunió és Magyarország közötti árucseré 100 százalékkal növekedett és a Szovjetunió — ugyanúgy

mint a többi népi demokratikus országban — első helyet foglal el az egész magyar külkereskedelemben.

A Szovjetunió segítségével Albánia számára lehetővé teszi cukorgyár, textilkombinát létesítését, felfrisseníti a bőripart, traktorok és mezőgazdasági gépek nyújtásával gépesíti az albán mezőgazdaságot, stb.

Ilyen feltételek mellett a demokratikus tábor országainak a nyugati államokkal való árucseréje csak a szocializmus építéséhez szükséges alapvető anyagi források kiegészítését jelenti. A szocializmus építésének alapvető tényezője a népi demokráciákban — saját termelési erőfeszítéseik mellett — a szoros gazdasági együttműködés a Szovjetunióval és a többi népi demokratikus országgal, valamint a többi országok kommunista testvérpártjainak segítségével.

Más a helyzet a titóistáknál. A jugoszláv hatalmonlévők ellenséges politikája folytán a Szovjetunió kénytelen volt a Jugoszláviával való árucseréjének keretét nyolcadrészt csökkenti. A jugoszláv trockisták szabotálták mind a politikai, mind a gazdasági kapcsolatot a népi demokráciákkal. A titóistáknak sikerült a demokratikus tábor országaival való árucserét a lehető legkisebb mértékre csökkenteni.

A szocialista államokkal való gazdasági kapcsolatoknak ezzel a megszakításával szemben a titóisták minden lehetőséget megragadnak a Nyugat imperialista gazdasági rendszerével való kapcsolatok kiméltetésére. 1948 júliusától a jugoszláv trockisták egymásután kötnek a kereskedelmi szerződéseket a többi országokkal és terjedelmüket tekintve mindegyik sokszorosan meghaladja a Nyugattal való összes azelőtti, háborúelőtti és utáni jugoszláv kereskedelmi szerző-

déseket. Egymásután kötik a külföldi tőkések államosított vállalatainak kártérítésére vonatkozó szerződéseket, kötelezettségeket vállálnak a háborúelőtti jugoszláv államadósságok kifizetésére, stb.

A nemzetközi finánctőke, a titóisták szerint „elősegíti“ Jugoszláviában az alapvető iparágak kiépítését, állítólag „segít“ a „szocializmus“ alapjainak lerakásában.

Így pl. a belgák és a nyugati övezet német tőkései kőszelőkat kellene, hogy építsenek;

az olaszok traktorgyárat;

az amerikaiak „segítenek“ nekik a petróleumipar kiépítésében;

az amerikaiaknak meg kell háromszorozniok a jugoszláv acéltermelést;

az angolok és franciák kohókat építenek a titóistáknak, stb.

Ilyen feltételek mellett — a Tito-klikk árulása folytán a jugoszláv trockistáknak az imperialistákkal való gazdasági kapcsolatai alapvető anyagi forrásaivá váltak Titóék ú. n. „szocializmusának a saját erejükből való építésében“.

Nincs a munkásmozgalomban ellenségesebb tétel, mint annak puszta gondolata is, hogy az imperialisták segíthetnek bármely országnak a szocializmus építésében. Csak a legelvetemültebb ellenforradalmárok állíthatják azt, hogy a szocializmus esküdt ellenségei, az imperialisták segítséget nyújthatnak a szocializmus építésében.

Minden imperialista „segítség“ mindenkor gazdasági és politikai elnyomást, gyarmati kizsákmányolást jelentett és jelent a „segítséget“ elfogadó ország

számára. Ezek szerint a „szocializmus saját erőkből való építésének“ semmi köze sincs sem a szocializmushoz, sem a saját erőkhöz. Ez Jugoszlávia visszatérése az imperialisták rabságába és a tőlük való függésbe.

Jugoszlávia tőkés kizsákmányolása

A népi demokratikus országokban és a Szovjetunióban minden gazdasági szektor termelése növekszik. Különösen jellemző az, hogy a termelőerők mindenirányú fejlődése a demokratikus tábor országai-ban párhuzamosan halad a dolgozók életszínvonalának állandó emelkedésével, reálbérük állandó növekedésével.

Jugoszláviában ezzel szemben majdnem minden termelési szektor termelése visszafejlődik, mind a termékek mennyisége, mind minősége tekintetében. A termelésnek ez a visszafejlődése természetesen párhuzamosan halad a jugoszláv dolgozók életszínvonalának mind nagyobb fokú süllyedésével.

A jugoszláv trockisták irgalmatlanul tékozzolják az ország gazdagságát.

Olyan kártérítéseket fizetnek a külföldi tőkéseknek államosított vállalataikért, amelyek többszörösen felülmúlják azok eredeti értékét, pedig a tőkések már többszörösen is kivették befektetett tőkéjüket, még mielőtt ezek a vállalatok a háború folyamán megkárosultak, vagy teljesen megsemmisültek volna.

Így pl. a jugoszláv trockisták kifizettek:

Amerikának villanyközpontokért (pl. Újvidéken) és különböző gyárakért, amelyeknek tulajdonosai csak

nemrég szerezték meg az amerikai állampolgárságot, és egyebekért

17 000 000 dollárt, vagyis 850 000 000 dínárt;

Nagybritanniának bányavállalatokért, mint pl. Trepcsa, Zletovo, Aladini, Drina, stb.

4 500 000 fontsterlinget, vagyis 900 000 000 dínárt;

Svájcnak különböző villanyközpontokért, (mint pl. Belgrádban) textilgyárakért stb., valamint háborúelőtti államadósságokért

95 000 000 svájci frankot, vagyis 1 140 millió dínárt;

Svédországnak gyufagyárért, amely a hírhedt Kreuger-konzern tulajdona volt és egyebekért

30 000 000 svéd koronát, vagyis 431 500 000 dínárt,

Belgiumnak a Solvajért és más vállalatokért

365 000 000 belga frankot, vagyis 416 100 000 dínárt.

Ezenkívül a titóisták kötelezettséget vállaltak arra, hogy kifizetik a jugoszláv háborúelőtti államadósságokat Amerikának. Ennek összege 38 500 000 dollár, vagyis 1 925 millió dínár.

Ehhez hozzá kell adni a francia tulajdonban volt államosított vállalatokért, így pl. a bori bányákért, Trbovljeért, Popovacért, Split és Kraljevci hajógyáraiért fizetett kártérítést, valamint a titóisták kötelezettségét, hogy kifizetik Jugoszlávia háborúelőtti államadósságait, ami együttvéve néhányszor meghaladja a Nagybritanniának fizetett kártérítést.

De hogy teljes képet kapjunk arról, hogy mekkora az az összeg, amelyet Titóék a tőkéseknek kifizetnek, tekintetbe kell venni, hogy a jugoszláv hatalmonlévők nem papírpénzben, hanem kizárólag arany-

ban — mint pl. Amerika esetében — vagy pedig áruban fizetnek. Mindkét fizetési mód többszörösen megnöveli a papírpénzben kifejezett összeget. Tudvalevő, hogy az arany mennyivel drágább, mint a papír-dínár. Lássuk, milyen a viszony az aranyban és a papírpénzben való fizetés között. A titóisták pl. eladnak Olaszországnak cukrot kilónként 5.50 dinárért. Az úgynevezett „biztosított ellátásban“ a jugoszláv dolgozó 34 dinárt fizet a cukorért, a szabad piacon pedig 100-at. Kukoricát adnak el Skandináviának és Németország nyugati övezetének 4—5 dinárért kilónként, míg a jugoszláv dolgozó, amennyiben egyáltalán hozzájut, 40 dinárt fizet érte kilónként. A titóisták 7 dinár/kg-ért adják el a babot Németország nyugati övezetének, az országban pedig — ha ugyan kapható — a jugoszláv dolgozók 60—80 dinárt fizetnek kg-onként.

De ez nem minden, mert a titóisták a tőkésországokba főleg stratégiaileg fontos nyersanyagokat és érceket, mint pl. króm, réz, cink, ólom, higany, antimon és más úgynevezett dollár-cikkeket szállítanak.

Csak 1948 decemberétől 1949 januárjáig Jugoszlávia Amerikának 3 767 000 dollárért szállított rezet, cinket, antimont, krómot és higanyt, vagyis majdnem ugyanannyit, amennyit azelőtt, pl. 1947-ben egy egész év alatt szállított.

Ezenkívül szállítanak kitünő minőségű fát és megmunkált fát, élelmiszert, mégpedig kukoricát, tojást, húst, vágott baromfit, konzervhalat, bort, stb.

Így pl. Svájc Jugoszláviától — egyéb élelmiszerek mellett — 15 millió dbb tojást, Anglia nagymennyiségű szárnyast, húst és több mint 2 000 000 doboz

halkonzervet. Németország nyugati övezete 350 millió dínárért kukoricát és babot kap.

A jugoszláv dolgozó néptől megvont élelmiszereket, valamint a tőkés államoknak kiszolgáltatott többi árut is, a titóisták szinte ingyen adják. Így pl. a mi jó borunk egy literje kivitelnél 4—6 dínárba kerül, míg az országban a jugoszláv dolgozó egy liter rossz minőségű borért 100 dínárt fizet. A tojásért a tőkés államok 60 parát (1 dínár = 100 para) fizetnek darabonként. A jugoszláv nép, ha ugyan hozzájut — idény szerint váltakozóan — 12—30 dínárt fizet darabjáért.

Ezzel szemben Jugoszlávia pl. a Szaudi Arábiából jövő amerikai benzinért, amelyet a titóisták kizárólag nagyban vásárolnak, annyit fizet, mint az amerikai kisfogyasztó.

E tények megvilágításában világos, hogy Jugoszlávia mennyit fizet valóban a tőkés országokból kapott felszerelésekért, szállítóeszközökért, gépekért, szabadalmakért, engedélyekért és szakemberekért, hogy miként „segítik” az imperialisták Titót a „szocializmus építésében”.

Ilyen segítség mellett természetes, hogy a legnagyobb mértékben kimerítik az országot és a népet, hogy Jugoszlávia gazdasági helyzete kétségbeejtő, s ezért a titóisták a tőkés világ minden részében hiteleket és kölcsönöket kérnek. A belga magánbankok egymilliárd svájci frankos kölcsönt engedélyeztek számukra 7 százalékos kamat mellett. Titóék angol magánbankokkal is tárgyalnak hitel ügyében. Annak ellenére, hogy az amerikai százmillió dolláros kölcsönt még nem hagyták hivatalosan jóvá, ténylegesen már használják azt.

Összefoglalva: Tekintetbevéve az árakat, amelyeket Titóék a felszerelésekért, szállítóeszközökért az imperialistáknak, jutalékokat, melyeket a különböző közvetítőknek, a kamatokat, amelyeket a különböző hitelekért és kölcsönökért fizetnek, az államosított vállalatokért fizetett milliárdos kártérítéseket, Jugoszlávia háborúelőtti adósságait, végül az árakat, amelyeken eladják a tőkéseknek a jugoszláv termékeket — világos, hogy nem az imperialisták „segítenek“ Titóéknak a „szocializmus építésében“, hanem ellenkezőleg, Tito klikkje segít az imperialistáknak, hogy kíméletlenül kifosszák a jugoszláv dolgozó népet, hogy Jugoszlávia gazdagságát a legalacsonyabb árakon kimerítsék, hogy országukat újra visszataszítsák a tőkés Nyugattól való ama félgyarmati függésbe, amelyben a háború előtt is volt.

Másszóval, a jugoszláv trockisták beleviszik Jugoszláviát a Marshall-tervbe. Ezt bizonyítja egész tevékenységük és a nyugati tőkések törekvése. Beszélő bizonyosság erre Jugoszlávia gazdasági helyzete.

A Marshall-terv: Amerikától való teljes politikai és gazdasági függés; a termelési ágak egész sorának megsemmisítése, vagy korlátozása, az árak állandó növekedése, különösen a fogyasztási cikkekben és a közszolgáltatásokban. Ez a dolgozó tömegek vásárlóképességének csökkenését, életfeltételeik összezsugorodását és a munkaerő legkegyetlenebb kizsákmányolását jelenti. A jugoszláv „államosított“ vállalatok, mint pl. Trepcsa, Trbovlje, Dugaresa, Solvaj, Idrija stb. immár valóban teljes mértékben az imperialisták érdekében dolgoznak. Tito „szocializmusának“ feltételei között a nemzetközi finánc-tőke érdekében ke-

gyetlenül kizsákmányolják a munkásosztályt, Jugoszlávia dolgozó népét.

A jugoszláv trockisták segítségével a monopolisták kegyetlenül kifosztják Jugoszlávia dolgozó tömegeit. A jugoszláv dolgozók hősi erőfeszítéseinek gyümölcsét, lemondásuk és önfeláldozásuk eredményeit nem a szocializmus építéséhez, a dolgozó tömegek jobb életfeltételeinek megvalósításához használják fel. Ellenkezőleg, Titóék — megbízható ügynökként, uraik, a fináncstőke mágnásainak megbízottjaiként — a jugoszláv dolgozók munkájának és erőfeszítéseinek eredményeit a monopolisták gyarmati extraprofitjává változtatják.

A trepcsai ólom és cink, a bori réz és arany, az idriai higany, a jugoszláv dolgozók minden munkája és erőfeszítése ismét a fináncstőke tőzsdeügyleteinek és üzérkedéseinek tárgyává, a monopolisták gyarmati extraprofitjának forrásává válik.

A Tito-klikk azt a szerepet tölti be, mint egykor a nemzetközi fináncstőkének a háborúelőtti jugoszláv vállalkozásokat irányító honi megbízottai.

A jugoszláv trockisták — ebben ma már egyetlen becsületes ember sem kételkedik — az imperialista monopolisták fizetett ügynökeiként, a kapitalizmusnak Jugoszláviában való teljes restaurációjára törekszenek.

A TITO-KLIKK HÁTBA TÁMADJA A NÉPI DEMOKRATIKUS GÖRÖGORSZÁGOT

Írta:

Nikosz Zachariadis

a Görög Kommunista Párt főtitkára

Görögország bármelyik lakója jól tudja, hogy az amerikai és angol imperiafisták sokoldalú és nyílt segítsége nélkül a monarcho-fasizmus még néhány hónapig sem tarthatta volna magát. Legfőbb nehézségeink onnan erednek, hogy az angol-amerikai imperializmus eltökélten igyekszik megvetni a lábát Görögországban: ez az ország kivételesen fontos stratégiai pozíciót jelent számára, igyekszik is fontos hídfőállássá változtatni a népi demokratikus országok és a Szovjetunió ellen. A régebbi terveket, például Churchill erre vonatkozó terveit, jól ismerjük. A múlt évben azonban a monarcho-fasizmus Grammosz—Vici vidékén elszenvedett katonai veresége és az 1948-ra elgondolt stratégiai terveinek összeomlása következtében megrendültek az amerikai imperializmus görögországi pozíciói. A népi forradalmi mozgalom és a demokratikus hadsereg kiterjesztette és megerősítette pozícióit a Peloponnészoszban, Ruméliában, Thesszáliában, Szammosz és Ebea szigetein.

A monarcho-fasiszta rendszer kritikus helyzetbe került. Papagosz, Vendrisz, Cakalotosz és a többi tábornokok nyíltan beismerték jelentéseikben, hogy

a hadsereg morális szelleme megingott. Több száz katonát és tisztet agyonlőttek. Maga Pál király is kénytelen volt beszélni a hadseregben fellépő morális válságról. Az athéni klikk gazdasági helyzete súlyos volt, a politikai válság mind nagyobb mértékben aláaknáztta a monarcho-fasizmus alapjait. Külföldön és az országon belül még azok is, akik távolról sem számítottak barátaink közé, kezdték megérteni, hogy a reakciók számára a kérdések békés megoldása és az egyezménykötés az egyetlen kiút.

A Tito-klikk árulása éppen abban az időpontban derült ki, amikor a monarcho-fasizmus válsága csúcspontjához ért. Tito árulása új, komoly nehézségeket gördített népi demokratikus mozgalmunk elé, mint-hogy ez az árulás megerősítette az angol-amerikai imperialistákat abban a szándékukban, hogy Görögországot mindenáron megtartják maguknak, éppen azért, hogy teljesen felhasználhassák Tito klikkjét és kiszélesíthessék felvonulási területüket a Balkánon. Ugyanakkor a Tito-klikknek az imperializmus táborába való átállása bizakodóbb hangulatot ébresztett a monarcho-fasiszták körében.

Országunk népi demokratikus mozgalmának az első megszállás óta nem volt olyan ravasz és aljas ellensége, mint a Tito-klikk. A Tito-klikk nagyszerb-sovinizmusa már 1943-ban megnyilvánult a görögországi ellenállási mozgalommal szemben: a JuKP vezetősége ekkor kijelentette, hogy Égei-Macedonia népe csak Jugoszlávia keretein belül érheti el felszabadítását. Ebből az következett, hogy valamennyi macedon hazafi legfontosabb kötelessége: harcolni a Görög

Kommunista Párt és az EAM ellen és együttműködni Tito ügynökeivel.

Ez az irányelv vezeti azóta is Tito Égei-Macedoniában működő megbízottját, Tempót (Vukmanovicsot) is. Ugyanezt az irányelvet valósította meg főügynökük, Gocse, s ugyanezt valósítja meg ma a Gocse—Keramidszjev-banda is. Ez évek folyamán a Tito-klikk ezernyi ügynököt küldött a Görög Kommunista Pártba és az EAM soraiba. Az volt a feladatuk, hogy robantsák a Görög Kommunista Pártot és megtörjék a népi felszabadító mozgalom egységét. Megállapíthatjuk, hogy a görög reakció és az angol-amerikai imperializmus nem is találhattak maguknak Tito klikkjénél jobb szövetségest. Érdeemes itt ismertetni egy ebből a szempontból jellemző részletet. Amikor az angolok 1944 októberében partraszálltak Görögországban, a Görög Kommunista Párt elleni provokációs mozgalom élén álló Tempo kijelentette Égei-Macedonia kommunistái előtt, hogy Szaloniki elfoglalására két hadosztályt kért Titótól. Ez még a decemberi események előtt volt; az angolok nem voltak biztosak abban, hogy Görögországban maradnak s jobbnak tartották, ha Tito foglalja el Szalonikit, semminthogy az Elász kezébe kerüljön. Az angolok fegyvert dobtak le Krupisza repülőterén, ahonnan ez a fegyverszállítmány Tito ügynökei — Tempo, Gocse és Piosz — útján Vapszoriba került, abból a célból, hogy felhasználhassák az Elász ellen. Gocse és Piosz már a hitlerista megszállás alatt csoportokat szerveztek macedonokból, s együttműködtek Tempóval. Megállapítottnak vehető, hogy az angol Evans, a macedoniai angol katonai küldöttség volt képviselője, a továbbiakban különös erő-

vel tartott ki amellet, hogy terjesszék ki e csoportok hálózatát, amelyek segítségével Gocse, Piosz és Keramidzsiev szakadár tevékenységet folytattak a görögországi népi felszabadító mozgalom ellen.

1944 decemberében Tito, aki arról álmodozott, hogy Szalonikit elszakítja a népi demokratikus Görögországtól, dús frázisai ellenére sem tett semmit, hogy segítsen az angolok ellen folyó harcunkban. Csupán annyit tett, hogy főleg Égei-Macedonia lakossága között fokozta a Görög Kommunista Párt elleni rágalom-hadjáratot.

Tito megszervezte a macedonok tömeges kivándorlását Jugoszláviába. Ilymódon egyrésről megfosztotta Égei-Macedoniát a macedon lakosságtól, amire különben már évek óta törekednek a görög monarcho-fasiszták is, akik szeretnék megváltoztatni Égei-Macedonia néprajzi összetételét. Másrésről Titóék igyekeznek ügynököket verbuválni e menekültek közül, s ezeket előzetes kiképzés után Görögországba küldik, hogy ott működésbe lépjenek a Görög Kommunista Párt, az EAM és népi demokratikus mozgalomunk ellen.

A Görög Kommunista Párt és a görögországi forradalmi mozgalom, legalább is 1943 óta, két tűz közé került. Egyfelől külföldi imperialisták és monarcho-fasiszták, másfelől pedig a Tito-klikk és annak végrehajtó szerve: Gocse és Keramidzsiev bandája, amely Égei-Macedoniában a jugoszláv kémiszolgálat sokszáz ügynökével rendelkezett és rendelkezik. Gocse 1944-ben — szkopljei parancsra — átment csapatával Jugoszláviába. Gocse és Keramidzsiev csapatteste jelenleg Szkopljében van.

A Görög Kommunista Párt Központi Vezetősége

annak idején sokszor fordult a JuKP KV-hez, konkrét és megcáfолhatatlan adatokkal leplezte le ezeknek az ügynököknek az ellenforradalmi tevékenységét és követelte, hogy működésüket szüntessék meg. A JuKP KV semmit sem tett annak érdekében, hogy véget vessen ennek a provokációs tevékenységnek. Ma már cáfolhatatlan bizonyítást nyert, hogy Chrisztosz Vlahosz, aki 1947-ben Szalonikiben meggyilkolta Jannis Zevgoszt, a Görög Kommunista Párt KV Politikai Bizottságának tagját, a jugoszláv kémiszolgálat ügynöke volt és Szkopljéból kapta utasításait. A jugoszláv kémiszolgálat parancsára érkezett Szalonikibe, Zervasz tábornoknak, az Intelligence Service ügynökének rendelkezésére állt, majd meggyilkolta Zevgoszt. Rankovics ügynökeinek segítségével öt fogoly monarcho-fasiszta tiszt, közöttük a nép hőhérai, szökött meg a hadifogolytáborból és Jugoszláviába menekült. A Jugoszláv Kommunista Párt Központi Vezetősége kijelentette, hogy erről a kérdésről a világon semmit sem tud. Mi azonban pontosan megmondottuk az időpontot és a helyet, amikor és ahol a monarcho-fasiszta tiszték átlépték a határt. Határőrtiszték és katonák közölték velünk, hogy ezek a monarcho-fasiszták átmentek Jugoszláviába. A jugoszláv kémiszolgálat számos ügynökét vettük őrizetbe. 1948 decemberében Prepsz-ben két jugoszláv ügynököt vettek őrizetbe: Gunarisz Menoszt és Galliosz Mitszoszt. Ezek az ügynökök pontos hírekkel szolgáltak: megmondották a jugoszláv kémiszolgálat azon tisztjeinek nevét, akik küldték őket s ismertették a reájuk bízott konkrét feladatot is.

A Görög Kommunista Párt sok más cáfolhatatlan bizonyítékkal rendelkezik arravonatkozólag, hogy a

Tito-klikk áruló és szakadár tevékenységet folytat Görögországban a forradalmi mozgalom ellen. Az áruló jugoszláv vezetőség nacionalista bandája mindig halálos ellensége volt a Görög Kommunista Pártnak és a görög népnek. A legutóbbi események újabb bizonyítékkul szolgálnak arra, hogy Tito klikkje segített és egyre nyiltabban segít a görög nép ellen, a görög és nemzetközi reakciónak.

A demokratikus hadsereg főparancsnokságának 1949 július 6-i közleménye ismertette, hogy monarchofasiszta csapatok július 5-én arra használták a jugoszláv területet, hogy Kajmakcsalan körzetében megkerülhessék a demokratikus hadsereg csapatait. A „Szabad Görögország” távirati ügynökség, hivatalos adatok — Petropulosz alezredesnek, az 516. monarchofasiszta zászlóalj parancsnokának Grigoropulosz tábornok, a 3. hadtest parancsnoka elé terjesztett jelentése alapján közölte, hogy 1949 július 4-én, tehát annak a napnak az előestéjén, amelyen a monarchofasiszták felhasználták a jugoszláv területet, Polovlosszi és Kajmakcsalan környékén találkozóra jöttek össze Jugoszlávia és a monarchofasiszta Görögország tisztjei. Ezen a találkozón résztvettek angol és amerikai tiszték is.

A TANJUG ügynökség nem cáfolta meg azt a tényt, hogy ez a találkozó valóban megtörtént. Nem tagadta ezt Nagybritannia külügyminisztériumának képviselője sem, amikor kérdést intéztek hozzá e találkozó tárgyában. Pólai (Isztria) beszédében, 1949 július 10-én Tito sem tagadta ezt a találkozót. A TANJUG ügynökséghez hasonlóan csak azt igyekezett

cáfolni, hogy egyezmény jött létre arról, hogy a monarcho-fasiszták használhatják a jugoszláv területet.

Igy tüntették fel a dolgot Belgrádban, amikor 1949 július 21-én az ENSZ Balkáni Bizottsága Athénben közleményt bocsátott ki, amelynek egyetlen célja az volt, hogy leplezze a Tito és a monarcho-fasiszták között fennálló együttműködést, amelyet a görög demokratikus hadsereg főparancsnoksága és a „Szabad Görögország“-rádió 1949 július 6-án leleplezett. Az ENSZ Balkáni Bizottságának ez a közleménye igen figyelemreméltó, mert először: a bizottság fennállása óta először ismerte be, hogy a monarcho-fasiszták sokszor megsértették a jugoszláv határt Kajmakcsalan körzetében, de ugyanakkor azt bizonygatta, hogy ezt nem gyalogos csapatok tették, hanem tüzérség és repülő. Másodszor: a Balkáni Bizottság közleménye beismerte, hogy Kajmakcsalan környékén valóban megtörtént a monarcho-fasiszta és jugoszláv tisztek találkozója.

Miután a Tito-klikk árulása a görög népi-felszabadító harccal szemben lelepleződött a haladó emberiség és a jugoszláv nép előtt, a jugoszláv vezetők kénytelenek voltak még egy provokátort mozgósítani. Tito és Gyilas után Kardelj is nyilatkozott a görög kérdésről. 1949 július 24-én nyilatkozott a TANJUG ügynökség számára. Kardelj mindent tagad. A Caldariszszal kötött egyezményt, a Kajmakcsalan környékén lefolyt tárgyalásokat, azt, hogy a monarcho-fasiszták jugoszláv területet vettek igénybe és jezsuita bizonykodásait azal fejezi be, hogy a belgrádi kormány „továbbra is rokonszenvez“ a görög nép mozgalmával, de „nem erőszakolhatja rá a segítséget“ s ebben „a Tájékoztató

Iroda Titót megrágalmazó ügynökei“ a bűnösök. Sohasem kételkedtünk a jugoszláv nép rokonszenvében, ami pedig a bűnösök meghatározását illeti, erre vonatkozólag a „Times“ című lap ad útmutatást, amikor azt állítja, hogy Tito pólai nyilatkozatával jóelőre elegendő biztosítékot nyújtott az amerikaiaknak, hogy dollárt kaphasson tőlük, amiben szűkölködik.

Ezek az undorító árulók — Tito, Gyilas, Kardelj és társaik, hogy leplezzék árulásukat, most azt kiabálják, hogy csökken a görög demokraták harci szelleme és kezdik elveszíteni hitüket a győzelemben. A valóságban a Tito-klikk minden lehetőt elkövet a görög demokraták harci szellemének megingatására. Tito árulása és hosszú ideje folyó aknamunkája a görögországi népi demokratikus mozgalom ellen, komoly nehézségeket gördít elénk. Tito halálosan gyűlöli a görög néptelszabadító-mozgalmat és vadul küzd ellene. De ő is, monarcho-fasiszta szövetségesei is, közös gazdáik is tévednek, ha azt hiszik, hogy sikerül megtörniök bennünket. Görögország demokratikus hadserege egész Görögországban — Ruméliában, Thesszáliában, Peloponnézoszban, Epirusban, Macedoniában, Tráciában és a szigeteken — hatalmas nehézségeket győz le és megingathatatlan bátorsággal folytatja az ellenség elleni harcot. A városokban széles sztrájkmozgalom bontakozik ki, amely a munkások és tisztviselők tízezreit ragadja magával. A parasztok százezrei, akik elpusztulnak a városokban, ahová a monarcho-fasiszták erőszakkal üzték őket, egész lelkükkel gyűlölik az athéni kormányt. A görögországi reakció gazdasági, politikai és erkölcsi válságban van s e válságból nem képes kiutat találni. Görög-

ország demokratikus hadserege bebizonyítja elszántságát és harci szellemét azokban a nagy összecsapásokban, amelyek a Grammoszban és Viciben várhatók.

Azért küzdünk, mert békét akarunk, Görögország demokráciájának és függetlenségének megteremtését akarjuk. A reakció háborúra törekszik. Bármilyen áron, minden módon el akar nyomni bennünket és a célból felhasználja Tito klíkkjét. A haladó emberiség, és közte a jugoszláv nép segítségével, Görögország népe győzni fog mind a háborúban, mind pedig a békében és kivívja a népi demokráciát és nemzeti függetlenségét.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 augusztus 7.)

LEHULLT AZ ÁLARC

A szovjet kormánynak a Szlovén-Karintia kérdésével kapcsolatos jugoszláv kormányjegyzékre adott válaszigyzéke, amelyet augusztus 12-én hoztak nyilvánosságra, leleplezi a jugoszláv kormány kétkulacsos, áruló politikáját. A szovjet kormány válasza megvilágította a jugoszláv kormánynak a jugoszláv nép megszarolására és becsapására irányuló politikáját, azét a jugoszláv kormányét, amely a demokrácia és a szocializmus táborából a külföldi tőke és a reakció táborába szökött át. A szovjet kormány válasza elejétől végig leleplezi az imperialista körökkel szoros kapcsolatban álló Tito-klikket, Gyilaszt, Kardelj, Rankovicsot és leleplezi a klikk által a Szovjetunió ellen folytatott féktelen rágalmazó hadjáratot.

A szovjet kormány jegyzéke mélyrehatóan elemzi a jugoszláv kormány külpolitikáját és azokat a tényeket, amelyek ezt a politikát Szlovén-Karintia kérdésében jellemzik. A szovjet jegyzék ezt a politikát jogosan minősíti a jugoszláv nép becsapására irányuló politikának, Jugoszlávia nemzeti jogai rovására a nyugati hatalmak képviselőivel való paktálás politikájának.

Mint ismeretes, az osztrák szerződés kérdése a háborúutáni békerendezés alapvető kérdései közé tartozik. A második világháború befejezése után a jugoszláv kormány megfogalmazta gazdasági és területi igényeit Ausztriával szemben. Ez igények középpontjában az állt, hogy Jugoszláviának adják át Szlovén-Karintiát és Stájerország szlovénlakta határkörzeteit. E területek nagysága összesen 2600 négyzetkilométer, lakosainak száma körülbelül 190 000.

A kegyetlen németesítés ellenére Szlovén-Karintia mindeddig megmaradt többségében szlovén lakosságú területnek, Szlovén-Karintiában van a szlovén nép egyik kulturális központja, Szlovén-Karintiát régi etnikai, gazdasági és kulturális kapcsolatok fűzik Jugoszláviához. Ezért a Szovjet kormány kezdettől fogva Szlovén-Karintiának Jugoszlávia részére való átadása mellett foglalt állást és támogatta ezt a követelést az Egyesült Államokkal, Angliával és Franciaországgal szemben a külügyminiszterek tanácsának ülészekain és azokban a nemzetközi bizottságokban, amelyek az osztrák szerződéstervezet kidolgozásával foglalkoztak.

A Szovjetunió természetesen elvárta, hogy a jugoszláv kormány valóban védelmezni fogja ezeket a követeléseket, amelyek annyira létfontosságúak Szlovén-Karintia számára és Jugoszlávia nemzeti jogainak megvédése szempontjából. Kiderült azonban, hogy valójában nem így áll a dolog. A jugoszláv kormány már 1947 elején lemondott Szlovén-Karintiáról és új álláspontot foglalt el ebben a kérdésben. A szovjet kormány jegyzéke rámutatott, hogy Kardelj úr jugoszláv miniszterelnökhelyettes 1947 áprilisában a jugoszláv kormány nevében levelet küldött Visinszkijnek, amely-

ben kifejtette ezt az új álláspontot az Ausztriával szemben emelt jugoszláv igényekkel kapcsolatban.

Mi volt ez az álláspont? Kardelj említett levelének a Szovjet kormány válaszjegyzékével egyidejűleg közzétett szövegből kitűnik, hogy a jugoszláv kormány lemondott Szlovén-Karintiáról és követeléseit egy nem nagy kiterjedésű területre korlátozta a Dráva folyó mentén levő két villamos erőmű körül.

Kardelj 1947 április 20-i levele a hozzá mellékelte két változattal együtt bizonyítja, hogy Jugoszlávia igényei abban az időben már nem arra irányultak, hogy Szlovén-Karintia területének akár csak egy kis részét is megkapja — az első változat szerint 210 négyzetkilométert, valamivel több, mint 9000 lakossal, a második változat szerint 63 négyzetkilométert, körülbelül 3000 lakossal — hanem csak arra, hogy a jugoszláv kormánynak különleges jogokat biztosítsanak az idegen területen levő két erőmű igazgatásában. Kardelj levele azt mondja: „A kérdést meg lehet oldani kisebb határkiigazítással s erre átnyujtok önnek egy tervet két változatban. Végső esetben pedig a kérdést meg lehet oldani úgy is, hogy különleges jogot biztosítsanak a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaságnak e két erőmű igazgatásában.“

Ez egyenes lemondás volt Szlovén-Karintiáról.

Ezzel kapcsolatban a szovjet kormány jegyzéke jogosan jegyzi meg, hogy a jugoszláv kormány „már 1947 áprilisában szükségesnek tartotta, hogy lemondjon nemcsak egész Szlovén-Karintiáról, vagy Szlovén-Karintia egy részét alkotó nem nagy területről, hanem mindennemű területi igényéről Ausztriával szemben.

Ez akkor történt, amikor a szovjet kormány a

nyugati hatalmak képviselőivel folytatott tárgyalásokon sikraszállt azért, hogy Szlovén-Karintiát adják át Jugoszláviának.

Ez a vitathatatlan tény.“

Ez a tény meggyőzően bizonyítja, hogy a Szlovén-Karintiáról való lemondásért mindennemű felelősség a jugoszláv kormányt és csakis a jugoszláv kormányt terheli.

Augusztus 3-i jegyzékében a jugoszláv kormány rámutatott, hogy Szlovén-Karintia „váltópénzzé vált a nyugati hatalmakkal folytatott alkuban“ és „ilymódon eljátszották Jugoszlávia jogos követeléseit“.

De vajjon ki változtatta Szlovén-Karintiát „váltópénzzé“ és ki áldozta fel Szlovén-Karintiát Jugoszlávia nemzeti jogainak rovására?

Erre a kérdésre a szovjet kormány jegyzéke joggal válaszolja:

„A jugoszláv kormány augusztus 3-i jegyzékében a lemondást Szlovén-Karintiáról árulásnak, a karintiai szlovén lakosság érdekei elárulásának, a nemzeti önrendelkezési jogok megszegésének, imperialista politika megnyilvánulásának, Szlovén-Karintia váltópénzzé tételének minősítette stb. Ha valóban történt árulás — Jugoszlávia érdekeinek elárulása — akkor, mint Kardelj leveléből kitűnik, a jugoszláv kormányt és csakis a jugoszláv kormányt kell árulónak tekinteni.“

És valóban nem erről beszél-e az a tény is, hogy Jugoszlávia képviselői a Szovjetunió háta mögött Nagy-britannia képviselőivel titkos tárgyalásokat folytattak, amelyek során Szlovén-Karintia alkudozás tárgya volt, vagy — a jugoszláv jegyzék hangján szólva — „váltópénzzé vált“. Vajjon nem tény-e, hogy éppen a Tito—

Rankovics-kormány adta el Szlovén-Karintiát és árulta el a szlovén nép és Jugoszlávia érdekeit?

És végül vajjon nem tény-e, hogy a jugoszláv kormány a szovjet kormány elől eltitkolta ezeket a tárgyalásokat és a tárgyalások eredményeit is. E tárgyalások tartalma a szovjet kormány előtt mindezideig nem ismeretes, mint ahogy nem ismeretes az sem, hogy azok ki ellen irányultak.

Mindezek tények, szégyenletes tények, amelyek elől a jugoszláv kormány nem tud hova bujni!

A jugoszláv kormány a Szlovén-Karintiáról való lemondással és a nyugati hatalmakkal való alkudozással kétkulacsos politikát folytatott a Szovjetunióval szemben. Szlovén-Karintia népének érdekeit és Jugoszlávia nemzeti jogait elárulva a jugoszláv kormány egyidejűleg azt a hazug látszatot igyekezett kelteni Jugoszlávia népei szemében, hogy tovább védelmezi azt az eredeti követelést, hogy adják át Szlovén-Karintiát Jugoszláviának. A jugoszláv kormány terveibe beletartozott ennek az alkumak végrehajtása oly módon, hogy elhárítsa magáról a felelősséget és ezt a szovjet kormányra hárítsa. Meggyőzően tanuskodik erről Titónak a belgrádi szovjet nagykövettel 1947 augusztusában folytatott beszélgetése. Tito ekkor azt javasolta, hogy a szovjet kormány saját kezdeményezéséből és saját nevében vesse fel a minimális és megnyirbált területi követeléseket, amelyek lényegükben a Szlovén-Karintiáról való lemondással voltak egyértelműek. Maga a jugoszláv kormány azonban lemondott arról, hogy becsületesen és hivatalosan felvesse ezeket a javaslatokat, mert nem kívánta vállalni a felelősséget ezekért a javaslatokért.

Mint az augusztus 11-i szovjet válaszjegyzékből látható, Tito nyíltan kijelentette: „Ha a jugoszláv kormány részéről hivatalos nyilatkozatot követelnek arról, hogy lemond Szlovén-Karintiára vonatkozó követeléseiről, a jugoszláv kormány ilyen természetű nyilatkozatot nem tehet“ s hozzátette, „Jugoszlávia inkább feladja minimális követeléseit, mintsem hasonló nyilatkozatot tegyen.“

Így járt el a jugoszláv kormány, kétkulacsos tervének megvalósítására törekedve. E kétkulacsos tervnek megfelelően a jugoszláv kormány a háttérben maradt volna és nem vállalt volna magára semmiféle felelősséget a Szlovén-Karintiáról való lemondásáért, amelyet a jugoszláv kormány már 1947 áprilisában elhatározott. A jugoszláv kormány arra számított, hogy ilyen módon újra becsapja a jugoszláv népet és eltitkolja előtte politikai szélhámosságát.

A jugoszláv kormány ennek érdekében mindenféle hamisításba és rágalmazó koholmányba bocsátkozott. Azt állította például, hogy a szovjet kormány képviselői 1946-ban és 1947-ben azt javasolták a jugoszláv kormánynak, csökkentse területi követeléseit Ausztriával szemben. A szovjet külügyminiszter már akkor hivatalosan megcáfolta ezeket a rágalmazó koholmányokat és feltárta Bebler jugoszláv megbízott provokációs szerepét. Bebler jugoszláv megbízott valóban arra törekedett, hogy a szovjet képviselő tegyen ilyen javaslatot, de a szovjet megbízottak elutasították ezt a kísérletet.

A jugoszláv kormány most arra törekszik, hogy azt a látszatot keltse, mintha felháborodnék az osztrák szerződéssel kapcsolatban a Külügyminiszterek Tanácsa párizsi ülészakán elfogadott határozatok miatt.

Színlelt felháborodással támadja ezeket a határozatokat és arra törekszik, hogy olyan színben tüntesse fel magát, mintha Jugoszláviának Szlovén-Karintiára való jogait védelmezné.

Ez a próbálkozás azonban teljes kudarccal járt. A szovjet kormány válaszjegyzékében felsorolt tények meggyőzően bizonyítják a jugoszláv kormány piszkos mesterkedéseinek kudarcát.

A jugoszláv kormány hazugságokat és rágalmakat kürtölt világgá, arra törekedve, hogy Jugoszlávia népe és a világ demokratikus közvéleménye előtt palástolja azt a titkos alkut, amelyet a külföldi tőke képviselőivel a karintiai szlovének érdekei rovására és Jugoszlávia nemzeti jogainak kárára megkötött. Ezeket a hazugságokat és rágalmakat is leplezték.

A jugoszláv kormány azzal a hazug koholmánnyal, hogy Sztálin állítólag ígéretet tett Renner osztrák köztársasági elnöknek „az 1938-as osztrák határok biztosításáról“, arra törekedett, hogy Szlovén-Karintiáról történt saját áruló lemondását leplezze. A jugoszláv kormány tudta, hogy az erről az „ígéretről“ szóló közlés koholmány. Mégis megkísérelte, hogy ezt a koholmányt rágalmazó céljaira felhasználja. De ez alkalommal is leplezték hazugságait és rágalmaikat.

A jugoszláv kormány a nyugati hatalmak képviselőivel folytatott titkos alkudozások eredményeképpen lemondott Szlovén-Karintiáról és arra törekedett, hogy becsapja Jugoszlávia népeit. A jugoszláv kormánynak erről a csalási kísérletéről szintén teljesen lehullt a lepel.

Ezek a tények.

A szovjet kormány ezekből a tényekből levonta a következtetéseket. Ezek vitathatatlanok. E következtetések különös jelentőségét fejezik ki a szovjet jegyzék zárószavai: „Tudják meg Jugoszlávia népei, hogy a szovjet kormány Jugoszlávia mostani kormányát nem a Szovjetunió barátjának és szövetségesének, hanem ellenfelének és ellenségének tekinti.”

(A „Pravda” 1950 augusztus 13-i számának vezércikke.)

A BUBORÉK-EMBER

Írta:

Antonio Cordon

A szerénység, a kitartás, az önfeláldozókészség, az erkölcsi tisztaság — ezek azok a tulajdonságok, amelyek, ha összekapcsolódnak a legfőbbel — a párt iránti odaadással, jogot adnak a kommunista név viselésére. Semmi sem oly idegen a kommunistától, mint a címkórság, a magas állások és a nagyszerű pozíciók hajhászása, a dicsőséghajhászás, a bürokratizmus. Ha egy kommunista vezető állásba kerül, ez csak annyit jelent számára, hogy még fokozottabb felelősséggel tartozik, még inkább önfeláldozónak és még önzetlenebbnek kell lennie. Csakis e tulajdonságok birtokában tudja megoldani azokat a feladatokat, melyeket a párt rábízott.

*

Akinek néhányszor volt alkalma értekezni Titóval (nekem pedig, minthogy a köztársasági Spanyolország képviselőjének tisztségét töltöttem be Belgrádban, bőven volt alkalmam), az meggyőződhetett arról, hogy a kommunistákra jellemző ezen alapvető tulajdonságok teljesen hiányoznak belőle. Tito egész életéből, világnézetéből, törekvéseiből, beszélgetéseiből ítélve, alacsony szellemi képességekkel rendelkező nyárspolgár,

aki tele van dicsőségvággyal, akire jellemző a szerénységtelenség és a felületesség. A parvenü lelki alkata állandóan kiütközik politikai megnyilvánulásából, egyéni magatartásából, abból a törekvéséből, hogy „világhírességnek“ tűntesse fel magát. Személyes tulajdonságaival semmi kapcsolatban nem levő körülmények eredményeképpen gyorsan tűnt fel, azonban gyorsan elvesztette fejét (meg kell mondani, természettől fogva igen közepszerű fejét) és a világ közepének képzelte magát.

Politikai és erkölcsi képességeihez viszonyítva, túlságosan nagy magasságokba emelkedett fel, kipukkadt és megmutatta igazi, veleszületett és javíthatatlan ürességét. Tito annak az ambiciózus, tehetségtelen és megvesztegethető burzsoá politikusnak a típusa, amelyet még a múlt században írt le Mariano José de Lappa spanyol író, a „Buborék-ember“ című cikkében.

„Nézzük csak meg a buborék-embert minden tulajdonságával együtt. Milyen láрма! Most emelkedik! Még! Természetesen még magasabbra! Hírnév. Elvitathatatlan tekintély. Nézzétek csak, hogy felfújta magát! . . . Ki kételkednék képességeiben? Mint minden buborék, amíg alacsonyan van, közöttünk, meglep magyszerűségével, ragyogásával és fényével, azonban ahogy emelkedik, mind kisebb lesz. A palota magasságában már olyan kicsiny, mint egy dió. Ilyen a buborék-ember is. Valójában semmi: egy kis gáz, nagy burkolat, de üres. S ahogy várható, felemelkedve nem tud uralkodni magán.“

Elég kétszer-háromszor résztvenni Tito ebédjén, hogy torkig megteljék az ember azzal a sok fecsegéssel, amellyel Churchilllel való kapcsolatait magyarázza

és elmondja, hogyan dicsérte Churchill „nagy államférfiúi“ tehetségét és így tovább.

„Egyszer — mesélte például Tito — egy hadihajón találkoztam Churchillel. Bár én is inkognitóban érkeztem, királyoknak kijáró tisztelettel fogadtak.“

Tito sohasem mulasztotta el ezt a történetet ilyen kifejezésekkel befejezni: „Ez az öreg róka rendkívül ravasz. Meg akart vásárolni engem. És mindig hízeleg nekem. Nagyon okos és, el kell ismerni, rokonszenves ember, aki érti a dolgát, ha reakciós is...“

A társadalmi életben megvesztegethető politikus, egyéni életében kis nyárspolgár — éppen ez volt az a típus, amelyik Churchillt és a többi imperialistát elragadtatta. Könnyű volt őt olcsón megvásárolni, amint erről az imperialista titkos szolgálatok ügynökei is meggyőződhettek. Íme egy Titóra jellemző mozzanat: Belgrád felszabadítása pillanatától, ő, aki a hadsereg feje volt, teljesen felhagyott a katonai ügyekkel való foglalkozással és teljesen átállt az elnökség szervezésére. Hónapokon keresztül teljesen lefoglalta az a különös gond, hogyan rendezze be Pál herceg korábbi rezidenciáját, a Fehér palotát, amelyet lakóhelyévé szándékozott tenni. A palota képeit, szönyegeit, mindenfajta bútorait és egyéb gazdaságát kiegészítette mindazzal, ami értékes és pompás csak található volt a belgrádi lakásokban. Tito mindennap reggel és este nagy kísérettel bevonult a palotába. Kiabálással, fenyegetésekkel és botrányokkal, amelyeket mindenkivel szemben alkalmazott, aki csak kezeügyébe került, követelte, hogy állítsák át a bútorokat és helyezték el másképp a képeket, szinte megbolondította alárendeltjeit, akik katonákból szolgálkákká lettek.

Azt hitte volna az ember, hogy Tito, miután elérte az államfői rangot, igyekszik majd elsajátítani a szükséges műveltséget — amely téren minden tekintetben hiányai vannak — és idejének nagyrésztét a tanulásra fordítja. Könyvvel azonban soha senki nem látta. Egészen másfajta szenvedélyei voltak. A ruhák és a rendjelek igen sok értekezlet és hosszas tárgyalások tárgyát képezik. Mindennél jobban szereti a díszszemléket és a látványosságokat, amelyeken teljes pompájában díszleghet. A drágakő-ékítmények, az arany- és az ezüst-tárgyak, különösen pedig az órák iránti rajongása néha a nevetségességig fokozódik. Gyakran tekintget karórájára és összehasonlítja azt a zsebóráival. Betanult mozdulatokkal nagyvonalú taglejtéseket végez, hogy gyönyörködjék a jobbkezén lévő briliánsgyűrű csillogásában. Egy időben nála mindenkinek porcelláncsészében adták a kávét, ő maga viszont kis aranycsészéből ivott.

Palotájában majdnem szakadatlanul folynak a bankettek és fogadások, amelyek rendjét saját maga dolgozza ki. Bármelyik külföldi, aki Tito szemében súllyal bír, számíthat fogadásra a palotában, amelyen maga Tito mond egy vagy több beszédet. Tito egyízben egy estély folyamán tizennégy hosszú pohárköszöntőt mondott, amelyek mindegyike annyi ostobasággal volt tele, hogy egyik bizalmasa, aki már nem bírta az ostobaságokat, ezt súgta nekem: „Túlságosan sokat iszik és fecseg. Magát akarta megmutatni, de csak nevetséges helyzetbe juttatja mind magát, mind pedig minket.“

Az a mániája, hogy hadászati szakértőnek mutassa magát, legfőbb szenvedélyei közé tartozik. Ha

valamilyen katonaember érkezik, feltétlenül szóba kerül a katonaélet, elkezd dicsekedni katonai ismereteivel, igaz, hogy eléggé neveltséges és különös formában: „Én is katona voltam. Az osztrák hadsereg altisztje. Jó oktatást kaptunk. Az osztrák altiszt jól ismerte a hadtudományt...”

Tito katonai képzettsége valóban nem haladja túl az osztrák altiszt képzettségének színvonalát. A palota könyvtárának tágas termében Jugoszlávia térképe függ. Tito azonnal odavonszolja a kezeügyébe kerülő kültoldi katonát. E sörözői hadisztratégá, amint ujjával végighúzza a térképen, háromszáz—négy száz kilométeres térséget jelöl ki egy-egy hadosztály számára s a meglepődött hallgató könnyen elképzelheti nemcsak a marsall teljes katonai tudatlanságát, hanem azt is, hogy egyáltalán nem ismeri a helyzetet, egyáltalán nem ismerte azokat a katonai erőket, amelyeket „vezényelt”.

Önként emlékezetébe ötlük az embernek e nyomorúságos típusú katonai tudatlanság és önfejlőség, ha visszaemlékszik Tito egyik legaljasabb büntettére: Arso Jovanovics tábornoknak, a jugoszláv hadsereg vezérkari főnökének meggyilkolására. Jovanovics tábornok a hadseregben osztatlan tekintélyével árnyékot vetett Tito hamis katonai tekintélyére. Azok a dícséretetek, amelyeket Jovanovics katonai érdemeiért kapott, valamint e kommunista és becsületes ember nemes és nyílt szeretete a Szovjetunió iránt, hisztériás rohamokat váltottak ki Titónál. A tábornok nagytekintélyű katonai szakember volt, művelt és szerény ember, aki szenvedélyesen igyekezett eljutni a Szovjet-

unióba, hogy kiegészíthesse katonai ismereteit, hogy, amint szerényen mondotta, teljesen katona lehessen. Jovanovics a jugoszláv hadsereg egyik legtehetségebbi tisztje volt, akinek a tehetsége sokban befolyásolta a háború menetét s akit Tito is kénytelen volt felhasználni. A háború befejezése után azonban Tito azonnal elbocsátotta Jovanovicsot tisztségéből és igyekezett elhomályosítani érdemeit.

*

Íme, az áruló Titónak, a buborék-embernek néhány jellemvonása. És, aki távolabbról tanulmányozza „Tito ügyét“, az előtt természetesen felmerül a kérdés: „Hogyan adhatta ki magát ez a reakciós forradalmárnak, hogyan emelkedhetett e semmiség olyan pozícióba és hogyan ragadhatta magához a hatalmat egy olyan csodalatraméltó nép felett, amilyen a jugoszláv nép?“

E kérdésre feleletet adnak a következő szavak, amelyeket majdnem száz évvel ezelőtt írt le Karl Marx a nép soraiból kikerült Espartero tábornokról, akit a spanyol forradalmi mozgalom egyik haladószelemű vezérének tartottak, aki azonban a hatalom megszerzése után hírhedt reakciós lett:

„Espartero — a múlt egyik olyan embere, akit a nép bizonyos válságos pillanatban szokásból vállára emel és akitől később azután nehéz megszabadulnia, mint Szindbádnak, a tengerésznek attól a rosszakaratú öregtől, aki lábával kapaszkodott nyakába.“

Azonban Jugoszlávia nemzetközi és belső helyzete egészen más, mint Spanyolország helyzete volt Espartero idején. A szocializmus és a demokrácia táborának

erői nemcsak Titóék klikkjének erőit múlják felül, hanem az egész mögöttük álló imperialista tábor erőit is. És az, aki ismeri a hős és csodálatraméltó jugoszláv népet, biztos lehet abban, hogy e nép az igazi jugoszláv kommunisták vezetése alatt rövidesen leszámol Titóval és bandájával.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 augusztus 3.)

SZÁMOLJUK FEL TITO—RANKOVICS VÉRES FASISZTA RENDSZERÉT!

A szovjet kormány augusztus 11-i és 18-i jegyzékei óriási jelentőségűek az egész demokratikus táborra, de különösen Jugoszlávia népeire nézve.

A szovjet kormány e jegyzékekkel az egész világ közvéleménye előtt véglegesen leleplezte a jugoszláv kormányt, mint egy csaló és fasiszta betörő klikket, amely elárulta a demokrácia és a szocializmus ügyét, az imperialista leigázók szolgálatába szegődött és harcol Jugoszlávia népei, a Szovjetunió és a népi demokráciák, az egész antiimperialista tábor ellen.

Több mint egy éve dühöng Jugoszláviában az áruló Tito—Rankovics Gestapo-terrorja Jugoszlávia dolgozó népei ellen. Nemcsak a jugoszláv állampolgárokat tartóztatják le, bántalmazzák, ütlegetik, hanem a Szovjetunió állampolgárait is, akik a jugoszláv és a szovjet népek testvériségének és barátságának hívei.

A hóhér Rankovics Gestapo-rendőrgépezete, az egész államgépezet, amely tele van különféle fasisztákkal, burzsoá reakciókkal, kulákokkal és burzsoákkal, imperialista kémekkel és a Tito fasiszta klikkel szorosan egybefűződő, a szocializmus egyéb ellenségeivel

— véres fasiszta gépezetté vált a munkások és Jugoszlávia dolgozó tömegei elleni erőszak legfőbb eszköze.

A Tito-klikk rendszere Jugoszláviában fasiszta Gestapo-rendszer és teljesen azonos Franco spanyolországi fasiszta rendszerével és a görögországi monarchofasiszta rendszerrel. Jugoszlávia rendőrfasiszta típusú állammá vált.

Tito fasiszta kormánya teljesen függő viszonyba került az angol-amerikai imperialistáktól. Sőt, mi több, nyílt ügynökségükké és háborús uszítójukká vált a Balkánon. Az angol-amerikai imperialisták parancsára a Tito-klikk bünszövetkezetet létesített és szilárd együttműködést teremtett a görög monarchofasisztákkal a görög demokratikus mozgalom elfojtása céljából és a fegyveres harcokban is együttműködik Caldariszszal. Ez a banda az angol-amerikai háborús uszítóktól kapja a fegyvereket és a háborúval fenyegetőzik a Balkánon.

Vajjon megengedheti-e Jugoszlávia munkásosztálya és Jugoszlávia többi dolgozó, hogy országukban újból a fasiszta rendszer kerüljön uralomra, amely ellen a múltban törhetetlen harcot folytattak és oly sok vért ontottak? Vajjon megengedhetik-e Jugoszlávia népei, hogy eladják országuk szabadságát és függetlenségét, amelyet oly nehezen vívtak ki és oly drágán fizettek meg legjobb fiaik százazreinek életével? Vajjon megengedhetik-e Jugoszlávia népei, hogy az angol-amerikai imperialisták gyarmati sorba süllyedt rabszolgáivá váljanak, akiket lelkük mélyéből gyűlölnék és megengedhetik-e, hogy országuk az imperialisták ugródeszkájává váljék a Szovjetunió —

népeink megmentője — elleni támadáshoz, akinek létüket köszönhetik?

Mi válaszolunk: Országunk munkásosztálya és többi dolgozói, Jugoszlávia népei ezt nem engedhetik és sohasem fogják megengedni, ők harcbaszállnak jogaik megvédésére!

Jugoszláv kommunisták! Népeink és a nemzetközi munkásmozgalom előtt rátok hárul a történelmi felelősség megakadályozni, hogy Jugoszlávia fasiszta börtön és az angol-amerikai imperializmus gyarmata maradjon. Álljatok a Tito fasiszta klikk elleni harc élére! Országunk munkásosztálya és dolgozói nemzetközi hagyományaira, a népi felszabadító harc tapasztalataira, Jugoszlávia néptömegeinek a Szovjetunió iránt érzett szeretetére támaszkodva álljatok a dolgozó tömegek élére és indítsatok elszánt harcot Tito—Rankovics fasiszta rendszerének mielőbbi szétfűzésére! Ne engedjétek meg a fasiszta árulóknak, hogy továbbra is népünknek a népi felszabadító harcban szerzett érdemei mögé bujjanak, végleg leplezzétek le őket, mint fasisztákat és imperialista ügynököket. Fogjátok le a hóhér Rankovics véres kezét! Leplezzétek le és büntessétek meg a kémeket és a provokátorokat. Tisztítsátok meg soraitokat az opportunistáktól és a pánikkeltőktől. A harcban teremtsétek új, illegális pártszervezeteket azokból a legjobb kommunistákból és munkásokból, akik a Tito fasiszta klikk elleni harcban kitűntek.

Munkások! Tito hazudik, amikor azt mondja, hogy a szocializmust építi. Ő a kapitalizmust éleszti fel. Ti tudjátok legjobban, hogy mit jelent a véres fa-

siszta rendszer és a kapitalista kizsákmányolás. Akadályozzátok meg, hogy Jugoszlávia fasiszta börtön és az angol-amerikai imperializmus gyarmata maradjon.

Dolgozó parasztok! Saját bőrötökön éreztétek, mit jelent a Tito-kormány kulákpolitikája. Kifosztanak benneteket és kényszermunkára hajtanak, családokat pedig éhhalálra kárhoztatják. Teremtsetek szilárd szövetséget a munkásokkal, a Tito fasiszta banda elleni harcban!

Jugoszlávia ifjúság! Tito betörő bandája ahelyett, hogy megadná a jogokat a kulturális fejlődésre, táborokba és börtönökbe vet benneteket, ingyenes kényszermunkára hajt a külföldi tőkések érdekében. Dicsők és gazdagok a ti hagyományaitok! Hivatottak vagytok e hagyományok megőrzésére, de csak úgy őrizhetitek azt meg, ha a munkásokkal és a dolgozó parasztokkal, valamint a becsületes értelmiségiekkel együtt elszánt harcba szálltok a mai jugoszláv fasiszta rendszer ellen.

Jugoszláv hadsereg katonái, altisztjei és tisztjei! Tito megsemmisítette a népi felszabadító harc vívmányait és Jugoszláviát az angol-amerikai imperializmus gyarmatává változtatta. Rajtatok múlik és ti vagytok kötelesek népeink előtt visszaadni népeteknek a szabadságot, amelyet az amerikai monopolisták Tito-vezette ügynökei támogatásával elvettek tőletek. Ne tűrjétek, hogy letartóztassanak benneteket és szétzúzzák harcossoraitokat!

Jugoszláv nők! Járuljatok ti is hozzá az áruló Tito és klikkje ellen folytatott harchoz, amint azt a népi felszabadító háború idején tettétek!

Jugoszláv hazafiak! Ismételten mutassátok meg az egész világ előtt, hogy mily nagy szeretettel és töretlen erővel tudtok harcolni szabadságtokért és függetlenségetekért, országtoknak a szocialista táborba való visszatérítéséért.

Lobbanjanak fel mindenütt az általános népi harc tüzei, amelyek gyorsan megsemmisítik majd az angol-amerikai leigázók ügynökségét, a fasiszta Tito-bandát!

(„Za Szocializtitsku Jugoszlaviju“.)

TITÓÉK

AZ IMPERIALIZMUS KISZOLGÁLÓI

Írta:

Rudolf Slansky

a Csehszlovák Kommunista Párt főtitkára

A kommunista pártokkal történt szakítás után, a jugoszláv nacionalisták klikkje a lavina sebességével zuhant a kapitalizmus mocsarába. Azok, akik egy év előtt még titkolni igyekeztek a jugoszláv nép előtt a Szovjetunió és a népi demokratikus országok iránti gyűlöletüket, ma már az imperialistákkal teljes egyetértésben átveszik azok szovjetellenes beszédeit, sőt még az imperialistákat is igyekeznek túlszárnyalni.

A Tito-klikk fasiszta Gestapo-rendszert vezetett be, s kiírta a nép legjobb, legbecsületesebb fiait, hogy elnyomja Jugoszláviában a forradalmi mozgalmat és kiírta a jugoszláv népből a Szovjetunió iránti rokonszenvet. Jugoszlávia koncentrációs táborrá változott; a hatalmat az imperializmus ügynökei ragadták kezükbe s ezek majd a bőrukából bújnak ki, csakhogy megszolgálják gazdáik dícséretét. Tito klikkje: gyilkosok bandája, akiket csak a harácsolás érdekel, s akiket a szocialista tábor iránti gyűlölet mozgat.

Titóék ma semmit sem tesznek az imperialista tábor ellen, sőt, minden erejüket a szocializmus elleni harcra vetették. Hogy is hangzanának el imperialista-

ellenes beszédek, hogyan is lepleznék le az angol-amerikai monopolisták rabló és háborús terveit, amikor Titóék kiterjedt kereskedelmi kapcsolatokat létesítenek velük, amikor hitelekért kérnek, amikor maguk is átszöktek a külföldi tőke táborába.

Ma már mindenki tudja, mit jelent, ha a külkereskedelem kapitalista országok felé tájékozódik és az amerikai monopolistáktól kér hitelek. Azt jelenti: kiadjuk országunkat és népünket az imperialista kizsákmányolók kényére-kedvére, alávetjük magunkat nekik, az imperialista hitelezők parancsait teljesítjük, megengedjük nekik, hogy beavatkozzanak országunk belügyeibe és diktálják bel- és külpolitikánkat.

Ezt ma már valamennyi marshallizált országban — Olaszországban, Franciaországban, Belgiumban, Hollandiában és Angliában jól tudják a dolgozók.

Erre az útra lép Jugoszlávia is, ahol egy burzsoánacionalista klikk erőszakkal megragadta a hatalmat. Ezzel kapcsolatban megértjük, hogy a jugoszláv burzsoánacionalista klikk összes képviselői miért terjesztik oly rendszeresen azt a hazugságot, hogy a Szövjetunió és a népi demokratikus országok állítólag elmaradott agrárország színvonalán akarják tartani és ki akarják zsákmányolni Jugoszláviát. A jugoszláv áruelőknak azért van szükségük ezekre a hazugságokra, hogy elhitessék a jugoszláv néppel, hogy a Szövjetunió és a népi demokratikus országok ellenségesen állanak szemben Jugoszláviával és ezért a „kisebb rossz” a kapitalistákkal kötött szövetség lenne.

Titóék valósággal nekiestek Csehszlovákiának, amikor az nemrég kénytelen volt felbontani Jugoszláviával kötött kereskedelmi egyezményét, minthogy a

jugoszláv kormány ezt rendszeresen nem teljesítette: Jugoszlávia nem szállította le Csehszlovákiának azt az értékes nyersanyagot, amelyet az egyezmény értelmében szállítania kellett volna, s amit nagy örömmel adott el kapitalista országoknak, nekünk pedig emiatt adós maradt az általunk szállított árukért. Titóék Csehszlovákiáról is azt mondták, hogy csupán ki akarta zsákmányolni Jugoszláviát és a Csehszlovákiával folytatott kereskedelem csupán veszteségeket hozott Jugoszláviának.

Az imperialisták jugoszláv hűbéresei azért mondanak ilyeneket, hogy becsapják a jugoszláv népet és arra kényszerítsék, hogy higgyen a kapitalista Nyugat felé történő tájékozódás és az azzal folytatott kereskedelem előnyös voltában.

Tito, július 10-i pápai beszédében ezt mondotta: „Rezünkért, ólmunkért és egyéb érceinkért, amelyet Nyugatnak adunk el, valutát kapunk, s gépeket és egyéb dolgokat vásárolunk, amelyekre szükségünk van. Keressük és elfogadjuk a hitelt (a nyugati kapitalistáktól — R. S.), mert szükségünk van erre a hitelre s a hitelnyújtás annak is haszonnal jár majd, aki adja, minthogy a hitel segítségével különböző árukat és gépeket vásárolunk majd tőle.”

Ily módon Tito szerint kiderül, hogy a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal folytatott kereskedelem veszteséggel járt, míg az angol-amerikai monopolistákkal folytatott kereskedelem hasznos és előnyös Jugoszlávia számára! S úgy látszik akkor is hasznos és előnyös lesz, ha olyan uzsorakölcsönön alapszik, aminőt az angol-amerikaiak nyújtanak!

Lám, hogyan akarnak „szocializmust” építeni a

jugoszláv nacionalisták saját erejükből! Miféle „szocializmus-építés“ az, amit az angol-amerikai imperialisták támogatni hajlandók? Olyan „szocializmus“, amelyre az imperialistáknak van szükségük, amely az ő érdekeiket szolgálja s amelynek segítségével kizsákmányolhatják a jugoszláv népet. Az imperialisták, a marshallizált országokhoz hasonlóan, Jugoszláviának is a lehető legkevesebb gépet és más értéket fognak szállítani, elárasztják Jugoszláviát készítményeikkel, de olyanokkal, amelyektől — figyelembe véve a közeledő válságot — meg akarnak szabadulni, viszont az általuk diktált árakon fogják megkapni háborús szükségleteik számára a jugoszláv rezet és ólmot.

Hiszen ugyanez figyelhető meg például Belgiumban is. Ez Amerikának eladja kongói ércét, s kénytelen amerikai készítményeket vásárolni, amelyek viszont aláaknázzák a belga ipart és még jobban növelik a belga munkások tömeges munkanélküliségét. Az Amerikával uzsorafeltételek mellett folyó kereskedelem és az amerikai hitelek pénzügyi válságba sodortak már olyan iparilag fejlett országot is mint Anglia. Hiszen Angliában is érezhető: mit jelent az amerikai monopolistáktól való gazdasági függés!

Tito becsapja a jugoszláv népet, amikor azt mondja, hogy az amerikai rabló imperialisták jobban fognak bánni a „szocialista“ Jugoszláviával, mint Angliával.

A jugoszláv nacionalisták már ma is úgy táncolnak, ahogy az amerikaiak fütyülnek. Már ma is szovjetellenes provokációkkal támogatják az imperialista háborús uszítókat, nacionalista hajsztát folytatnak a bulgár-magyar-albán és román népek ellen, meg-

egyezték a görög monarchofasisztákkal, a hőiesen küzdő görög nép elleni közös harcra, egész külpolitikájukban már nyíltan átszöktek az imperializmus láborába és saját országukban kegyetlenül gyilkolják a becsületes forradalmi munkásokat.

A jugoszláv nacionalisták igazolni akarják aljas együttműködésüket az imperialistákkal, amely a szocialista front elárulása óta szüntelenül növekszik s e célból arra hivatkoznak, hogy a népi demokratikus országok szintén kereskedelmet folytatnak a kapitalista államokkal. Ennek kapcsán különösen gyakran említik Csehszlovákiát, mint amelynek külkereskedelme a kapitalista államok felé állítólag szintén kiterjedt s amely állítólag szintén hitelt kapott volna a Nyugattól.

Titókék itt is elferdítik az igazságot. A nyugati kapitalisták 1948 február óta annyira „szeretik“ a Csehszlovák népi demokráciát, hogy semmiféle hitelt sem nyújtanak Csehszlovákiának, annyira „szeretik“ Csehszlovákiát, hogy állandóan korlátozzák a vele való kereskedelmet, sőt, az amerikai imperialisták különböző gépeket és ipari felszerelést még eladni sem hajlandók Csehszlovákiának. Az USA kormánya nem volt hajlandó megadni a kiszállítási engedélyt azokra a gépekre, amelyekért már korábban kifizettünk 26,5 millió dollárt. Az USA például nem adja ki nekünk a „Slabing“-cégnél 14 millió dollárért vásárolt vasgyári felszerelést. Jugoszláviának azonban szállít ugyanilyen felszerelést.

A nyugati kapitalisták annyira „gyűlölik“ Tito, Rankovics, Gyilas és a többiek „szocializmusát“, hogy példátlan készséggel tárgyalásokat folytatnak velük,

kereskedelmi és gazdasági egyezményeket kötnek és ezzel sokszorosára növelik a jugoszláv külkereskedelem forgalmát. Jugoszlávia az utóbbi időben kereskedelmi szerződést kötött Franciaországgal, amelynek értelmében a kölcsönös árucseré értéke évente eléri a 12 milliárd frankot. Ezenkívül ötéves beruházási egyezmény jött létre 15—20 milliárd frank összeggel. Az angol-jugoszláv kereskedelmi és pénzügyi egyezményt már 1948 decemberében megkötötték. Ennek értelmében mind két részről 15 millió fontsterlingnek kell lennie az árucserének, Jugoszlávia pedig 4 és fél-millió fontsterlinget fizet az angol kapitalisták államosított tulajdonáért. Egyezmény jött létre Trizóniával, ahonnan Jugoszlávia egy év alatt 19 millió dollár értékű árut kap, maga pedig 15,8 millió dollárért szállít, amelynek keretében a gabona mellett főleg piritet, rezet, antimont, bauxitot és magnezitet, tehát olyan sztratégiai nyersanyagokat szállít, amelyre a Ruhr-medence vasiparának van szüksége. Meg kell jegyeznünk, hogy a Nyugat-Németországból Jugoszláviába szállított áruk értéke 1948-ban 1 millió dollárra rúgott, míg az ide irányuló jugoszláv kivitel csupán 6000 dollár volt.

A legutóbbi napokban Jugoszlávia nagyarányú kereskedelmi egyezményt kötött Olaszországgal.

A „New York Herald Tribune“ március végén közölt egy hírt, amely azt mondja, hogy „az USA Jugoszláviába irányuló export-engedélyei növekednek“. Egyidejűleg a jugoszláv nacionalisták rezet adnak el Amerikának. Egyedül a Philip Brighter cégnek 15 millió dollár értékű fémet, közte rezet és ólmot ajánlottak megvételre.

Jugoszlávia az utóbbi időben tárgyalásokat folytat az Export-Import Bankkal, egy 20 millió dolláros hitelről és az Újjáépítési és Fejlesztési Bankkal is tárgyal egy 250 millió dolláros hitelről. (A „New York Herald Tribune“ adatai.) Amerikai részről már ki is jelentették, hogy hajlandók támogatni a Tito-klikk kérését. Hoare, az amerikai Újjáépítési és Fejlesztési Bank bizottságának elnöke kijelentette, hogy a Nemzetközi Bank egyáltalán nem ad hitelt „kommunista országoknak“. Emlékeztetett arra, hogy 1947-ben Lengyelországtól, 1948-ban pedig Csehszlovákiától tagadták meg a hitelt. Ugyanez a bank azonban pénzt ad Jugoszlávia bizonyos terveinek megvalósítására, de cserébe jogot kap arra, hogy ellenőrizhesse annak a pénznek a felhasználását, amelyet a jugoszláv kormány tőle kap. A jugoszláv nacionalisták kapitalista partnereik iránti hálából kötelezték magukat arra, hogy a brit, amerikai, svájci, belga és svéd kapitalistáknak kifizetik a Jugoszláviában államosított ipar ellenértékét s kötelezettséget vállaltak arra nézve is, hogy kifizetik az USA-nak a közel kétmilliárd dinárt kitevő háború előtti adósságokat.

Mindez világosan bizonyítja: hová vezeti Tito klikkje Jugoszláviát. Ez a klikk mind nagyobb mértékben vesz gazdasági irányítást a kapitalista országok felé, egyre nagyobb mértékben függ azoktól s mind mélyebbre löki Jugoszláviát az imperialisták szolgásgába.

Egészen más fejlődés tapasztalható Csehszlovákiában. A Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal folytatott kereskedelem szüntelenül növekszik. Tudjuk, hogy csak a Szovjetunió és a népi demokra-

tikus országok segítségével biztosíthatjuk országunkban a szocializmus felépítését. A Szovjetunió támogatása nélkül nem is tudnánk szocializmust építeni. Teljesen meg vagyunk győződve, hogy a Szovjetunióval létesített gazdasági kapcsolatok: újtipusú kapcsolatok, amelyekre kapitalista országok között nincsen lehetőség.

A Szovjetunió önzetlen, nagylelkű és az egyenjogúság elvein alapuló segítséget nyújt nekünk. Ennek bizonyítéka az a segítség amelyet a Szovjetunió akkor nyújtott nekünk, amikor Csehszlovákiában rossz termés volt. A Szovjetunió segítsége nélkül éhínség következett volna be, vagy kénytelenek lettünk volna megadni magunkat a nyugati imperialisták kényérekedvére. A Szovjetunió segítséget nyújtott és nyújt nekünk azzal, hogy olyan értékes nyersanyagot és gépeket szállít nekünk, amelyeket a kapitalista Nyugat nem hajlandó szállítani, valamint azzal, hogy iparunk olyan árukat vásárolja meg tőlünk, amelyeket a Nyugat mind gyakrabban visszautasít. A Szovjetunió önzetlen kölcsönt nyújtott nekünk aranyban, minden megalázó feltétel nélkül.

Éppen a Szovjetunió támogatásának köszönhető, hogy Csehszlovákia el tudta kerülni a kapitalista Nyugattól való függést, biztosítani tudta állandó gazdasági fejlődését.

Jugoszlávia példáján mindenki meggyőződhet arról, hogy az az ország, amely megfosztja magát a Szovjetunió biztos támogatásától — feltartóztathatatlanul alárendelt helyzetbe kerül az imperializmussal szemben.

Egyáltalán nem újdonság az a tény sem, hogy a

szocializmus leggonoszabb és legvadabb ellenségei szocialistáknak tüntetik fel magukat, hogy lehetőségük nyíljon a nép becsapására és elárulására. Hiszen Hitler és Himmler is azt bizonygatták, hogy szocialisták, sőt, fasiszta pártjukat is szocialista pártnak nevezték. Tito és Rankovics ugyanolyan „szocialisták“, mint amilyen Hitler és Himmler voltak.

Minden becsületes és haladó ember azt kérdezi: miként lehetséges, hogy Jugoszláviában a Szovjetunió és a nemzetközi szocialista front valamennyi hívét éppen oly kegyetlenül, vagy talán még kegyetlenebbül üldözik, mint a kapitalista országokban? Miként lehetséges az a tény, hogy a Szovjetunió polgárait Jugoszláviában üldözik és épp úgy, vagy talán még aljasabb módon letartóztatják, mint a kapitalista országokban? Miként lehetséges az a tény, hogy a jugoszláv vezető körök még nagyobb gyűlölettel beszélnek a szocializmus nagy országáról, a haladásnak e legfőbb támaszáról, mint a kapitalista országok legreakciósabb kormányainak képviselői? Miként lehetséges az a tény, hogy a jugoszláv vezető körök képviselői együttműködnek a monarchofasisztákkal a hős görög demokraták elleni harcban, s mint maguk is elismerik, elzárták a demokraták elől a jugoszláv határt, s ezen most a demokratikus Görögország területére görög monarchofasiszta bandákat engednek át, s mi az oka, hogy a görög kérdésben ugyanúgy viselkednek, mint például Törökország? Mindez annak az eredménye, hogy Jugoszlávia, miután vezetői elárulták a demokrácia és szocializmus frontját, burzsoá köztársasággá és az imperialista országok hűbéresévé lett, amint ezt a Kommunista és Munkáspártok Tájékoz-

tató Irodájának határozata előre megmondta. S itt nem olyan burzsoá köztársaságról van szó, ahol megmaradtak legalábbis a formai demokrácia nyomai, ahol a forradalmi munkásmozgalomnak akár a legkisebb legális lehetősége is van. Jugoszlávia a kegyetlen rendőri terror államává változott, amely már semmiben sem különbözik a hitlerista terror-uralomtól. A jugoszláv nacionalisták a legvadabb burzsoá reakciók, az amerikai imperializmus hűbéresei, akik uruk szovjetellenes háborús politikáját folytatják. Árulásuk terhét ma a jugoszláv nép a saját bőrén tapasztalja.

Titóék véres terrorja azonban nem tarthat sokáig. A jugoszláv nép és munkásosztálya, amelyet az egész szocialista demokratikus tábor támogat, elég erőt talál magában ahhoz, hogy elseperje Tito és Rankovics fasiszta Gestapo-rendszerét és a munkásosztály nemzetközi erejére támaszkodva, a szocializmus igazi felépítésének útjára lépjen.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 szeptember 5.)

TITO KLIKKJE TERRORESZKÖZZÉ TETTE A JUGOSZLÁV KOMMUNISTA PÁRTOT

Írta:

R. Golubovics

Az imperialista reakció ma minden erejével megfeszíti, hogy elodázhassa végső vereségének óráját. Erőszakkal és csalással, provokációkkal és megfélemlítéssel, háborús hisztéria szításával és a Szovjetunió, valamint a népi demokratikus országok elleni új háborús előkészületekkel igyekszik megszilárdítani a kapitalista és gyarmatosító országok napról-napra bizonytalanabbá váló világuralmát. Az agresszív reakció egyik főeszköze a demokrácia és haladás erői elleni harcban továbbra is az, hogy ügynökségeket létesít a munkásosztály soraiban. Az amerikai imperializmusnak ez az ügynöksége a legaljasabb és legerkölcstelebb banda. A Wall Street monopolistáinak pénzéért s azok rendeletére a legsúlyosabb és legpiszkosabb bűnököt követi el a munkásosztály ellen, egészen a fasiszta rendszer bevezetéséig, mint ahogyan például Jugoszláviában történik.

Jugoszlávia példájából különösen jól láthatók az imperializmus ügynökségeinek próbálkozásai, az imperializmus aljas fogásai a Szovjetunió és a népi demokratikus országok az egész demokratikus tábor elleni harcban, azok az aljas kulisszamögötti machinációk

és útonálló Gestapo-módszerek, amelyeket Tito klikkje alkalmaz, hogy éket verjen a munkásosztály forradalmi harcába, gyarmati igába döntse népét és előkészítse az imperialisták támadását a szocializmus és a népi demokrácia országai ellen. Burzsoá eszmék és burzsoá befolyás terjesztése, az ország gazdasági, politikai és kulturális életének demoralizálása, a szocializmus országa, a kommunista pártok és az egész demokratikus tábor elleni legpiszkosabb hazugságok és rágalmak útján — egészen a munkásosztály legjobb harcosainak legvadállatibb fizikai megsemmisítéséig, egészen a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen nyílt háborús provokációkig és felhívásokig; ez a Hitlertől és Himmlertől elsajátított fegyvertár, amelyből manapság Tito bandája szerzi a fegyvereit.

A Jugoszlávia kommunista pártja és állama élén álló imperialista ügynökségnek, saját burzsoáziájával szövetkezve, ezekkel a módszerekkel sikerült felszámolnia a Jugoszláv Kommunista Pártot, mint a munkásosztály vezető erejét, így sikerült megfosztania a munkásosztályt a vezető szereptől, elvenni tőle a hatalmat s az országban fasiszta uralmat teremteni, így sikerült Jugoszláviát gyakorlatilag az angol amerikai imperializmus gyarmatává tenni. A kommunista pártnak, mint a munkásosztály vezető erejének felszámolása és a fasiszta politika eszközévé történő átalakítása az az első feladat, amelyet Tito nacionalista bandája sötét szándékainak megvalósítása felé vezető útján maga elé tűzött. Ma már egészen világos, hogy Tito fasiszta klikkje már régen kibűzte maga elé ezt a feladatot s az is világos, hogy e feladat végrehajtása meghatározott terv szerint folyt.

A tervnek két fontos szakasza volt. Az egyik arra az időszakra vonatkozik, amely megelőzte a Tito-banda nyílt átállását az imperializmus táborába és a Tájékoztató Iroda közismert határozatának elfogadását a JuKP helyzetéről. A Kommunista Párt elpusztítása ebben a szakaszban két vonalon folyt: először a JuKP szervezeti züllesztése vonalán, amely úgy történt, hogy kulák-, kispolgári- és burzsoá elemeket vontak a pártba, megszegték a párt marxista-leninista szervezeti elveit és katonai-fasiszta parancsnoklással helyettesítették azokat — másodszor pedig a káderek nevelése terén burzsoá ideológiával váltották fel a marxista-leninista ideológiát. A második szakasz arra az időszakra vonatkozik, amely a Tájékoztató Irodának a JuKP helyzetéről szóló határozatát követte. Ebben a szakaszban Tito bandája a SzK(b)P által vezetett kommunista fronthoz hűséges legjobb kommunisták letartóztatása, kínzása és meggyilkolása útján, tervszerűen elkezdte a JuKP internacionalista magvának megsemmisítését. Tito fasiszta klikkjének ebben az időszakban sikerült a JuKP-t teljesen fasiszta-rendőri gépezetének segítőszervévé tennie.

A háború alatt az új párttagok felvételének legfőbb feltétele az volt, hogy határozottan a népi felszabadító harc híveinek mutatkozzanak. Ezt a feltételt, amelynek abban az időszokban kétségtelenül a legfontosabbnak kellett lennie, a Tito-klikk átváltoztatta az egyetlen feltétellé s így lehetővé tette, hogy a pártba ne csupán kispolgári, de igen nagy számban kulák és burzsoá elemek is jussanak. A háború vége előtt a munkásosztály sok esküdt ellensége, az usztasa-cset-

nik, nedicsista és más fasiszta szervezetek sok tagja szivárgott a pártba. A háború alatt ezek közül sokan követtek el súlyos bűnöket a jugoszláv nép ellen, majd az ország egyik végéből a másikba költöztek át, ahol a tömegek nem ismerték őket, s egyszerűen beléptek a népi felszabadító hadseregbe. Hogy eltitkolják régebbi árulásukat és bűneiket, aktivitást tanúsítottak a megszállók elleni harcban, majd a párt tagjai lettek. Sok példa van arra, hogy ezeket a bűnösöket a háború után már csak akkor leplezték le, amikor már a kommunista párt vezető munkásai voltak. Bíróság elé állították és kényszermunkára ítélték őket, de a Titoklika később amnesztiák egész sorával mentette fel őket az elkövetett bűnök felelősségének viselésétől, s a jugoszláv nép e született ellenségei ma újra magas állásokat viselnek a katonai és állami gépezetben.

A háború előtti párttagságnak több mint háromnegyed része elpusztult a háborúban. A háború végén 141 066 párttagból mindössze 3000 ember volt háborúelőtti kommunista.

A háború után Tito klikkje szélesre tárta a párt kapuit a városi kis- és nagypolgárság, a kulákság és a többi kizsákmányoló osztály különböző elemei előtt. Úzereket és karrieristákat vettek fel a pártba, akik párthoztartozásukkal magas állásokat biztosítottak maguknak az államapparátusban. Különösen széles körben folyik az ilyen elemek felvétele 1947-ben és 1948 első felében, a Tájékoztató Iroda határozatának közzététele előtt. Ebben az időben Tito klikkje a Szovjetunió háta mögött titkos tárgyalásokat folytatott a reakciós szoldateszka angol-amerikai köreivel, és felkészült az imperializmus táborába való nyílt átl állásra.

Jellemző, hogy amíg az ország felszabadításától 1946 végéig tartó időszakban a pártba mintegy 48 000 tagot vettek fel, addig 1947 elejétől 1948 júliusáig a felvettek száma már meghaladta a 278 000 főt.

A párttagság szociális összetételének statisztikája az 1948 júliusi adatok szerint megmutatja, hogy a pártban már akkor is több mint 30 000 kulák és más burzsoá körből származó ember volt, míg a munkások arányszáma (azok is nagyrészt kisipariak) a párttagság összlétszámának alig érte el a 30%-át. A nagyüzemi munkásság felvételét előre megfontolt szándékkal korlátozták. Ez világosan látható a következő példákból: a Tájékoztató Iroda határozata előtt, Szlovénia három ipari üzemében, amelyek mindegyike 7—7000 munkást foglalkoztatott, (ami tehát összesen 21 000 embert jelent) — mindössze 245 párttag volt. Horvátország öt ipari üzemében, amelyekben összesen 18 000 munkás dolgozik — mindössze 32 párttag volt. Bosznia egyik üzemében, ahol a munkások létszáma 7000 — a kommunista munkások száma csupán 92 volt, míg ugyanennek az üzemnek a 952 főből álló tisztviselői karából — 125 volt párttag. Ugyanakkor felvették a pártba a különböző burzsoá és a kispolgári pártok képviselőit, a horvát parasztpárt, a demokrata és köztársasági, a keresztényszocialista pártok stb. tagjait is. Ezek az emberek ma Tito fasiszta-kormányában és az államhatalom egyéb felső szerveiben magas állásokat töltenek be.

A párt szociális összetételének megváltoztatásával együtt Tito klikkje elvetette a kommunista párt marxista-leninista szervezeti elveit és a fasiszta pártok szervezeti elveivel váltotta fel azokat. A pártszer-

vezetek választhatóságát felülről jövő kinevezés és kooptáció váltotta fel, a pártszervek pedig nem számoltak be pártszervezeteik előtt.

A kritikát és önkritikát — a párt e mozgató erejét, megszilárdításának, harcképessége növelésének ezt az alapvető módszerét — a Tito-banda a parancsnoklás módszerével cserélte fel. Hivatalos utasítást adtak ki, amely kimondta, hogy a párttagok és szervezetek csak az alsó pártszerveket bírálhatják, a járási bizottságokig bezárólag. Ennek az irányvonalnak az igazolására Gyilaszi kiadta a jelszót: „A víz mindig tiszta a forrásnál, de zavarossá válik az alsó folyásánál.“

Ahelyett, hogy a kádereket a marxizmus-leninizmus szellemében nevelte volna és a párttagok ideológiai színvonalát a marxista-leninista elmélet mélyreható tanulmányozása alapján emelte volna — a Tito-klika olyan mérgező kotyvalékot nyújtott a párt tagjainak, amely különböző burzsoá elméletekből és mindenféle opportunistai „tanok“ hulladékaiból áll. Ezt az egész kotyvalékot úgy adták be a párttagoknak, mint az „elmélet“ legfrissebb felfedezéseit.

És ezt a pártot, amelyben már amúgy is kulák és más kizsákmányoló elemek ültek, amelynek belső élete teli volt kommunistaellenes elemmel, amelyet burzsoá ideológia szennyezett — a Tito-klika elsüllyesztette a sok osztályból álló Népfrontban, amelyben a munkásosztály ellenségei mind nagyobb mértékben kezükbe ragadják a vezető pozíciókat. Ily módon teljesen előkészítette az alapot arra, hogy a párt egy rendőri gépezet eszközévé váljon.

Az ilyen párt természetesen nem tudta teljesíteni a marxista-leninista párt szerepét a Tájékoztató Iroda

JuKP helyzetéről szóló határozatának nyilvánosságra hozatalakor, nem tudta megakadályozni Tito útonálló bandáját abban, hogy az országban fasiszta rendszert létesítsen abból a célból, hogy az országot az angol-amerikai imperializmus gyarmatává változtassa.

Közvetlenül a Tájékoztató Iroda határozatának meghozatala előtt és azután Tito fasiszta bandája a legállatibb terrorral vezette be a jugoszláv kommunisták ellen. Olyan terror volt ez, hogy a Gestapo is megirigyelhette volna. A pártból kizárták, börtönbe és koncentrációs táborba vetették mindazokat a kommunistákat, akik felléptek a Tito-klikk áruló politikája ellen, a Szovjetunió és a népi demokratikus országok iránti barátság érdekében. Tízezrével tartóztatták le a Szovjetunió kommunista és pártönkízüli barátait. Különleges táborokat létesítettek például Zabelában (Szerbia), Lonában (Horvátország), Vrsac-ban (Vajdaság) stb., s ezekbe a táborokba tízezrével küldték Jugoszlávia legjobb fiait és leányait.

Rankovics fasiszta hóhérai kegyetlenül verik Tito rendszerének börtönbe és koncentrációs táborba zárt ellenfeleit, elektromos árammal kínozzák őket, éhséggel gyötrik, szadista módon gyilkolják a foglyokat. Az egész országban terror dühöng. Valóságos ember vadászat folyik. A városok és faluk utcáin orozva gyilkolnak meg mindenkit, akit azzal gyanúsítanak, hogy nem hűséges a fasiszta rend iránt. A kommunista párt, a nép, a Szovjetunió, és a szocialista front iránti szeretetükért a hóhér Rankovics véres karmaiba került és életével fizetett Arszo Jovanovics, Ilja Bulatovics és a munkásosztály, az ország dolgozó tömegeinek száz és száz, ezer és ezer legjobb fia. A börtö-

nőkben szörnyű kínzásokat szenvednek el a kommunista párt vezetői: Szreten Zsujevics, Andrija Hebrang, Bozso Lumovics és több más elvtárs.

Tito fasiszta klikkje így verte szét a Jugoszláviai Kommunista Párt internacionalista magvát, amely fellépett az útonálló Tito-banda áruló politikája ellen.

A pártot az UDB, Rankovics Gestapo-rendőrsége vette ellenőrzés alá. A pártszervezetek hemzsegek a rendőrügynököktől, akik minden párttag minden lépését ellenőrzik. Minden párttagnak köteleességévé tették, hogy figyelje a szervezet tagjait, adjon tájékoztatást munkájukról és kapcsolataikról. Valamennyi párttag köteles segíteni a rendőri szerveknek a becsületes munkások és dolgozók üldözésében. Titóék elképzelése szerint a pártnak valamilyen nagy kémszervezetnek kellene lennie.

Vagy végrehajtod Tito fasiszta bandájának parancsait, amelyek áruló politikájának végrehajtására irányulnak, vagy a legvadabb terror áldozata leszel s fizikailag is megsemmisülsz: ilyen helyzetet teremtett Tito a JuKP-ben, Jugoszlávia Kommunista Pártja, gyenge proletár összetételével, antileninista pártéletével és alacsonyszínvonalú marxista-leninista képzettségével — nem tudott helytállni e terrorral szemben. Azal együtt, hogy az országot eladták az angol-amerikai imperialistáknak s az államhatalmat véres fasiszta uralommá változtatták — a Tito-banditáknak sikerült a JuKP-t is rendőrállamuk segítőszervévé tenni. A hivatalos JuKP ma nem más, mint Tito rendőri fasiszta gépezetének eszköze.

A rabló Tito-bandának azonban nem sikerült megsemmisítenie a kommunista párt összes egészséges

erőit. Ezeknek már van tapasztalatuk a Gestapo-terror éveiből s a mai véres rendszer viszonyai között is ellenállnak Tito fasiszta klikkjének. Napról-napra több kommunista csatlakozik a Tito-kormány elleni harchoz. Ebbe a harcba bekapcsolódnak a pártonkívüliek is: munkások, dolgozó parasztok, becsületes értelmiségiek, a hadsereg katonái és tisztjei, asszonyok és fiatalok. A fasiszta erőszakoskodók hatalmon lévő bandája ellen egyre növekvő erővel lobban fel a forradalmi harc lángja.

E harccal párhuzamosan a JuKP és a munkásosztály valamennyi egészséges ereje előtt az a halaszt-hatatlan feladat áll, hogy teljesen új pártszervezetet létesítsen, új központi szervvel. Csak az újjászervezett Jugoszláv Kommunista Párt lesz képes erélyes és hatékony harcot folytatni Tito fasiszta kormánya ellen, annak gyors elűzéséért s az aljas útonálló bandának a megsemmisítéséért. Jugoszlávia munkásosztályának és a JuKP egészséges erőinek minden adottságuk megvan egy ilyen szervezet létesítésére s ezt a szervezetet létre is fogják hozni.

Az új pártszervezet, amely a JuKP egészséges erőiből, a népükhöz és a Szovjetunió iránti barátsághoz hűséges, becsületes munkásokból, dolgozó parasztokból és értelmiségből áll — a Rankovics rendőri gépezetének kezében fegyverül szolgál mai szervezet elleni kemény harcban fog létrejönni. Csak egy megújult Jugoszláv Kommunista Párt képes meggyorsítani az útonálló fasiszta Tito-banda vereségét, csak ez képes szabadságot hozni a jugoszláv népnek.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 szeptember 5.)

FASISZTA ÖSSZEESKÜVŐK, KÉMEK ÉS PROVOKÁTOROK BANDÁJA

A munkásosztály harcának története számos példáját ismeri annak, hogy milyen álnokul és galádul igyekszik a burzsoázia aláásni a forradalmi erőket, demoralizálni és bomlasztani soraikat, pusztítani a forradalom, a demokrácia és a szocializmus ügyét. Az álnokság és az aljasság természetes tulajdonsága a kapitalizmusnak, gyáva, cinikus és arcátlan burzsoáziának.

Az imperializmus, miután a második világháborúban vereséget szenvedett, mely háború eredményeképpen megerősödött a Szovjetunió és létrejöttek a népi demokrácia országai, — az összeesküvések hálóját kezdte szövögetni a szocializmushoz vezető úton haladó szabad államok ellen. A nemzetközi reakció élcsapata — az Amerikai Egyesült Államok főkolompói — mozgósították összes megfizetett ügynökeiket, a társadalom minden söpredékét ezekben az országokban és egy feladatot tűztek ki eléjük: elszakítani a Szovjetuniótól a népi demokratikus országokat és visszaállítani azokban a kapitalizmust.

Rajk és cinkostársai ügyében Magyarországon a napokban közzétett vádirat számos tényt sorol fel ar-

ról, hogyan szedte össze az amerikai kémszolgálat a minden rendű és rangú kémeket és provokátorokat, akik úgy vesztették el előbbi gazdáikat, hogy azokat a Szovjet Hadsereg szétzúzta. Rajk és cinkostársai a Horthy-rendőrség fizetett ügynökei voltak, de gyökereitől átvette őket egy hatalmasabb gazda: az amerikai kémszolgálat. Pontosan ilyen emberekre van szükségük az amerikai imperialistáknak, akik elhatározták, hogy kiharcolják a világuralmat: rendőrspiclikre, akik a munkásosztály kiváló harcosainak százait küldték a halálba, akik az emberi becsület és lelkiismeret utolsó maradványait is elvesztették.

Az amerikai imperialisták mind Magyarországon, mind a többi népi demokratikus ország egész sor összeesküvést szerveztek meg a népi hatalom ellen. Emellett a legnagyobb mértékben felhasználták a burzsoá és kulák pártokat, a klerikális szervezeteket, a szociáldemokrata pártok jobbszárnyát, stb. Mindezeket az összeesküvéseket leleplezte és szétverte a dolgozók államhatalma. A nemzetközi reakció az egymást követő vereségek után, anélkül, hogy előbbi provokatori, kémkedő és összeesküvő tevékenységét beszüntette volna, a proletárdiktatúra funkcióit teljesítő népi hatalom elleni aknamunkája során előtérbe helyezte a szakszervezeti besúgókat és provokátorokat, akik befurakodtak a kommunista pártokba és azok soraiban kémkedő, összeesküvő csoportokat szerveztek. A Szovjetunióban annakidején már leleplezett trockista módszereket alkalmazták, a kommunista pártok belülről történő aláaknázásának, a kétkulacsosságnak, a diverziónak, a terrorcselekményeknek módszerét, államcsínyeket készítettek elő külföldi be-

avatkozás és idegen kémek segítségével, akik magas állami funkciókba furakodtak be.

A provokátorok rohamosztágának élére az amerikai reakció Tito—Rankovics fasiszta-gestapoista klikk-jét állította. E klikk előtérbe helyezése összefüggött az-
 zal, hogy a felszabadított Jugoszláviában amerikai kémek, provokátorok és trockisták jutottak hatalomra, köztük mintegy 150 olyan ember, akiket 1941-ben azért szállított el a Gestapo a franciaországi táborokból, hogy kémszolgálatot teljesítsenek Jugoszláviában. Ezek a kémek alkották Tito közvetlen környezetének legnagyobbbrészét és rendszeresen kiszorították a jugoszláv partizánok köreiből származó becsületes, a néphez hű embereket. A kémek és provokátorok e bandájának az amerikai imperialisták azt a feladatot szánták, hogy a népi demokratikus országokat átjuttassák az imperializmus táborába. Rajk rámutat: „Rankovics jugoszláv belügyminiszter egyenesen kijelentette nekem, hogy a népi demokratikus országoknak, Jugoszláviával és Titóval az élen egyesülniök kell.“

A Rajk-ügyben lefolytatott vizsgálat és a vádirat cáfolhatatlanul bebizonyította, kicsoda Tito, Kardelj, Gyilas, Rankovics: az imperialista kémszolgálat bérencei, fizetett ügynökei, akik csalárd úton magukhoz ragadták a hatalmat Jugoszláviában. Most már az egész világ láthatja, kiknek dolgozik a belgrádi klikk! Egy az ő gazdája: Washington s a klikknek egy gondja van csak: miként teljesítheti a legjobban Washington parancsait. Tito személyes meghatalmazottja, Nedelkovics ezredes mondta a kém Pálffy-nak, hogy Tito céljai megvalósulnak, mert azokat az USA támogatja.

A titóisták ténykedései annyira gyanúsak voltak, hogy a szovjet kormány az egész világ színe előtt kijelentette: valamiféle erős szálak fűzik a jugoszláv kormányt, vagy e kormány legfőbb személyiségeit az imperialista körökhöz. Most már teljesen világos, hogy miféle szálak ezek és kikhez fűzik Titót, Kardelj, Gyilaszt, Rankovicsot, kinek parancsait hajtják ők végre és kit szolgálnak!

A nemzetközi munkásmozgalom előtt, a világ közvéleménye előtt kirajzolódik a fasiszta hóhérok: Tito, Kardelj, Gyilas, Rankovics undorító képe, akik Délkelet-Európa eljövendő diktátorainak képzeltek magukat. A hóhér Rankovics 1947 decemberében ezt mondotta a hóhérjelölt Rajknak: „A terv lényege az, hogy észrevétlenül, eltompítva a szomszéd országok kormányainak éberségét, a népi demokratikus országokat Jugoszlávia hatáskörébe kapcsoljuk, Belgrád központtal... Orientálódjék a nacionalista, sovinszta elemek felé a hadseregben, a rendőrségben, az államapparátusban, s a kispolgári erőkre a városban, de különösen a falun.“ Tito klikkje, melyet az amerikai kémiszolgálat élcsapatává tettek meg, azokat az embereket gyűjtötte maga köré, akik a legdühösebb és legesküdtőbb ellenségei a Szovjetuniónak és a népi demokratikus országoknak. Rajktól, a neki adott politikai utasításokban Tito azt is követelte, támaszkodjék Horthy és Szálasi híveire, a katolikus reakcióra és a kulákokra. Rankovics azt követelte Rajktól, hogy hangsúlyozza ki Jugoszlávia példáját, „ahol Tito nem harcol a kulákság ellen“.

Miután a Tájékoztató Iroda közzétette a JuKP helyzetével kapcsolatos határozatát, a belgrádi fasiszta

klikk újabb „zseniális“ tervet állított össze. A gyilkos Rankovics 1948 októberében, amikor Rajkkal találkozott, kijelentette, hogy a Tito által személyesen kidolgozott tervről csak ő, Kardelj és Gyilas tud. Mint ahogyan annakidején Trockij, a nemzetközi reakció ügynöke sem merte híveinek tudomására hozni — a pjatakovista banda szűkebb körét kivéve — a Szovjetunióban visszaállítandó kapitalizmus „tervét“, ugyanúgy a titóista kémbanda sem merészkedett odáig, hogy nyíltan feltárja „tervét“ a nép előtt, de még saját emberei szélesebb köre előtt sem. Másképpen nem is történhetett, mert Tito terve szerint a jugoszláv fasisztáknak arra kellett törekedniök, hogy Jugoszlávia népét a Szovjetunió ellen mozgósítsák, hogy szaporítsák és megszervezzék a szovjetellenes erőket a népi demokratikus országokban, hogy kihasználják a Szovjetunió és az angolok és amerikaiak közötti ellentéteket.

Tito fasiszta klikkje érezte, hogy ezt az áruló, népellenes tervet könnyebb kiagyalni, mint végrehajtani, s ezért a legaljasabb fogásokhoz folyamodtak. A titóisták elhatározták, hogy kezdetben csak „bírálni“ fogják a Tájékoztató Iroda határozatát, de „nem bocsátkoznak bírálatba a Szovjetunióval és vezetőivel szemben“. Ezt követően pedig, a hóhér Rankovics szavai szerint, „fokozatosan, de egyre határozottabban“ ... kellett „beszélniök arról, hogy a Szovjetunió felelős azért, hogy Jugoszlávia nem tudja végrehajtani ötéves tervét, s ezzel kapcsolatban a szocialista építőmunka terveit, de különösen azért, hogy képtelen eleget tenni az általunk adott ígéretnek: emelni a népi tömegek jólétének színvonalát“. Így, e szörnyű hazug-

ság segítségével akarták ezek a szörnyetegek aláásni Jugoszlávia népének a Szovjetunió iránti baráti érzéseit és igazolni a kapitalista államok felé irányuló orientációjukat, amely államoknak ők fizetett szolgálai.

Rajk e beismerését igazolja a Tito-klikk áruló tevékenységének egész menete. És ezek a gonosztevők még azt állítják, hogy ők „kommunisták“, hogy ők „szocializmust építenek“!

Tito, ez a buborék-ember, nem csupán azt képzei magáról, hogy ő Jugoszlávia ura, hanem már más államok sorsát is „tervezgetni“ kezdte, s közben ez az önimádó bérenc, az amerikai háborús uszítók fizetett ügynöke, megfélemedezett arról, hogy a jugoszláv nép nem tűri, hogy országa kormányának élén Titóhoz hasonló kalandorok álljanak. Rankovics szörnyű terrorja sem menti meg a pusztulástól a jugoszláviai fasiszta-gestapoista uralmat.

Újból beigazolódtak Sztálin elvtárs szavai, melyek szerint az ellenség, minél inkább gyengül, annál inkább folyamodik harcában szélsőséges eszközök-höz. A népi demokratikus országok, a kommunista és munkáspártok fokozni fogják éberségüket és leleplezik a nép összes ellenségeit, akik a pártok soraiba befurakodtak, kéméletlenül felszámolja a kémeket, diverzánsokat, gyilkosokat és ellenforradalmár összeesküvőket.

És csak hadd dühöngjenek, hadd vicсорítsanak tehetetlen dühükben az angol amerikai imperialisták: még egy megsemmisítő vereséget szenvedtek, megsemmisült még egy, s emellett leginkább dédelgetett ügynökségük, teljesen leleplezték a sokáig álcázott

titóista, fasiszta kém-klikket és ők maguk is lelepleződtek.

Nincs kegyelem az imperializmus aljas ügynökeinek!

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 szeptember 16.)

MILYEN A MAI JUGOSZLÁV HADSEREG?

Írta:

L. Leontics

A jugoszláv hadsereg jelenlegi létszáma alaposan felülmúlja a felszabadító néphadsereg háborúvégi létszámát. Tito, az imperialisták lakája, erősen csörteti fegyverét a Balkánon. A magyar, román, bulgár és albán határon végrehajtott csapatösszevonások, egész falvak átalakítása katonai táborrá, a békés lakosságának a határövezetekből való áttelepítése, s az eszeveszett határmenti erődítményépítkezés azért történik, hogy háborús pszichózist keltsen a jugoszláv népben. A hadseregben megtiltották a szabadságolást. Belgrád hatalmas kaszárnyává változott; a csapatok számára nincs elég helyiség, így a város környékén bunkerekben helyezkednek el.

A kapitalista országokból, főleg az USA-ból érkező behozatalban, fontos helyet foglalnak el az útépítő gépek, amelyek a Trieszt—Belgrád sztratégiai autóút építésére szolgálnak. A hatóságok által erőszakkal mozgósított „önkéntesek” százezrei és a jugoszláv hadsereg tucatnyi hadosztálya foglalkozik ezzel az építkezéssel.

A jugoszláv hadsereget az UDB — a katonai kémelhárító szervezet — legszigorúbb ellenőrzése alá he-

lyezték. Jugoszlávia fasiszta vezetői tűzzel-vassal irtják a hadseregből a demokratikus és kommunista elemeket. A Szovjetunió, vagy a népi demokratikus országok iránti rokonszenv legkisebb megnyilvánítása is börtönbüntetéssel jár. A Tito-klikk vadállati módon végzett a jugoszláv felszabadító néphadsereg egyik legtehetségesebb parancsnokával, Arszo Jovanovics vezérezredessel. A német fasizmus elleni háború sok-ezernyi harcosát — a jugoszláv hadsereg katonáit és tisztjeit Rankovics börtöneibe vetették. Közöttük vannak a jugoszláv hadsereg alapítói is: Sz. Zsujevics vezérezredes és a A. Hebrang, Szavo Sztanojevics, Jugoszlávia nemzeti hőse, P. Petricsevics, M. Krdzsics tábornokok és a jugoszláv nép több más nagyszerű fia.

A hadsereg kiképzési programjából kihagytak mindent, ami a Szovjetunióról és hős hadseregéről szól. A jugoszláv katonai sajtó dühödt fasiszta propagandát folytat, amely arra irányul, hogy gyűlöletet ébresszen az egész szocialista tábor ellen, népszerűsíti a demokratikus országok határain elkövetett provokációkban és a jugoszláv kommunisták megölésében kivált „hősöket“. E sajtó hasábjain rendszeresen jelennek meg cikkek az amerikai légierőről, az atombombáról, az angol amerikai csapatok második világháború alatti tapasztalatairól, stb. Azokat a tisztet, akik a Szovjetunióban tanultak s onnan visszatérnek, még abban az esetben is az UDB megfigyelése alá veszik, és nem engedik felelős beosztásba, ha a Tájékoztató Iroda határozata ellen nyilatkoztak, ami manapság az élethez való jog elnyerésének alapvető feltétele. Tito különleges hadosztályokat jelölt ki

az angol nyelv tanulására és az amerikai hadsereg fegyverzetének tanulmányozására.

Jugoszlávia fasiszta vezetői kiváltságos helyzetet teremtettek a hadsereg katonai bürokrata felsőrétege számára, hogy magukhoz kössék őket és a hadsereget elszakítsák a néptől: magas fizetést kapnak, különleges élelmiszer-ellátásban részesülnek, ingyen kapnak külföldi anyagból készült egyenruhákat, stb. A hadseregben virágzik a spekuláció. A tisztek lisztet, zsírt és iparcikkeket adnak el a lakosságnak. A spekuláció olyan fenyegető méreteket öltött, hogy a hadsereg politikai irodája kénytelen volt körrendeletet kiadni, amelyben megtiltotta „az ellátással való visszaélést”.

A jugoszláv hadsereg elvesztette tekintélyét és a nép szeretetét. Katonai csapatokat használnak arra, hogy felkutassák az erdőkbe elrejtőzött internacionalista kommunistákat; a hadsereget használják azokra az építkezési munkálatokra is, amelyekről a nép és az ifjúság megszökik, sőt, a jugoszláv sajtó azt is beismerte, hogy katonai csapatokat alkalmaznak a dolgozó mezőgazdasági szervezetekben való „részvételre” is. A hadsereg soraiban azonban sok internacionalista kommunista maradt. Ezek eltökélt harcot vívnak a fasiszta terror és az ellen, hogy a jugoszláv hadsereget népellenes, szovjetellenes eszközzé változtassák.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 szeptember 16.)

ELLENFORRADALMI FORDULAT JUGOSZLÁVIÁBAN

Írta:

Jakob Berman

a Lengyel Egyesült Munkáspárt Politikai Bizottságának tagja

Tizenöt hónap telt el azóta, hogy a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodája nyilvánosságra hozta a Jugoszláv Kommunista Párt helyzetével kapcsolatos határozatát.

E tizenöt hónap leforgása alatt fokozódó sebességgel következett be Tito klikkjének szégyenteljes átállása a demokrácia és a szocializmus táborából az imperializmus és a fasizmus táborába és ezalatt ment végbe Jugoszlávia államrendszerének teljes elfajulása. Azok a hangzatos frázisok, amelyeket a kétkulacsosok az ő „szocializmusukról“ kürtölnek világgá, nem nyomhatják el azoknak a jugoszláv kommunistáknak, hazafiaknak hangját, akiket Rankovics janicsárjai börtönbe hurcoltak. Az álarc lehullt. Teljes fasiszta vadságában és ocsmányságában mutatkozott meg a jugoszláviai népek mostani elnyomóinak: a Tito—Kardelj—Rankovics—Gyilaszi áruló klikknek undorító arculata.

Miben rejlik a Jugoszláviában végbement fordulat és az ország államrendszerében bekövetkezett elfajulás lényege?

Mi jellemzi azt az uralmat, amely most elnyomja Jugoszlávia népeit?

Ahhóz, hogy ezekre a kérdésekre válaszolhasunk, foglalkoznunk kell a Tito-uralom alapvonásaival: osztálylényegével, valamint a két tábor — az imperialista és az imperialistaellenes tábor — harcában betöltött szerepével a nemzetközi porondon. Ezek a jellemvonások elszakíthatatlanul összefüggnek egymással és a bonapartista katonai-bürokratikus diktatúra alapján fűződnek egybe, amelyet a népi demokratikus uralom erőszakos felszámolása révén kényszerítenek Jugoszlávia népeire.

A népi demokrácia uralmának ez az erőszakos felszámolása abban nyilvánult meg, hogy a Tito-klikk elpusztította, letartóztatta, börtönökbe vetette a Jugoszláv Kommunista Párt és a népi demokratikus állam legjobb embereit, s azokat burzsoá-nacionalistákkal, kulákokkal, a társadalom söpredékével: kémekkel és provokátorokkal cserélte fel; ezáltal bitorolja a nép hatalmát és fasiszta-gestapo uralmat teremtett meg az országban.

Sztálin elvtárs 1927-ben a következőképpen határozta meg a bonapartizmust:

„A bonapartizmus arra irányuló kísérlet, hogy erőszak útján kényszerítsék a többségre a kisebbség akaratát. A bonapartizmus a hatalomnak erőszakos megragadása a kisebbség részéről egy pártban vagy országban a többség ellenére.“ — (Sztálin Művei X. kötet, 164. oldal, oroszul.)

Az, hogy a bonapartista fordulat Jugoszláviában a „legalizmus“ csomagolásában ment végbe, nem változtat annak lényegén.

Lenin, a Martovval 1904-ben folytatott vitája során, a bonapartizmus fogalmát elemezve, igen jellemzően hangsúlyozta ki annak tartalmát: „Az én véleményem szerint a bonapartizmus fogalma a hatalomnak formálisan törvényes úton, de lényegileg a nép (vagy párt) akarata ellen történő megszerzését jelenti.” (Lenin Össz. Műv. VII. kötet, 347. old. oroszul.)

Jugoszlávia ugyanúgy, mint a népi demokrácia országai, csakis a Szovjetuniónak a hitleri Németország felett aratott győzelme eredményeként vívhatta ki függetlenségét és léphetett a szocializmus építésének útjára. Anélkül, hogy lebecsülnénk a partizánharc jelentőségét és hősiességét, ki kell hangsúlyoznunk, hogy a Szovjetunió hősies erőfeszítései nélkül, a sokmillió áldozatok nélkül, amelyekkel a Szovjet Hadsereg történelmi győzelméért fizetett, annak a hadseregnek győzelméért, amely megmentette a világot a fasiszta barbárságtól — a jugoszláv partizánok harca csak vereségre kárhozottatott hősi epizód maradt volna. Végeredményben nem a jugoszláviai partizánharcok, hanem a Moszkva és Sztálingrád alatt megvívott történelmi jelentőségű ütközetek döntötték el a háború sorsát és teremtettk meg annak lehetőségét, hogy a felszabadító Szovjet Hadsereg Közép- és Délkelet-Európa országainak földjére léphetett s így Jugoszláviába is eljuthatott és ennek az országnak sorsát is eldöntötte. Aki ezt nem érti meg, az nem érti meg korunk — a szocializmusért vívott harc korának — jellegét, az semmit sem ért meg a marxizmusból.

Aki azzal próbálkozik — mint ahogyan ezt a jugoszláv árulók is teszik — hogy az országukban folyó nemzeti harc „öncélú és döntő” jelentőségét védelmezi,

szembeállítja azt a Szovjetunió harcával és közben vad sovinizmust szít — az tudatosan az imperializmus malmára hajtja a vizet; az ellenség táborába kerül át, vagy pedig már régóta az ellenség ügynöke a munkásmozgalomban.

A népi demokratikus országok és a Szovjetunió hatalmas szolidaritása, ez országok elszakíthatatlan sorsközössége megmutatkozott az utóbbi években a gazdasági élet újjáépítésének és a szocializmus építése terén megtett első lépéseknek korszakában, az egyre élesedő osztályharc feltételei között ezekben az országokban.

*

A népi demokrácia fejlődésének egyik törvénye — azé a rendszeré, amely történelmileg a szocializmus Szovjetunióbeli győzelmének feltételei mellett jött létre — a munkásosztály előretörő erejének és befolyásának óriási növekedése a népi demokrácia országai-ban, ami éppen a szolidaritásnak és a Szovjetunió részéről megnyilvánuló sokoldalú segítségnek köszönhető.

A munkásosztály' erőinek gyarapodása és a burzsoázia pozícióinak gyengülése, az utóbbinak rettegése a Szovjet Hadseregtől — a népi demokratikus országokban folyó osztályharcban számos győzelem előfeltételét teremthette meg.

Aki ezt nem érti, az nem érti meg a leglényegesebb momentumokat ebben a fejlődésben, amelyet a népi demokrácia a szocializmus felé vezető úton tett meg.

Aki — a Tito—Rankovics-klikkhez hasonlóan — azzal kísérletezik, hogy „saját“ országának munkásosztályát szembeállítsa a Szovjetunióval, az meg akarja fojtani a munkásosztály forradalmi szellemét.

A Tájékoztató Iroda első értekezletén Zsdánov elvtárs világosan felfedte a háborúutáni időszak imperialista politikájának mechanizmusát és kijelölte az imperialistaellenes tábor feladatait. Világosabbá vált, mint valaha, hogy csakis a népi demokratikus országok és a Szovjetunió közötti legmélyebb elvi és eszmei szolidaritás, csakis a kommunista és munkáspártok együttműködése a SzK(b)P-val adja meg nekik a szükséges szilárdságot és megingathatatlanságot, amely biztosítja a népi demokratikus országok szuverénitását és az ellenállást az imperializmus bármínemű kísérleteivel szemben, ugyanakkor pedig biztosítja a szocializmus sikeres építését és ez országok jólétének fokozódását.

Sztálin elvtárs mondotta 1928-ban:

„Ostobaság lenne feltételezni, hogy a nemzetközi tőke békében hagy majd bennünket. Nem, elvtársak, ez nem így van. Vannak osztályok, van nemzetközi tőke, amely nem nézheti tétlenül az épülő szocializmus országának fejlődését. Egy a kettő közül: vagy továbbra is forradalmi politikát folytatunk és a Szovjetunió munkásosztálya köré tömörítjük minden ország proletárjait és elnyomottjait — s akkor a nemzetközi tőke minden módon zavarni fog bennünket előrehaladásunkban; vagy lemondunk forradalmi politikánkról, egy csomó elvi engedményt teszünk a nemzetközi tőkének — és akkor a nemzetközi tőke — meglehet — haj-

landó lesz »segíteni« nekünk abban, hogy szocialista országunk »jámbor« burzsoá köztársasággá fajuljon.“ (Sztálin Művei. XI. kötet 54—55. oldal, oroszul.)

Mily mély értelmet nyertek ezek a szavak húsz év után, a népi demokratikus országok szempontjából!

A Tito-féle termidoriánus klikk főkolomposai a második útra léptek, arra az útra, amelytől Sztálin elvtárs óva intett. Az eredmények már oly tisztán láthatók, mintha a tenyerünkön feküdnének: Jugoszlávia nap, mint nap egyre inkább lesüllyed az amerikai imperializmustól való gyarmati függőség feneketlen mélységébe.

A Jugoszlávia népeinek szemmel látható leigázásáról szóló igazságot nem sikerül eltakarni sem a különféle Gyilaszok, Pijadék és egyéb megvetett renegátok hisztérikus üvöltésével, mintha Jugoszláviát állítólag sérelmek érték volna, sem pedig a Szovjetunió ellen intézett kirohanásaikkal és rágalmazó támadásokkal, melyeknek célja az, hogy a Szovjetuniónak a kis népek iránti magatartását gyalázzák.

Sztálin elvtárs 1948 április 7-én, a finn kormányküldöttség tiszteletére adott ebéd alkalmával mondotta: „Sokan nem hiszik, hogy nagy és kis nép között is lehetséges az egyenjogú kapcsolat. De mi, szovjet emberek, úgy tartjuk, hogy ilyen kapcsolatok lehetnek és kell is lenniök. A szovjet emberek azt tartják, hogy minden nemzetnek — legyen az kicsi vagy nagy — megvannak a maga minőségbeli sajátosságai, megvan a maga speciális tulajdonsága, amely kizárólag az övé, s amely nincs meg más nemzeteknél. Ezek a sajátosságok jelentik azt a hozzájárulást, amellyel minden

nemzet hozzájárul a világkultúra közös kincsesházához és azt kiegészíti, gazdagítja. Ebben az értelemben az összes nemzetek — a kicsinyek is, meg a nagyok is — egyforma helyzetben vannak, és minden egyes nemzet bármely más nemzettel egyenértékű.“

Mindezt teljesen felismerték a népi demokrácia országai.

Az utolsó öt év tapasztalata cáfolhatatlanul bebizonyította, hogy a Szovjetunió a rossz termés és a gazdasági nehézségek legsúlyosabb éveiben sokszor saját legszükségesebb tartalékai terhére is, testvéri segítő kezét nyújtotta valamennyi népi demokratikus országnak.

Az utóbbi évek tapasztalata cáfolhatatlanul bebizonyította: a Szovjetunió nem sajnálta a fáradságot, hogy önzetlenül segítse a népi demokratikus országok iparosítását, amidőn ipari berendezéseket és felbecsülhetetlen értékű technikai segítséget nyújtott nekik a teljes egyenjogúság és testvéri szolidaritás alapján, amely tőkés országok közötti kapcsolatokban el sem képzelhetők. A barátság alapján működik a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsa.

A Szovjetunió minden támogatást megad a népi demokratikus országoknak ahhoz, hogy gazdasági és politikai szuverénitásukat megszilárdíthassák.

Ezeket a tényeket nem rejthetik sokáig véka alá népeik előtt a Tito—Rankovics-bandához tartozó rágalmazók és hamisítók, annál kevésbé, mert minden nap újabb bizonyítékát adja annak, hogy Jugoszlávia egyre fokozottabb mértékben kerül az amerikai imperialistáktól függő viszonyba.

A Tito-féle rendőrruralom fasisztáskodó „teoretikusai” már odáig jutottak a Wall Street mágnásai iránt tanúsított szolgálai megalázkodásukban, hogy aljas rágalmakat szórnak a Szovjetunió felé, azt állítva, hogy a Szovjetunió (és nem a harciaskodó angol amerikai reakció!) támasztja a háborús zűrzavart, éleszti a háborús pszihózt, melyre állítólag azért lenne szüksége, hogy maga alá rendelje a népi demokratikus országokat. A jugoszláviai „termidor” teoretikusainak állításaiból az derül ki, hogy senki más, mint éppen a Szovjetunió volt az, amely politikájával az angol-amerikai imperialistákat a támadó Északatlanti Szerződés egybekovácsolására kényszerítette. A kapitalizmus viszont — mint ahogyan egyik nemrég megtartott szlovéniai beszédében Kardelj, a Wall Street lakáj-filozófusa tanította — „teljesen konszolidálódott és nincs szüksége háborúra”.

Vajjon Kardeljnek ezek az áradozó lefetyelései nem esnek egybe Truman „békeszerető megnyilatkozásaival”? Vajjon mindez nem „felmelegítése”-e a „vörös imperializmusról” és a nemzeti szocializmus „fennkölt” törekvéseiről szóló göbbelsi nyakatekert okoskodásnak?

Az imperialista sajtó, a méltóságteljes Times-től kezdve a legtisztátlanabb sárga újságocskáig, nem hiába lelkenedik és veregeti vállon nap, mint nap Titót, Kardeljt és a többi termidoriánus gazembert.

*

Hogy a Tito-rendszer osztálylényegének kérdésére válaszoljunk, elég ha rámutatunk arra, milyen irányban fejlődik a rendszer bel- és külpolitikája. A bona-

partista állam kezében a gazdaság már nem a néptulajdona. Mihez vezet hát a Tito-féle termidoriánusok gazdaságpolitikája? Az ő politikájuk az államkapitalizmus kiszélesítésére vezet, a munkásosztály fokozott kizsákmányolásának terhére. Az államkapitalizmus, amely mind erősebben függő viszonyba kerül a külföldi tőkétől, egyelőre kényelmes módszer arra, hogy minden hasznot kisajtoljanak Jugoszláviából, idővel pedig ez meg fogja teremteni a tőkés viszonyok teljes visszaállításának előfeltételeit.

Mire vezet a titóista termidoriánusok politikája falun?

Már előbb is előfordult, hogy azzal kísérleteztek egyes jugoszláv „teoretikusok“, hogy antileninista tételleket ráncigáljanak elő a parasztkérdésben és a proletariátus hegemoniája kérdésében, de ezek a próbálkozások csupán előhírnökei voltak annak a viharos átalakulásnak, amely az utóbbi két évben végbement. A Tito-fasiszták kétkulacsossága abban is megnyilvánult, hogy a tömegek félrevezetése céljából továbbra is a munkásosztály vezető szerepéről elmélkednek, a gyakorlatban azonban mindent megtesznek, hogy a falvakban a kulákságnak biztosítsák az uralkodó szerepet. Ezt szolgálják a mezőgazdasági szövetkezetek is. A szövetkezeteket, amelyekben a kulákok részvétele kötelező, föld, igavonó állat és termelőeszközök formájában nyújtott hozzájárulás alapján létesítik. Mivel a jövedelem elosztása nem a munka alapján történik, hanem e hozzájárulás alapján, ezek a szövetkezetek a szegény- és középparasztok kizsákmányolásának kapitalista formái, mivel azokban a jövedelem főformája a járadék.

Jugoszláviában ugyanakkor — a bonapartista rendszerre annyira jellemző — az egész országra súlyosan ránehezedő rendőr-terror uralkodik.

Lenin 1908-ban, Sztolipin agrár-bonapartizmusát elemezve azt írta, hogy a liberálisoknak nem tetszett ennek a politikának rendőri jellege, az idióta hivatalnoki beavatkozás a parasztok életébe, stb., stb., de mégis támogatták ezt a politikát. Lenin rámutatott, hogy a faluközösségeken belül kifejlődtek a kapitalista elemek, amelyeknek az önkényuralom elkezdhetett hízelegni, amelyeknek mondhatta: „gazdagodjatok“, „raboljátok ki a közösséget, de támogassatok engem“.

Titóék falusi politikáját szintén egyrészt ennek a politikának bonapartista fogásai, másrészt burzsoá lényege jellemzi.

A népellenes, kommunistaellenes, bonapartista államrendszer osztálytámaszai Jugoszláviában a kulákság és a kapitalista elemek.

Lényegében a burzsoá hatalom az ellenforradalmi fordulat megvalósításának feltételei között csak a bürokratikus katonai-rendőri apparátusra támaszkodva tartja fenn magát. Ezért csináltak Jugoszláviából katonai tábort. Jugoszláviában jelenleg legalább 800 000 ember teljesít fegyveres szolgálatot a hadseregben és a rendőrségben, vagyis az egész lakosság 6—7 százaléka ugyanakkor, amikor a hitlerista hódítók elleni háború legkifejlettebb szakaszában Jugoszlávia partizán hadseregének létszáma mindössze 300 000 ember volt. Milyen óriási adót kell fizetniök a dolgozóknak, hogy ezt a hadsereget, a Titoklikk fasiszta-katonai rendszerének támaszát fenn-tartsák.

Az ellenforradalmi fordulat nem kevésbé fontos tényezője Jugoszláviában az imperialista kémszervezetek tevékenysége. Ezek a provokációs módszerek egyáltalán nem újak a forradalmi munkásmozgalom elleni harcban.

Ma már mindenki előtt világos, hogy Tito, Kar-delj, Gyilas és Rankovics az amerikai imperializmus ügynökei és környezetük nagyrésze szintén a külföldi tőke ügynöke. Tito klikkje, amikor teljesíti az amerikai imperialisták egyenes követeléseit, kiagyalta a szomszédos országok népi demokratikus rendszerei felszámolásának eszeveszett tervét; azt a tervet, hogy a Szovjetunióra ráusztassa és az amerikai imperialistáknak vesse alá őket.

Magyarországon a Rajk és cinkosai ügyének vádirata mutatja: Tito és klikkje arra számítottak, hogy katonai beavatkozás segítségével, ellenforradalmi összeesküvések szervezésével az Egyesült Államok segítségével támaszkodva államcsínyt valósíthatnak meg a többi népi demokratikus országokban is. Rankovics, a hóhér, így beszélt Rajknak, a kémnek, arról a tervről, amelyet maga Tito dolgozott ki: „A terv lényege az, hogy észrevétlenül, eltompítva a szomszéd államok kormányainak éberségét, a népi demokratikus országokat Jugoszlávia hatáskörébe kapcsoljuk, Belgrád központtal.“

*

Milyen kilátásai vannak Jugoszláviában a bonapartista-rendszer elleni küzdelemnek?

Lenin 1917 augusztusában ezt írta:

„Ha a bonapartizmus keletkezését elemezzük és

bátran szembenézünk az igazsággal, azt mondjuk a munkásosztálynak és az egész népnek, hogy a bonapartizmus megkezdése tény, s hogy mi ugyanazzal lefedtetjük alapját a komoly, makacs, széles politikai mértékben vezetett mély osztályérdekeken alapuló harcnak a bonapartizmus megdöntésére.“ (Lenin Össz. Műv. 3. kiadás, XXI. kötet, 62. oldal oroszul.)

Az a szívós harc, amit a jugoszláv kommunisták vívnak, akik most újjáépítik pártjukat, annak legszebb hagyományait, kétségtelenül meggyorsítja a bonapartista rendszer szétesését és azt gyors összeomláshoz viszi. Jugoszlávia kommunistái megértik, hogy kötelességük a Titoéktól meggyalázott jugoszláv forradalmat visszahódítani. Jugoszlávia munkásosztályában és dolgozó parasztságában kimeríthetetlen erők rejlenek, amelyek könyörtelen harcot vívnak mindazok ellen, akik beszenyezték a hős jugoszláv partizánok és forradalmárok zászlaját, azokét, akik életüket adták a szabadság és a szocializmus győzelméért.

A Tito-klikk leleplezése a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának ébersége és előrelátása folytán — óriási szerepet játszott a nemzetközi kommunista mozgalom tömörítésében, sorai megtisztításában az idegen elemektől és abban, hogy a kommunista és munkáspártok elsajátították a marxizmus-leninizmus alapelveit.

A Lengyel Munkáspárt e tanulság alapján tudta leküzdeni vezetésében a jobboldali és nacionalista elhajlásokat és így tudta megvalósítani a marxizmus-leninizmus platformján a munkásosztály egyesítését a Lengyel Egyesült Munkáspártban, tovább folytatva a

harcot a szociáldemokratizmus és oportunizmus maradványai, úgyszintén a nacionalizmus és kozmopolitizmus ellen.

A jugoszláv tanulságból a többi testvéri kommunista pártok is levonták a maguk számára a következtetéseket.

Valamennyi kommunista és munkáspárt, a világ összes forradalmi erői, a bonapartizmus és a jugoszláviai ellenforradalmi fordulat ellen, az imperializmus ellen, a békéért és szocializmusért vívott harcban mind szorosabbra tömörülnek az egész haladó emberiség élén járó vezető kommunista párt, a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja köré.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 szeptember 16.)

TITO KLIKKJE ÁRUBA BOCSÁTJA JUGOSZLÁVIA FÜGGETLENSÉGÉT

Írta:

Leonid Jevszejev

A demokrácia és a szocializmus táborából aljas módon megszökött Tito-klikk áruba bocsátja az imperialistáknak Jugoszlávia népeinek szabadságát és függetlenségét. A belgrádi árulók országuk gazdasági érdekeit az imperialista tábor érdekeinek rendelik alá, jugoszláviát az angol és az amerikai monopoltőke gyarmatává süllyesztik. A munkásosztály ügye árulóinak e politikai irányvonalát már 1948 júniusában leplezte a kommunista pártok Tájékoztató Irodájának ismeretes határozata.

A határozat rámutatott arra, hogy a Tito-klikk burzsoá-nacionalista politikája csak azt vonhatja maga után, hogy Jugoszlávia közönséges burzsoá köztársasággá válik, elveszti függetlenségét és az imperialista országok gyarmatává lesz.

A gyakorlat teljes mértékben bebizonyította a megállapítás helyességét. A jugoszláv nacionalisták, akik kivonták magukat a Szovjetunió és a népi demokrácia országai népeinek testvéri családjából, az angol-amerikai imperialisták gyarmatává teszik Jugoszláviát. Tito klikkje megalázó kereskedelmi szerződéseket kötött Angliával és az Egyesült Államokkal, Bel-

grádban tanyát ütöttek az amerikai trösztök, olajtársaságok képviselői és az angol üzérek. Jugoszláviából hatalmas arányokban szállítják az Egyesült Államokba a rezet, cinket, ólmot, a krómot, az antimont, a higanyt és sok más hadászati fontosságú nyersanyagot. Két hónap leforgása alatt, 1948 decemberében és 1949 januárjában Jugoszlávia 3 millió 676 ezer dollár értékben szállított az Egyesült Államoknak színesfémeket, amely összeg egyenlő az egész 1947. évi Egyesült Államokba irányuló jugoszláv kivitel összegével.

A „New York Herald Tribune“ című lapban nemrég egy közlemény jelent meg, amely utal arra, hogy az Egyesült Államokból Jugoszláviába irányuló kivitel keretei bővülnek. Jugoszlávia ugyanakkor színesfémeket kínálgatja az amerikai cégeknek: egyedül a Philip Briger cégnek 15 millió dollár értékben kínált fel színesfémeket megvásárlásra.

Jellemző, hogy Tito kormánya ugyanezeknek a nyersanyagoknak a népi demokrácia országaiba való szállítását megtiltotta, ezzel megszegte velük szemben vállalt kötelezettségeit, aminek következtében Magyarország például a közelmúltban kénytelen volt felmondani a Jugoszláviával kötött kereskedelmi szerződést.

Az angol-amerikai háborús gyujtogatokat készséggel támogató és mindenféle hadászati nyersanyaggal ellátó jugoszláv fasiszták mindent megtesznek, hogy hátráltassák a népi demokrácia országaiban a gazdasági újjáépítés munkáját.

A judás Tito klikkje az amerikai uzsorások dollárigájába dönti Jugoszlávia népeit. Mint ismeretes, a jugoszláv kormány tárgyalásokat folytatott amerikai bankokkal, többek között a Nemzetközi Újjáépítési és

Fejlesztési Bankkal, amelyek során 250 millió dolláros hitelt kért Jugoszlávia számára. Nemrég vált ismertté, hogy Koszanovics washingtoni jugoszláv követ olyértelmű beleegyezést kapott az amerikai kormánytól, hogy 200 millió dolláros hitel kiutalásának semmi akadálya sincs. Ezután megérkezett egy misszió a jugoszláv fővárosba a fentemlített bank nevében, amelyet az amerikai imperialisták közismerten más országok gazdasági és politikai leigázására létesítettek. Chor, a misszió vezetője a Belgrádban tartott sajtókonferencián kijelentette, hogy „a bank a kommunista országoktól megtagadja a hitelt, de Jugoszláviának hajlandó pénzt rendelkezésére bocsátani“. Chor hangsúlyozta, hogy a bank természetesen „ellenőrzési jogot követel a pénz felhasználására“. Mint a sajtó közli, az Egyesült Államok Kiviteli és Behozatali Bankja szokatlanul rövid idő alatt rendelkezésére bocsátotta Titónak a kölcsönt.

E „bőkezűség“ könnyen érthetővé válik, ha figyelembe vesszük, hogy Tito klikkje kötelezte magát arra, hogy kifizeti az amerikai és angol imperialistáknak a régi királyi adósságokat, ezzel újabb adóterheket róva a jugoszláv dolgozókra.

Tito fasiszta klikkje így ígért tett arra, hogy kifizeti az Egyesült Államoknak egy igen régi 2 millió dolláros tartozását. Ezenkívül elismert egy korábban átvett 38,5 millió dolláros kölcsönt is. A külföldi tőke jugoszláv ügynökei kötelezték magukat arra, hogy teljes „kompenzációt“ fizetnek az amerikai, brit, belga, svéd és svájci kapitalistáknak az államosított ipari vállalatokért. „Kompenzáció“ keretében egyedül az amerikai monopolisták 17 millió dollárt kaptak.

Megjegyzendő, hogy a jugoszláv népből az utolsó csepp vért is kisajtoló amerikai imperialisták nem túlságosan „kényeztetik el“ lakájaikat. Röviddel ezután közölte a sajtó, hogy az a bank, amely Chor misszióját küldte Belgrádba, úgy döntött, hogy először csak 50 millió dollárt ad a Tito-klikknek. Az amerikai monopolisták ugyanúgy, mint a többi marshallizált országokban, nemcsak, hogy nem adnak lehetőséget Jugoszláviának ipara megerősítésére, népgazdasága iparosítására, hanem minden lehetőt megtesznek, hogy tönkretégyék a nagylelkűségük kegyeiben részesített országok népgazdaságát, hogy megfosszák csatlósaikat előbb gazdasági, majd politikai függetlenségüktől is.

Az amerikai lapok közlése szerint annak, hogy Jugoszlávia dollárkölcönt kaphasson, első feltétele az, hogy mondjon le végleg az ötéves terv megvalósításáról, amely Titóék kalandorpolitikája következtében már amúgyis megghiúsult. Az amerikai uzsorások azt követelik, hogy mondjon le Jugoszlávia az önálló gazdasági fejlődésre irányuló minden szándékáról, hogy összpontosítson minden erőfeszítést az amerikai háborús gyujtogatók számára szükséges hadászati nyersanyagok kitermelésére. Az amerikai cégek egyre több bejelentést nyújtanak át jugoszláviai koncessziókra.

Tito klikkjének az imperialistákkal való „barátságra“ irányuló politikája Jugoszlávia népeit nincstelenségre és éhezésre kárhoztatja. Az angol-amerikai imperialisták, ugyanúgy, mint a többi marshallizált országokat, Jugoszláviát is nem azokkal a cikkekkel halmozzák el, amelyek az ország gazdasági életének fejlődéséhez szükségesek lennének, hanem azzal a limlommal, amitől meg akarnak szabadulni. Ha pedig a

gazdasági élet szempontjából fontos gépiberendezéseket szállítanak, ennek igen komoly politikai célja van. Nemrégiben acélhengerlőgépeket szállítottak az amerikaiak Jugoszláviának. Hogy milyen célt szolgált ez a szállítmány, arra vonatkozólag jellemző utalás Acheson államtitkár nyilatkozata. Acheson kijelentette, hogy „ez az amerikai gépiberendezés életfontosságú a jugoszláv kormány által kidölgözött gazdasági program bukásának elkerüléséhez, mivel e bukás Tito bukását vonná maga után“. E kijelentéshez felesleges volna kommentárt fűzni.

A napokban az „Associated Press“ londoni tudósítója felelős diplomáciai körökre való hivatkozással közölte, hogy az amerikai és az angol kormány tanulmányozza a Jugoszláviának való fegyverszállítás kérését. Az Egyesült Államok és Anglia engedélyezte repülőgépmotorok és egyéb fegyverkezési cikkek szállítását Jugoszláviába.

E tények világánál érthetővé válik, hogy az imperialisták minden segítséget megadnak a Tito-klikknek, csak hogy biztosítsák számára a hatalmat, arra számítanak ugyanis, hogy ily módon katonai kalandokba vonják be Jugoszláviát a Szovjetunió és a népi demokrácia országai ellen. Bekapcsolják Tito bandáját az Északatlanti Tömbbe, helyet készítenek számára a Földközi-tengeri Blokkban.

A történelem tapasztalata azonban azt tanítja, hogy az országok sorsát végső fokon maguk a népek döntik el. A nép előbb vagy utóbb lerázza az árulók igáját és amint Kína tapasztalata is mutatta, nem hogy tízmillió, de százmillió dollárok sem menthetik meg a reakciósoakat, a népek érdekeinek árulóit a számukra

rendelt sorstól — a történelem szemetesládájától. Jugoszlávia népei meg fognak szabadulni a fasiszta Titoklikk hóhérrendszerétől.

(Szovinform, 1949 szeptember 21.)

TITO FASISZTA KLIKKJE A NÉPEK ÍTÉLŐSZÉKE ELŐTT

Írta:

B. Zsirnóv

A budapesti Népbíróság az államellenes bűncselekményekben leleplezett Rajkra és bűntársaira, a gonosztevőkre és árulókra szigorú, igazságos ítéletet mondott ki.

Azok a gaztettek, amelyeket Rajk aljas csoportja a magyar köztársaság ellen elkövetett, egyik részletét alkotják azoknak a galád bűntetteknek, amelyeket a Wall Streeten eszeltek ki és a Tito—Rankovics fasiszta klikk próbált végrehajtani a népi demokrácia országainak dolgozói ellen.

A Rajk-ügy az imperializmus belgrádi bérenceinek az ügye. Mind ezek, mind a többiek is egyformán gyűlölik saját népüket. Mind ezek, mind a többiek is dollárért bármilyen aljas gaztettet végrehajtottak a béke, a demokrácia és a szocializmus ellen.

A L'Humanité-Dimanche francia újság tudósítója, François Lecure jelenti a tárgyalóteremből: „A vádlottak minden egyes vallomása közvetlenül bebizonyította saját bűnösségüket, ugyanakkor azonban bebizonyította Tito és klikkje, a Rankovicsok, Gyilasok és Kardeljek bűnösségét is.

Minden egyes vallomás felderítette egyben az ame-

rikai kémiszolgálat fontos szerepét ebben a messze szétágazó nemzetközi imperialista összeesküvésben, amely nemcsak Magyarország, hanem a népi demokrácia többi országai ellen és a Szovjetunió ellen is irányul.“

Rajk és társai bűnügyének tárgyalása végleg lerántotta a leplet a kémkedés, összeesküvések és diverziók belgrádi központjáról. Az amerikai kémiszolgálat balkáni fiókját leleplezték. A Tito—Rankovics fasiszta banda áll most tulajdonképpen a szabad népek bírósága előtt a maga szennyes és visszataszító meztelenségében. A haladó emberiség úgy tekint ezekre a Gestapo-szörnyetegekre, mint a saját gazságaikba belegabalyodott romlott emberi söpredékre.

A budapesti tárgyalás szemmel látható zavart keltett a Tito—Rankovics-banda gazdáinak országában. Miután a cáfolhatatlan bizonyítékok leleplezték szerepüket, a Magyarország és más népi demokráciák ellen folytatott felforgató munkájukat, az imperialisták nem tudják, hogyan keveredjenek ki ebből a piszkos históriából. Ezért — vagy hallgatnak, vagy a tárgyhoz nem tartozó elmefuttatásokat produkálnak, hogy eltakarlják a maguk sötét szerepét és hogy megmentseék belgrádi lakájaikat, akik nyakig süllyedtek a bűnök fertőjében.

A londoni rádió a tényeket meghazudtolva igyekszik tisztára mosni az angol felderítő szolgálatot és Anglia tengerentúli „jótevőit“, akik kapitulálásra kényszerítették Angliát a dollár előtt. Ez a rádió, amelyen a fontsterling leértékelésével kapcsolatban idegesség lett úrrá, sietett úgy beállítani a Rajk-ügy tárgyalását, mint a „Kominform hadjáratát“, de mindjárt beismerete azt is, hogy nehéz egy olyan embernek a hely-

zete, akit sokszáz honfitársának a kiirtásával vádolnak.

Minthogy Rajknak, a kémnek és a jugoszláv fasiszta bandának semmiféle segítséget nem tudnak nyújtani leplezett amerikai gazdáik, tehát a legkülönbözőbb rendű és rangú reakciósök sietnek segítségükre. A kémek, zavartkeltők, provokátorok és quislingek „baráti kezet” nyújtanak azoknak a belgrádi cinkosaiknak, akiket a rendőrség lefűlelt.

Három nappal ezelőtt a monarcho-fasiszta Görögország miniszterelnöke, Diomidisz, a görög újságírókkal folytatott beszélgetésében nyíltan elismerte: „Görögországnak nincs semmi ellenvetése az ellen, hogy szorosabb kölcsönös kapcsolatokat teremtsen Jugoszláviával, ha a Wall Streeten ilyen politikát tartanak szükségesnek.” Az amerikai imperialisták nem tiltakoztak „szorosabb kapcsolatok teremtése” ellen a görög és jugoszláv népek hóhérai közt. De Jugoszlávia dolgozó tömegei nem akarnak semmiféle kapcsolathoz kerülni a görög nép szabadságának athéni gyilkosaival.

Tito fasiszta rendszeréről és ellenforradalmi terveiről még ékesszólóbban tanúskodik az a tény, hogy Jugoszlávia volt királya, II. Péter, akit Jugoszlávia népei elkergettek mint Hitler-kémet és most az amerikai kém szervezet szolgálatában dolgozik, nemrég érdekes interjút adott a „Combat” francia ujság tudósítójának. Ez a koronás kalandor kijelentette, hogyha az imperialisták őt megint Jugoszlávia trónjára ültetnék, akkor őt „semmi lényeges dolog nem választja el Titótól”.

A tudósítónak arra a kérdésére, igaz-e, hogy Tito kapcsolatot igyekszik teremteni az ellenforradalmi jugoszláv emigrációval, a volt király így válaszolt: „Ebben a kérdésben a legszigorúbb titoktartás kötelez.”

Ime idáig süllyedt Tito—Rankovics aljas bandája! Szoros kapcsolatot tart a király-spionokkal, a fekete emigrációval és mindazokkal, akik gyűlölik a népi rendszert, a szocializmus ügyét. A kémeknek és gyilkosoknak ez a hatalomban ülő bandája nagyban és kicsinyben kiárúsítja Jugoszláviát és a szabadságszerető jugoszláv népekre Gestapo-fasiszta rendszert kényszerít rá.

A belgrádi fasiszta banda fegyveres beavatkozást próbált szervezni a népi demokrácia országai ellen. Felhasználva a Gestapo véres módszereit, amelyeket az amerikai felderítő szolgálat tökéletesített, ezekbe az országokba elküldte hétpróbás spionjait és hivatásos gyilkosait, kitanította őket, hogyan férközhetnek a pártszervezetek bizalmába, hogyan bomlaszthatják belülről ezeket a szervezeteket, hogyan gyilkolják meg a szocializmus ügyéhez hű államférfiakat és hogyan kell előkészíteniök az ellenforradalmi átalakulást. De a budapesti népbírószági tárgyalás leleplezte a Tito-ügynökök hazaáruló terveit. Az imperializmus bérenceinek nem sikerült kijátszani a magyar nép és más olyan népek éberségét, amelyek szilárdan ráléptek a szocialista fejlődés útjára.

A magyar dolgozók érzéseit világosan kifejezte a Weiss Manfréd ipartelep egyik munkása, Horváth István:

— „A trockista árulók — mondotta ez a munkás — meg akarták zavarni országunkban a szocialista

építő munkát és meg akarták rontani barátságunkat a nagy Szovjetunióval. Aknamunkájukra mi az éberség fokozásával, szívós munkával válaszolunk, s azzal, hogy lerakjuk alapjait az új ötéves népgazdasági tervnek. Még szorosabban tömörülünk felszabadítónk és barátunk, a Szovjetunió köré.“

A világ minden szabadságszerető népe kemény ítéletet mond a Wall Street belgrádi lakájai felett. Eljön az óra, amikor a Tito—Rankovics banda is keserűen meg fog fizetni aljas gatzetteiért. Nem fogják elkerülni Rajk és társai sorsát.

A béke, a demokrácia és a szocializmus erői, amelyek élén a hatalmas Szovjetunió áll, növekednek és tömörülnek, megtörik rajtuk a gaz imperialisták és a belgrádi bérgyilkosok, spionok minden összeesküvése és agressziós kísérlete.

(Szovinform, 1949 szeptember 28)

A TITO—RANKOVICS KLIKK ÁRULÓ TEVÉKENYSÉGE A JUGOSZLÁV NÉPEK NEMZETI FELSZABADÍTÓ HARCA IDEJÉN

Írta:

Pero Popivoda

a jugoszláv hadsereg tábornoka

Jugoszlávia jelenlegi fasiszta vezetői és, elsősorban főkolomposuk — Tito, évek hosszú során keresztül dicsekedett „érdemeivel“, amelyeket állítólag Jugoszláviában a fasiszta megszállók elleni és a nemzeti-felszabadító harcok idején szerzett. Ma már ismeretes, hogy az úgynevezett JuKP vezetői közül igen sokan már régóta az imperialista titkos szolgálat felbérelt ügynökei. A Tito—Rankovics klikk gyalázatos tevékenységét bizonyító tényeket az is alátámasztja, hogy Tito és kezei már a háború idején a legesküdtebb ellenségei voltak a jugoszláviai nemzeti-felszabadító mozgalomnak.

Számos, a jugoszláv partizánok által már korábban ismeretes tény most szükségessé teszi, hogy új megvilágításba helyezzük a háborús évek eseményeit. Ma már világos, miért kellett a jugoszláviai nemzeti-felszabadító mozgalomnak a megszállók elleni felkelés első napjaitól kezdve oly rendkívüli nehézségeket elviselni és miért szenvedtek a partizánkötelékek — elsősorban emberekben — oly óriási veszteségeket. A par-

tizánmozgalom több ízben súlyos válságot élt át és az 1944-es utolsó válságot is csak azáltal tudta átvészelni, hogy a Szovjet Hadsereg erélyes támadásba lendült a Balkánon, s hogy a testvéri Szovjet Hadsereg közvetlen és döntő segítséget nyújtott nemzeti-felszabadító hadseregünknek.*

Mint a JuKP tagja, a partizánmozgalom tevékeny részvevője és mint a néphadsereg több kötelékének parancsnoka a felkelés kitörésétől a háború végéig, Jugoszlávia legkülönbözőbb területein fordultam meg és a saját tapasztalataim alapján győződhettem meg azoknak a bűnös mesterkedéseknek eredményeiről, amelyeket 1941 óta Tito és cinkostársai titokban ugyan, de rendszeresen folytattak.

Most, amikor végleg lehullt a lepel a Tito-banda Jugoszlávia és más népek ellen elkövetett bűnös kémtevékenységéről, úgy hiszem, nem lesz felesleges felidézni néhány hiteles tényt a háború idejéből.

Ismeretes, hogy Csernogorjeben (Montenegro) 1941 júliusában kitört népfelkelés alkalmával a jugoszláv partizánok rövid idő alatt megtisztították a megszállóktól Csernogorje majdnem egész vidékét, három város (Cetinje, Podgorica és Niksics) kivételével, amelyeket a partizán-kötelékek blokád alá vettek. Ennek következtében a megszálló csapatok sok tízezer katonája és tisztje került áttörhetetlen gyűrűbe.

A megszállók elleni harc sikeresen folyt 1941 nyárutójáig, amikor megérkezett Csernogorjeba a JuKP KV kiküldöttként Molovan Gyilasz és Mose Pijade. A következőkben Csernogorje népe előtt érthetetlen volt mindaz, ami e kiküldöttek megérkezése után történt. Most viszont, amikor már ismereteseek e hétpró-

bás kémek és árulók aljasságai, érthető, kinek az érdekében és kinek az utasításai szerint dolgoztak annak idején Csernogorjeban ezek a „kiküldöttek“. Ugyanakkor, amikor Mose Pijade kezdte megszervezni a legaktívabb partizánok tömeges agyonlövését és egymás ellen uszította, a régi fajgyűlölet felélesztésével, a lakosság különböző nemzetiségeit — Gyilasz a fegyveres harc beszüntetését követelte a megszállók ellen. Gyilasz aláírásával küldték szét a Párt Központi Vezetőségének utasítását és közleményét, amely hírt adott egy állítólag Bulgáriában kitört forradalomról, továbbá arról, hogy a Szovjet Hadsereg kötelékei már beléptek Jugoszláviába. A nép újjongott, hamarosan rájött azonban, hogy Gyilasz „közleményei“ nyilvánvalóan hazugok voltak. Ennek következménye a néptömegek demoralizálódása volt, amelyek többé nem tudtak bízni a kommunistákban.

A megszállók nemsokára támadást indítottak a partizánok ellen, amelyet mindenütt a falvak és városok elpusztítása, az emberek tömeges agyonlövése, vagy koncentrációs táborokba hurcolása kísért. Gyilasz és Pijade „kiküldöttek“, akik végérvényesen fel akarták számolni a partizánmozgalmat, olyan utasítást adtak ki, amely javasolja, hogy osszák fel a partizánkötelékeket két-három emberből álló csoportokra és kis csoportokban rejtőzzenek el a megszállók előtt. Ennek eredményeképpen a megszállóknak sikerült elfogni, koncentrációs táborokba juttatni és megsemmisíteni több ezer partizánharcost. Az említett utasítás azt vonta maga után, hogy a nép nem volt hajlandó elrejteni a partizánokat és árulóknak nevezte őket. A kommunista partizánok egy kisebb része ekkor az „utasítás“ elle-

nére áttört Boszniába, ott egyesült a szerb és horvát partizánokkal.

Mindezek elvitathatatlan tények, amelyeket részletesen ismer Csernogorje minden lakója.

1943 márciusában, amikor a fasiszták negyedik támadásukat indították Jugoszlávia nemzeti-felszabadító hadserege ellen, a németek váratlanul és a partizánharcosok legnagyobb meglepetésére fegyverszüneti tárgyalások megkezdését javasolták parancsnokságunknak. A hitleristák nagyon jól tudták, hogy a partizánok igen súlyos és bonyolult helyzetben voltak. Körülbelül ötezer sebesült volt a partizánkötelékek sorában, a tífusz levette lábukról a harcsoakat, hogy kötelékeink nem voltak kiképezve. A vezetőség az utolsó napig egyetlen szót sem szólt arról, hogy az ellenség támadást készít elő. Ezért volt meglepő, hogy a németek vállalták magukra a kezdeményezést a fegyverszüneti kérdésben. A németekkel való tárgyalásokra a Központi Vezetőség és a vezérkar nevében Velebitet, Tito cinkosát küldték ki, akiről a háború után kiderült, hogy angol kém. Velebit valahol a Rame-folyó völgyében találkozott a német parancsnoksággal. A németek „nagylelkűek” voltak, fegyverszünetet javasoltak és Tito elfogadta azt. Egyes kötelékeink szándékosan megszegték a fegyverszünetet és megtámadták a németeket, minthogy a harcsoak közül mind többen tiltakoztak az ellenséggel folytatott tárgyalások ellen. „Tito félre akarja vezetni a németeket” — hivatalos hely ezzel a magyarázattal szolgált a partizánoknak.

A partizánok azonban igen rövid időn belül meggyőződtek arról, hogy Tito és cinkosai nem a németeket, hanem őket vezették félre. A németekkel folytatott

„tárgyalások“ eredményeképpen a partizánkötelékek fő ereje (kb. 25 000 ember) harapófogóba került a Tara- és Piva-folyók völgyében. Arzso Jovanovicsot, a vezérkar főnökét sietve átrendelték Titóék a Szlovéniában folyó hadműveletek vezetésére és a vezetőségben Szreten Zsujevics volt az egyetlen, aki kategórikusan szembehelyezkedett Tito hadműveleti tervével. Zsujevics előterjesztette saját tervét, amelyet Tito, Gyilas és Rankovics elutasítottak. Zsujevics ezután az I. hadosztály katonáihoz ment és rögtön az első éjszakán minden veszteség nélkül kivonta a hadosztályt az ellenséges gyűrűből. E hadosztály erőivel hátbatámadta az ellenséget és e támadások során más partizánkötelékeket is sikerült felszabadítani. A németek erre bekerítették a Szuteszka-folyó völgyében levő nagyobb partizáncsoportot. Kitört a pánik, Gyilas elbújt, a sebesült partizánok tömeges arányokban követtek el öngyilkosságot. Tito és Rankovics kiválasztották a legfrissebb csapategységeket és hogy bőrüket megmentse, áttörték a gyűrűt.

Mind a mai napig senki sem tudja, hogyan és hová tört át Tito, ez a mi számunkra, partizánok számára, titok maradt. A parancsnokság részéről a sors önkényére bízott partizánparancsnokok csapataik élén egymásután intézték a rohamokat a fasiszták ellen és majdnem mindannyian elestek. A németek gyorsan leszámoltak a partizánkötelékekkel, állati vadsággal pusztították el a sebesülteket. Ugyanazon a helyen (két-három négyzetkilométernyi területen) több mint tízezer harcos pusztult el, közülük 4500 sebesült és több mint 50 népi hős.

Igy értek véget Tito és Velebit „tárgyalásai“ a németekkel. Ezek tények, amelyek elől nem menekülhet Tito és amelyekért külön felelnie kell Jugoszlávia népei előtt.

Jugoszlávia népeinek tudniuk kell, hogy Szuteszka és mindaz, ami ott történt a nemzeti-felszabadító háború időszakában, közvetlenül Tito és Rankovics bandája által elkövetett leggyalázatosabb és legsúlyenteljesebb árulás eredménye volt. Szuteszka a legsúlyosabb vád Jugoszlávia mai fasiszta vezetői és elsősorban Tito ellen. Szuteszkai dicsőségről lehet beszélni, de ekkor csak a partizánok hőstettei, azoknak a harcosoknak a hősiessége jöhet szóba, akik megvédelmezték sebesült bajtársaikat. Szuteszkai dicsőségről csak Szava Kovacevics és a többi partizánharcos és parancsnok legendás hősfetteivel kapcsolatban lehet beszélni.

Ezzel egyidejűleg emlékeztetnünk kell Titónak MacLean és Randolph Churchill angol tábornokokhoz fűződő kapcsolatait, akik ma Londonból „kedves és drága bajtársnak“ nevezik Titót. Tito és az imperialisták közötti kapcsolat egyetlen mozzanata is megmagyarázza ezt a „szeretetet“ és ezt a „bensőséges jóviszonyt“. Amikor 1944-ben a németek egy ejtőernyőskötéléket vetettek be Drvarban a vezérkar ellen, a harcok folyamán többek között a németek kezébe került Rade Pribicsevics is, aki származására ugyan jugoszláv volt, de mint amerikai alattvaló, az Amerikai Katonai Misszióban szolgált. Tito, Randolph Churchillen keresztül elérte, hogy Pribicsevicset, akit akkor már elküldtek Zágrábba, a németek néhány nap múlva usztasákkal visszajuttassák a vezérkarhoz.

Ismeretes, hogy az ejtőernyős támadás idején Tito nem akart kitörni és meg akarta adni magát a németeknek. Szreten Zsujevics és Arszo Jovanovics azonban fegyveres fenyegetéssel arra kényszerítették őt, hogy hagyja el a parancsnokság főhadiszállását. Ez a körülmény általánosan ismert a partizánok között és közöttünk ez szolgált magyarázatul Titónak Zsujevics és Jovanovics iránt érzett gyűlöletére.

1941-ben a Gestapo kezébe került Rankovics, akit a belgrádi rendőrség úgy ismert, mint a JuKP KV politikai hivatalának egyik tagját. Ugyanakkor, amikor a németek és a nyedicevisták agyonlőtték és felakasztották mindazokat, akik rokonszenveztek a kommunista párttal és nemzeti-felszabadító mozgalommal, Rankovicsot röviddel őrizetbevétele után egy kórházban helyezték el, majd igen kétséges körülmények között egyszerre ismét szabadlábban volt. A kommunisták számára annak idején egy hivatalos titóista változatot készítettek arra vonatkozólag, hogy Rankovics „megszabadítását” kommunisták bonyolították le a börtön-kórházból való „szervezett megszöktetésével”. Nem kétséges, hogy a Gestapo tagjai valóban azért szállították Rankovicsot a kórházba, hogy egy előzetes megegyezés alapján kiszabadítását álcázzák.

Rankovics jelenlegi gestapoista és hóhértevékenysége Jugoszláviában minden becsületes embert meggyőző afelől, hogy a Gestapo börtönéből való „kiszabadítása” nem volt véletlen. Miladin Jovanovics tábornok, akit Rankovicscsal együtt „szabadítottak ki”, 1942-ben azt mondta nekünk, az I. jugoszláv proletárbrigád néhány tagjának, hogy valóban erőszakos úton

szabadították ki őket, de a németekkel létesített meg-
egyezés alapján.

Ugyanilyen módon „szabadították ki“ a Gestapo karmaiból Gyilasz feleségét, Mitra Mitrovics Gyilaszt és Kidrics feleségét — Marieta Kidricset. Az előbbi Nedics csendőrei vitték a felszabadított területre, Kidrics feleségét pedig gestapoisták szállították el gépkocsin és adták át közvetlenül a szlovén kommunista párt Központi Vezetőségének.

Jugoszlávia mai fasiszta vezetőinek a német-olasz fasiszta megszállókkal fenntartott kapcsolatai világosan láthatók abból is, hogyan viselkedett, hogyan dolgozott és élt az egész háború folyamán Szvetozár Vukmanovics Tempo, a Központi Vezetőség tagja. Ez az ember a megszállók uralma alatt álló városokban élt legálisan, kórházi gyógykezelés alatt állott és szabadon közlekedhetett a megszállás alatt álló területeken. Vukmanovics a háború előtt több ízben volt börtönben és ismerte őt az egész régi rendőrség, amely a megszállók szolgálatában állott. Ez azonban nem akadályozta meg azt, hogy ne tartózkodjék több éven keresztül az ellenfél területén. E tényekre egész sor olyan könyv is rávilágít, amelyeket Tito—Rankovics-klikkje hivatalosan adott ki, s amelyek leleplezik Tempót és a hozzá hasonlókat, mint a megszállók régi „barátaikat“.

Ki is voltaképpen Vukmanovics? E kérdésre választ adnak a következő tények. 1942 elején Vukmanovics Szarajevóban tartózkodott, mint a Központi Vezetőség kiküldötte és vezette az ottani pártszervezetet. Nagyarányú összeomlás következett be, amelynek következtében teljesen megsemmisült Szarajevó város pártaktívája (több mint 150 kommunista), egyedül

Vukmanovics maradt életben. A partizánok már akkor gúnyosan jegyezték meg: Vukmanovics vagy szemfényvesztő, vagy nagyon jó kapcsolatainak vannak az ellenséggel. Ismeretes például, hogy minden nehézség nélkül eljuttatta vonaton 1942 elején Szarajévából Ljubljánába Kardelj-t és Ivan Macsekot, a jelenlegi szlovén miniszterelnök helyettesét. Útközben betértek Zágrábba (!) és körülbelül 2 hónapig maradtak ott, „elrejtőzve“ Vlatko Velebit házában. Macsek később elmesélte a partizánoknak, hogyan írta alá igazi nevét hamis okmányaira és hogyan vették ezt észre az usztasák, Velebitnek azonban hamarosan „sikerült“ megmenekülni előlük.

Éppen abban az időszakban, amikor oly sikeresen „szabadították ki“ Rankovicsot, Gyilaszt és Kidrics feleségét, amikor Vukmanovics szabadon járhatott-kelhetett az ellenség orra előtt és kezeltethette magát usztasa kórházakban, a börtönökben a legjobb jugoszláv forradalmárokat, a legnagyobb kommunista hősokeket — Ognen Pricát, Bozsidár Adsijat, Auguszt Ceszarecet, Ottokár Kersovanit és sok társukat — kínozták halálra. Titóék nem találtak módot kiszabadításukra, bár már 1941 márciusa óta börtönben voltak. Emlékeztetni kell arra, hogy a fentemlített elvtársak közül többen s így Prica is — a JuKP KV tagjai és Titónak, valamint politikájának nyílt ellenfelei voltak már a háború előtt is. Ebből látható, hogy Tito és Rankovics a fasisztákkal együtt Jugoszlávia legodaadóbb és legkipróbáltabb pártkádereit semmisítették meg!

Tények tanuskodnak arról is, hogy Tito klikkje kapcsolatban állt a Gestapo ügynökeivel. Ezt bizo-

nyítja egyebek között a szlovéniai KP KV-nek az olasz OVRA-val és a Gestapoval az egész háború folyamán fenntartott kapcsolata. Hogy milyen szoros kapcsolatot tartottak fenn a megszállókkal a szlovéniai KV vezetői — Kardelj és Kidrics — azt mindennél jobban mutatják annak a „segítségnek“ a körülményei, amelyeket a szlovéniai Gestapo Bledben állomásozó „Jozsica“ nevű csoportjának főnöke nyújtott a partizánoknak. A szlovéniai KP KV-vel az egyik bledi szálloda tulajdonosának feleségén keresztül teremtett kapcsolatot. Saját gépkocsiján juttatta el Kardelj futárait Dolenszkból Gorenzskóba, Stájerszkba, Koroškába, Primorszkába és vissza. A partizánoknak azt mondták, hogy ő állítólag tájékoztatta csapatainkat a németek szándékairól, bár a jugoszláv kötelékek ezen az arcvonalszakaszon igen súlyos veszteségeket szenvedtek. Egymásután semmisült meg a partizánok három főhadiszállása. A partizán kötelékekben ott voltak a Gestapo ügynökei, akik közül többen eljutottak a zászlóalj-parancsnokságig is. Kardelj a „Jozsica“ részéről nyújtott „segítséget“ azzal magyarázta meg, hogy az illető lengyel, a szociáldemokrata párt tagja, aki tudomásukra hozta, hogy hajlandó segítséget nyújtani a partizánoknak.

„Jozsica“ nyugodtan fogadta Bledben Németország fegyverletételét, sőt bizonyos követelésekkel is fellépett azoknak a kapcsolatoknak a reményében, amelyek Kidricshez és Kardelj-hez fűzték. Amint azonban a vezetőséggel való kapcsolatait kezdte hánytorgatni, Titóék a lehető leggyorsabban, közvetlenül a háború után eltették láb alól.

Tito egyik ismert cinkosa, Blagoje Nyeskovies az egész háború folyamán Belgrádban tartózkodott és „illegálisan“ vezelte az ottani pártszervezetet. Egyáltalán nem titok az, hogy az egész idő alatt élvezte Milán Nyedicsnek, a szerb nép árulójának védelmét. Amikor Nyedicset, mint háborús bűnöst kiadták a jugoszláv hatóságoknak, a Központi Vezetőségnek keresett védelmet és Nyeskovicssal fennálló kapcsolataira hivatkozott. Nyedics fölött, tekintettel háborús bűnösségére, nyílt tárgyalást akartak tartani, azonban, mivel Nyeskovicst megbuktatta, az árulót kidobták az ablakon és e gyilkosságot úgy állították be, mint öngyilkosságot.

A háború idején több pártvezető, közöttük a Központi Vezetőség több tagja is titokzatos módon halt meg. Határozottan állíthatjuk, hogy pártunk előtt nincs többé titok, legjobb elvtársaink halálának tényleges okára vonatkozólag. Lola Ribár esete igen jellemző ebből a szempontból. Közvetlenül azelőtt, hogy Lola Ribár repülőgéppel külföldre utazott volna, amiről csak Tito, Kardelj, Gyilas, Rankovics és a katonai misszióból kikerülő angol barátai tudtak, megérkezett egy usztasa repülőgép, a földön megsemmisítette azt a repülőgépet, amelyen Ribárnak el kellett volna repülnie és magát Ribárt is megölte.

Még rejtélyesebb Iván Milutinovicsnak, a JuKP KV politikai bizottsága tagjának közvetlenül Belgrád felszabadítása után bekövetkezett halála. A Központi Vezetőség közölte, hogy Milutinovics vízbefullt, az azonban, hogy milyen körülmények között, hova és kivel ment el, mind a mai napig titok mindenki számára, Tito—Rankovics klikkjén kívül.

Íme néhány tény, amely illusztrálja Tito—Rankovics fasiszta bandájának áruló tevékenységét a multban.

Midőn nyilvánosságra hozom e tényeket, vállalom azok hiteles pontosságáért a teljes felelősséget népem és a világ közvéleménye előtt. Hadd tudják meg Jugoszlávia népei, milyen szándékoktól vezettetnek, hova vezetik országunkat Jugoszlávia népeinek a történelemben legaljasabb ellenségei és árulói — Tito—Rankovics fasiszta bandája.

Mindebből csakis azt a következtetést lehet levonni, hogy Tito klikkje régi osztályellenség, imperialista ügynökség, amely sokáig ott bújt meg a jugoszláv munkásmozgalomban.

A jugoszláv kommunisták és hazafiak nagyon jól tudják, hogy legelső és leghalaszthatatlanabb feladatuk e bűnös fasiszta banda megdöntése és megbüntetése, amely oly sok szerencsétlenséget és szégyent hozott ránk. Nem férhet kétség ahhoz, hogy a jugoszláv kommunisták teljesítik e feladatot. Ne kételkedjenek ebben Jugoszlávia barátai sem.

JUGOSZLÁVIA GAZDASÁGA ZSÁKUTCÁBAN

Az elmúlt öt esztendő folyamán a népi demokratikus országokban mélyreható politikai és gazdasági átalakulás ment végbe, mely lehetővé tette a népgazdaság rövidlejáratú helyreállítási terveinek sikeres végrehajtását és biztosította az átmenetet a szocializmus megalapozását szolgáló hosszúlejáratú tervekre.

Egészen másként alakult a helyzet Jugoszláviában. Tito bandája nyíltan átpártolt az imperialisták táborába. Az országon belül a kapitalizmus visszaállítását célzó politikát folytatnak, igyekeznek Jugoszláviát burzsoá köztársasággá átalakítani és teljesen függővé tenni mind politikai, mind gazdasági téren az angol-amerikai imperialistáktól. Külpolitikai téren kémkedéssel egybekötött aknamunkát folytatnak a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen. Rajknak és társainak most lefolyt bűnpöre bebizonyította, hogy Rajk, a kém és kártevő cinkosai, mindenben Tito és Rankovics egyenes utasításai szerint cselekedtek.

Jugoszlávia 1946-ban ahelyett, hogy rövidlejáratú tervet dolgozott volna ki a népgazdaság helyreállítására (mint ahogy ezt a népi demokratikus országok tették), a reális lehetőségeket figyelmen kívül hagyva,

azonnal ötéves tervet készített. Tervezésének hiányosságát már az 1948-as tervév rossz eredményei is bizonyították. Még a szemmel láthatóan meghamisított jugoszláv adatok is azt tanúsítják, hogy az ásványolajipar 1948-ban csak 66.6%-ig, a vas- és acélipar 80.4%-ig, a hídépítés 73%-ban teljesítette a tervet. A látszat megóvása érdekében a jugoszláv kormánykörök a terv végrehajtásának sikertelenségét az előirányzatnak 50%-os csökkentésével leplezték. 1949 első félévének tervfeladatait sem teljesítették.

Az áruló Tito-banda saját népének érdekeit alárendelte az angol-amerikai imperialisták érdekeinek, elszakította Jugoszláviát a népi demokratikus országoktól és gazdaságát romba döntötte. Mint ahogy az olasz AIR (Római Tájékoztató Ügynökség) jelenti, „Jugoszlávia gazdasága katasztrofális állapotban van. Különösen nehéz válságot él át a lengyel és csehszlovák szemet nélkülözni kényszerülő vas- és acélipar“.

A jugoszláv munkásosztály háború utáni életszínvonala sohasem volt még olyan alacsony, mint most. Az országban erősen érezhető az élelmiszerhiány. Különösen a zsiradék hiányzik, melyet még a gyermekeknek és jegy ellenében sem adnak ki.

A tervek sikertelensége folytán a jugoszláv kormánykörök a munkásokat „önkéntes“ munka leple alatt, kényszersermunkára kezdik befogni. Ezeknek az „önkéntes“ munkáknak az a lényegük, hogy az éhes és kimerült munkásoktól a 8 órás munkanapon felül még 5—10 órás ingyenmunkát — főleg kubikosmunkát — követelnek. Mindazokat, akik elhárítják az „önkéntes“ munkában való

résztvett, elbocsátják munkahelyükről, megfosztják élelmiszerjegyeiktől és kilakoltatják lakásaikból. A jugoszláv dolgozók mindennek ellenére, minden eszközzel igyekeznek kibújni az ilyen „önkéntes“ munkák alól, aminek következtében a Belgrád—Zágráb közötti műút építéséhez a titóisták kénytelenek voltak a jugoszláv hadsereg 80 000 katonáját és tisztjét kivezényelni.

A rettenetes helyzet elleni tiltakozás jeléül Jugoszlávia dolgozói számos gyárban és üzemben sztrájkokat szerveztek. Ilyen szervezett munkásakció zajlott le nemrég a „Sture“-vasgyárban, a Maribor melletti vagongyárban és más helyeken. Vukmanovics jugoszláv bányaügyi miniszter egy belgrádi nagygyűlésen kénytelen volt beismerni, hogy „a bányamunkások nagy számban kerülnek a munkát“.

A mezőgazdaság terén sem jobb a helyzet. A Tito-banda azt akarta „bebizonyítani“, hogy osztályharc nélküli „új utat“ fedezett föl a szocializmus építésére. A titóisták azt bizonygatják, hogy a szocializmust a városban kell építeni, a falu pedig, kulák-tőkés elemeivel együtt, magától fogja követni a várost.

1949 február 2-án tették közzé a jövedelmi adókról szóló rendeletet. Az új adórendszer mindenképpen kedvez a bér munka alkalmazásának. E törvény értelmében azok a kulákgazdaságok, amelyek nem egész éven át alkalmaznak bér munkást, minimális adót fizetnek. Ily módon a legszegényebb parasztot a vetés és aratás időszakában kizsákmányoló kulák csak annyi adót fizet, mint a közép- vagy a szegény paraszt.

Ugyanekkor a szegény- és középparasztság túlnyomó többsége összeroskad az adók és a beszolgál-

tatási kötelezettségek súlya alatt. A jugoszláv forradalmi emigránsoknak „Az internacionalizmus zászlaja alatt“ című újságja, Jugoszláviából kapott levelek alapján, a következő adatokat közli: 1946-ban Csenta község 3 millió dinár adót fizetett, 1947-ben 4 milliót, 1948-ban 7 milliót.

A Tito-banda nagy zajjal ver reklámot a mezőgazdaság sikeres „kollektivizálásá“-nak. Lényegében azonban az történik, hogy a falusi lakosságot bekényszerítik az ú. n. „dolgozó paraszt-szövetkezetek“-be, melyek a valóságban a jugoszláv szegényparasztok tömeges kizsákmányolásának új formáját jelentik.

Az úgynevezett „szövetkezetek“ közzétett adatai valójában magas számokat tartalmaznak. A helyi újságokból az látható azonban, hogy 1949-re a szövetkezeteknek a mezőgazdasági termelésben csak 3.2%-os részesedését irányozták elő. Ez a szám ékesszólóan bizonyítja a szövetkezeti szektor jelentéktelen szerepét Jugoszlávia mezőgazdaságában.

A munkások és parasztok körében mind jobban érik a gyűlölet a Tito-bandával szemben. Ezt maga Tito is kénytelen volt elismerni a párt horvátországi kongresszusán: „... magam is arra a meggyőződésre jutottam, hogy a falvakban bizonyos értelemben a helyzet már odáig fajult, hogy bizalmatlanok a népi hatalommal szemben“.

A Tito-klikk külpolitikája elszigetelte Jugoszláviát a népi demokratikus országoktól és az imperialisták táborába taszította. A jugoszláv nacionalisták imperialista gazdáik kiszolgálása érdekében arra kötelezték magukat, hogy az angol, amerikai, svájci, belga és svéd tőkések kártalanítták államosított vállalataikért

és kötelezettséget vállaltak arra is, hogy az Egyesült Államoknak kifizetik Jugoszlávia háborúelőtti adósságait, amelyek majdnem 2 milliárd dinárt képviselnek, Jugoszlávia külkereskedelme a népi demokratikus országokkal 1949 első felében további erős csökkenést mutat és a félév végén majdnem megszűnt, ugyanekkor az angol-amerikai monopolistákkal és a marshallizált országokkal folytatott külkereskedelmük állandóan növekszik. Jugoszlávia rendkívüli gyorsasággal 20 millió dolláros kölcsönt kapott az amerikai Export-Import Banktól. A bank jogot kapott arra, hogy ellenőrizze a kölcsön felhasználását, ami a valóságban a jugoszláv gazdaság fölötti ellenőrzés jogát jelenti.

Az Egyesült Államok Jugoszláviából sztratégiai jelentőségű nyersanyagokat visz ki támadó tervei megvalósítása érdekében. 1949 első felében az USA felé irányuló sztratégiai nyersanyagszállítás jelentékenyen megnövekedett a múlt év megfelelő időszakához viszonyítva. Az év első hat hónapjában kivitt mennyiségek a következők voltak: réz 5581 tonna (háromszoros emelkedés), ólom 2174 tonna (hatszoros emelkedés), krómérc 3787 tonna.

1948 decemberében aláírták az angol-jugoszláv kereskedelmi és fizetési egyezményt, 15 millió fontsterling kerettel. Jugoszlávia Nyugat-Németországgal is szerződést kötött, amelynek értelmében főleg a ruhrvidéki nehézipar hadianyagtermeléséhez szükséges nyersanyagok szállítására vállalt kötelezettséget. Jugoszlávia továbbá kereskedelmi egyezményt kötött Franciaországgal is, mely évi több mint 12 milliárd francia frankos csúcsforgalmat irányoz elő

a két ország között. Ezenfelül még egy ötéves beruházási egyezményt is aláírtak, 15—20 milliárd francia frank erejéig, s ezzel utat nyitottak az országban a francia tőke előtt is. Nemrégén kötöttek Olaszországgal is kereskedelmi egyezményt. Mindezek az egyezmények jelentékeny lépést jelentenek azon az úton, mely Jugoszláviát a Marshall-terv rendszerébe kapcsolja be.

A Tito-banda mind jobban és jobban bevonja tehát Jugoszláviát az amerikai támadó imperializmus légkörébe és az országot a Wall Street gyarmatává változtatja. — Az ötéves terv bukása, a dolgozók életszínvonalának csökkenése, a kulákság megerősödése és Jugoszlávia függővé tétele a külföldi tőkétől — ezek a jugoszláv quislingisták gazdasági politikájának eredményei.

SAROKBA SZORULTAK

A BELGRÁDI PROVOKÁTOROK

Írta:

L. Tolkunov

Budapesten a Rajk-per végleg lerántotta az álarcot Tito fasiszta gestapo-klikkjéről, s kiderültek e banda régesrégii kapcsolatai az imperialisták kémszervezeteivel. A mai jugoszláv kormány vezető magja ma már nem politikai vezető személyiségek csoportjaként áll a világ előtt, hanem mint a nemzetközi tőke kémeinek bandája, amely csalárd úton megkaparintotta a hatalmat Jugoszláviában.

Érthető, hogy a budapesti per leleplezései össze zavarták Tito kártyáit. Hogy kimáásszon a hinárból, Tito mozgósította egész falkáját és kiadta a parancsot: „Tagadjatok le mindent“.

A szerb fővárosban tartott beszédében Tito megjavította a hazugság összes eddigi rekordját: egyszerűen letagadott minden Budapesten feltárt tény, a Rajk-per pedig „a legaljasabb blöff“-nek nevezte.

Tito azonban a saját tapasztalatából tudja, hogy a hazug embert könnyebben utólérik, mint a sánta kutyát. Ez a „tapasztalat“ vitte arra, hogy magyarázkodják az emberek előtt és mellét verve bizonygassa mindenkinek, hogy — ő becsületes ember. Egyszerre

csak „lelkiismeretről“ (1) kezdett beszélni. Biztosította Jugoszlávia népeit, hogy az ő lelkiismerete tiszta. Vajon miért volt szüksége Titónak arra a tragikomikus próbálkozásra, hogy meghassa az embereket? Miért volt szüksége erre a több mint két héten át tartó hisztérikus rikoltozásra? Biztosan azért, hogy a könnyfacsaró beszédek zajának leple alatt kibújjon a nyílt válasz elől.

Tito karmester úr pálcájának intésére, a belgrádi porondon felzúgott a hazugok egész zenekara. Az első hegedűt Mose Pijade játszotta. Ez a hivatásos hazudozó, a szovjetellenes koholmányok specialistája, különösen viharos tevékenységet fejtett ki. Úgy hazudik, mintha könyvből olvasná: az utóbbi két hétben nem jelent meg a „Borba“-nak egyetlen száma sem, amely ne közölte volna a hazugság és rágalom e nagymesterének valamelyik cikkét.

Pijadénak kedvenc fogása: a jugoszláv nép nevében beszélni. Ezt már annyira megszokta, hogy nyilván elfelejtette: egyáltalán nincs is joga arra, hogy a nép nevében beszéljen. A kommunista pártok mindig is megkülönböztették és most is különbséget tesznek Jugoszlávia népei és a Tito-klikk között, mely erőszakkal ragadta meg a hatalmat azok fölött. Pijade másik fogása: gyakran visszaemlékezni a multra, hogy minél kevesebbet kelljen beszélni a jelenről. Jugoszlávia és a népi demokratikus országok közötti viszonyról szóló cikkében például arról mesél, hogy ezeknek az országoknak milyen képviselői mikor utaztak Jugoszláviába (1947 előtt) és ott milyen kijelentéseket tettek. Pijade ismerteti ezeket a nyilatkozatokat, azután akrobatikus fogással összehasonlítja azokat a kom-

munista pártok vezetőinek mostani — Tito-klikkje elleni felszólalásaival. Ez a trükk az ostobákra számít és a hamisjátékosok régi szabályán alapszik: „hátha bekapja a horgot...”

A kommunista pártok egyetlen vezetője sem becsüli le a jugoszláv népek hősi harcát. A baráti nyilatkozatok akkor hangzottak el, amikor a Tito-klikk titkos aknamunkája még nem volt közismert. Amint kiderült — valamennyi kommunista párt egy akaratral elszigetelte Tito-klikkjét és szégyenbélyeget sültött rá.

E szélhámos fogásokra azért volt szüksége Pijade-nak, hogy elhitesse a jugoszláv néppel: a Jugoszlávia iránti viszony megváltozásának valamilyen „titokzatos” oka van. Miután ezek a „titokzatos” okok nincsenek kéznél, Pijade a következő felfedezést teszi: „Tito diadala túlságosan messzehangzó és nagyszerű volt. Éppen ott keltett irígységet, ahol ilyenek nem szabadna lennie, éppen oly helyen, melyről mi még álmodni sem mertünk volna, hogy ilyen érzések születhetnek”. Pijade hasonló zagyvaságot mond akkor is, amikor a demokratikus erők Tito-klikkje elleni harcának okát akarja megmagyarázni. Alaposan kimerülhettek Titóék propagandájának raktárai, ha a főkolompósok már ilyen zagyvaságokhoz kénytelenek folyamodni! Göbbels sokkal ügyesebben csinálta a dolgot!

Pijade és a többiek rendkívül nehéz helyzetbe kerültek. Az utolsó években állandóan a Szovjetunió és a népi demokratikus országok iránti barátságukra esküdöztek, s most kiderült, hogy ez aljas játék volt csupán: az egész világ megtudta, hogy Rankovics, az

ünnepi beszédek és újságcikkek kulisszái mögött összeesküvések hálóját szőtte, átvette az amerikai hírszerzőszolgálat keleteurópai ügynökségét és becsületes kommunisták meggyilkolására készült, Pijade pedig álnok beszédekkel, aljas hízelgéssel igyekezett elaltatni a népi demokratikus országok vezetőinek éberségét, hogy megkönnyítse Rankovics munkáját. Most, amikor Titót és Rankovicsot tettenérték, Pijade bánkódik, de nem tud, nem képes akár csak valamiképpen meggyőző ürügyet is találni mentségükre. A provokátorok sarokba szorultak.

A szabadalmazott hazugok segítségére Tito egy századnyi „ártatlánul szenvedő“-t küldött, s ezek most együtt fújják a nótát Titóval, a hazudozóknak ebben a zenekarában, ahol Pijade játssza a prímhegedűt, Mrázovics, Vukmanovics és Bebler kijelentették, hogy nem voltak a francia táborokban, miként azt a Rajk László elleni nyomozás mutatta. Mrázovics, Vukmanovics és Bebler nyilatkozatát a Tito propaganda fizetett apparátusa átvette és különböző tónusban variálja.

De miért e nagy zaj Jugoszláviában? Mire való ez a sok cáfolat, levél, „határozati javaslat“ és cikk Titóék védelmében? Két okból:

Először: Tito és társasága, amely már nem tudja bebizonyítani igazát, elhatározta, hogy harsány kampányba kezd Vukmanovicsnak, Mrázovicsnak és Beblernek, ezeknek a vérbeli kémeknek a védelmére és ködösítéssel vonja el a népek figyelmét a budapesti per során elhangzott legfőbb leleplezésekről.

Másodszor: meg akarják menteni Vukmanovicsnak, Mrázovicsnak és Beblernek Jugoszláviában már jóval Rajk vallomása előtt is megrendült tekintélyét.

Köztudomású például, hogy Vukmanovics a háború alatt legálisan élt a megszállott városokban. A JuKP KV 1942-ben Szarajevóba küldte Vukmanovicsot, ahol érkezését nagy vereség követte és a város egész párt-aktívája elpusztult. Egyedül Vukmanovics maradt életben. A partizánok már akkor is megállapították: Vukmanovics — vagy varázsló, vagy valamiféle jó kapcsolatait lehetnek az ellenséggel. Mrázovics és Bebler életrajzában nem kevésbé furcsa „körülmények” találhatók. Elég, ha elmondjuk, hogy Mrázovics, amikor magyarországi követ lett, élére állt a népi demokratikus rendszer elleni összeesküvésnek. Amint a per folyamán Német, volt magyar katonai attasé vallotta, Mrázovics hírszerző munkát folytatott Moszkvában a Szovjet Hadsereg ellen.

A Tito-klikk nem képes megcáfolni az okmány-szerűen bizonyított tényeket, amelyek arról tanúskodnak, hogy ez a klikk már régen kapcsolatban áll az angol és amerikai hírszerző-szolgálatokkal. Akárhogyan is dühöng Tito, Kardelj, Gyilas és Rankovics — nem sikerül lemosniok homlokukról a kémek szégyenbélyegét. Ma már az egész világ nagyon is jól látja azt rajtuk.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 október 7.)

A SZOVJET HADSEREG FELSZABADÍTÓ KÜLDETÉSE JUGOSZLÁVIÁBAN

Írta:

Pero Popivoda

a jugoszláv hadsereg tábornoka

Öt esztendővel ezelőtt, 1944 október 20-án a Szovjet Hadsereg — Jugoszlávia Felszabadító Néphadseregének csapataival együtt — felszabadította a fasiszta iga alól Jugoszlávia fővárosát, Belgrádot.

Jugoszláviának és fővárosának felszabadítása a Szovjet Hadsereg Nagy Honvédő Háborúban aratott nagyszerű győzelmeinek és diadalmas nyugati előnyomulásának eredménye.

Ez azonban nem csupán közvetett segítség volt népeinknek és Felszabadító Néphadseregünknek. A keleti fronton 1944-ben vívott harcokat a Szovjet Hadsereg általános támadása és az jellemezte, hogy az ellenség frontját a Balti-tengertől a Fekete-tengerig áttörte. Az ellenségre 1944-ben mért tíz győzelmes sztálini csapás az egész fronton szétverte, dezorganizálta és visszavonulásra kényszerítette a hitleri fasiszta hadsereget.

A hetedik sztálini csapás, amelyet a második és harmadik Ukrán Hadseregcsoport Jassy—Kisinyev körzetében mért a hitleristákra (1944 aug. 20—21.) szétverte és teljesen megsemmisítette azt a nagy fa-

siszta hadseregcsoporthoz, amelynek az volt a feladata, hogy ne engedje a Szovjet Hadsereget betörni a Balkánra. E csapás eredményeként tette le a fegyvert Románia és Bulgária, hadseregeik pedig a fasizmus ellen fordították fegyvereiket. Ezzel eldőlt a balkáni német erők sorsa. A Szovjet Hadsereg utat nyitott magának a további támadásra Magyarország és Ausztria felé, s nemsokára elérkezett Jugoszlávia határaihoz, készen arra, hogy elkezdje Jugoszlávia gyors és teljes felszabadítását.

A jugoszláviai népi felszabadító-mozgalom ebben az időszakban súlyos válságban volt. A német ejtőernvösök által Drvar-ban (Bosznia) szétvert jugoszláv főparancsnokság elhagyta Jugoszlávia területét és Olaszországban, az angol-amerikaiak védelme alá menekült. A partizán csapatokat magukra hagyták. Az ellenség, attól félve, hogy a Szovjet Hadsereg bekeríti és megsemmisíti, elkezdte visszavonulását Görögországból, Macedóniából és Csernogorjéból, szétverte és a hegyvidékre vetette vissza Szerbia és Macedónia partizán csapatait, amelyek amúgy sem jelentettek nagy erőt. Ezek a partizáncsoportok, amelyek a katonák és parancsnokok egyéni kezdeményezéséből Bosznia és Csernogorje felől a Szovjet Hadsereg elé siettek, a Drina, Lima, Ibra és a nyugati Morava folyókon át Szerbiába történt átkelésnél igen nagy veszteségeket szenvedtek emberben és fegyverzetben (egy csapatok 50—70 százalékot is).

A helyzet súlyosságát amelyben közvetlenül Belgrád felszabadítása előtt a jugoszláv népi felszabadító mozgalom volt, még csak fokozta az, hogy az angol-amerikaiak — a görögországihoz hasonlóan — rabló-

támadást terveztek országunk ellen és a jugoszláv népek népi felszabadító mozgalmának felszámolására törekedtek. Az angol-amerikai imperialisták már befejezték az előkészületeket Jugoszlávia megszállására. Egyes partizáncsapatok, mint például a 7. jugoszláv népi felszabadító hadtest, amely Szlovéniában és a szlovén tengerparton operált, közvetlen utasításokat kapott a főparancsnokságtól, hogy ne gördítsenek akadályokat az angol-amerikaiak elé, hanem fogadják őket barátian és segítsenek nekik.

A Tito-klikk már a háború éveiben is áruló politikát folytatott Jugoszláviában. Ma már világos számunkra, hogy a népi felszabadító-mozgalom válsága kizárólag azért következett be, mert Tito és Rankovics fasiszta bandája — amely Olaszországban, később pedig Vis szigetén titkos tárgyalásokat folytatott az angol-amerikaiakkal s e célból maga az árulók feje, Tito találkozott Winston Churchillel — árulók módjára viselkedett és cselekedett.

A Szovjet Hadsereg népünk és felszabadító mozgalmunk e nagyon nehéz időszakában érte el a jugoszláv határt, s miután a szovjet kormány engedélyt kért népeinktől, hogy a felszabadító szovjet katonák jugoszláv területre léphessenek — a 2. és 3. Ukrán Hadseregcsoporthoz csapatai átkeltek a Dráván és a Tiszán, felszabadították Szerbiát és a Vajdaságot, 1944 október 20-án pedig Jugoszlávia fővárosát Belgrádot is.

A Belgrádért vívott harcokban résztvettek a Jugoszláv Felszabadító Néphadsereg 1. és 12. hadtesteinek egységei. A hős jugoszláv partizán harcosok bátran küzdöttek s hozzájárultak szeretett városunk felsza-

badításához. A legnagyobb dicséret számunkra Sztálin elvtárs parancsa volt, amelyben a szovjet csapatok mellett teljes elismerésben részesítette a Belgráért vívott harcokban résztvevő proletár- és roham-hadosztályainkat. E történelmi napokról és a Szovjet Hadseregnek a felszabadításunkban vitt szerepéről szólván, felejthetetlen elvtársunk, Arszo Jovanovics „A belgrádi hadműveletek” című brosurájában, 1946-ban ezt írta: „A nagy orosz nép évszázadok óta reményünk és biztosítékunk volt. Ez történt ezúttal is. Az ő erejébe és a végső győzelembe vetett hit döntő tényező volt sokéves nehéz harcunkban... A Szovjet Hadsereg baráti, önzetlen segítséget nyújtott nekünk. Hazánk területén — Szerbiában, a belgrádi utcákon, Szremben — a szovjet katonák testvér-vére ömlött. A közös szenvedésekből és a kiontott vérből született a két szláv ország megingathatatlan testvérisége és egy-sége. Ez az egyetlen helyes külpolitikai tájékozódás, amely megfelel népeink évszázados törekvéseinek, kulturális és történelmi fejlődésének. Ez az egyetlen biztosíték arra, hogy népeink megmenekülnek a nemzeti katasztrófától, amiből nem kevés volt nehéz történelmünk során.”

Belgrád felszabadítása a Szovjet Hadsereg és a mi Felszabadító Néphadseregünk nagy politikai, erkölcsi és katonai győzelmét jelentette. Ez a győzelem első-sorban nagy és döntő jelentőségű volt a jugoszláv népeknek a fasiszta iga s a kapitalista rabság alól történt további felszabadítása és az új jugoszláv hadsereg megalakítása szempontjából.

Jugoszlávia és fővárosa közvetlenül a Szovjet Hadsereg győzelmének eredményeként szabadult fel,

s ez a tény biztosította népeinket arról, hogy szabadon kifejezhetik akarataikat, megvalósíthatják évszázados törekvéseiket, megszabadulhatnak a kapitalista elnyomástól és országukban új, népi rendszert létesíthetnek. A felszabadított Belgrád a jugoszláv népek közeli és végleges győzelmének jelképe volt.

A Szovjetunió és a Szovjet Hadsereg önfeláldozó és felmérhetetlen, testvéri segítségének eredményeként valósultak meg a jugoszláv népek törekvései. Belgrád újból Jugoszlávia politikai, kulturális és adminisztrációs központja lett. Nem csupán a német hódítókra mérték ezzel halálos csapást, akik sok éven át garázdálkodtak Belgrádban, de a jugoszláv reakcióra és a jugoszláv quislingekre is, azokra is, akik az országban voltak, azokra is, akik külföldön éltek.

Belgrád elfoglalásával és azzal, hogy benyomult Magyarországra és Ausztriába, a Szovjet Hadsereg elvágta a hitleri hadosztályok visszavonulásának útját a Balkán-félszigetről. Az úgynevezett Balkáni Front szétesett, s ennek az ellenséges frontnak a főütőerét, a Szaloniki—Belgrád—Budapest-vasútvonalat, a Szovjet Hadsereg elfoglalta. A jugoszláv hadsereg több mint 150 000 német fasiszta katonát ejtett foglyul és hatalmas mennyiségű hadianyagot zsákmányolt.

Belgrád felszabadítása különösen jelentős volt Felszabadító Néphadseregünkre nézve. A Szovjet Hadsereg sokoldalú segítséget nyújtott nekünk abban, hogy a partizán csapatokat korszerű, reguláris hadsereggé, olyanná szervezhessük át, amely képes frontális harcokat vívni az ellenséggel. Hadseregünk olyan korszerű fegyvereket — tüzérséget, páncélosokat és repülőgépeket — kapott, aminek eddig nem voltak

birtokunkban. Parancsnoki kádereink testvéri segítséget kaptak a kérésünkre küldött szovjet katonai szakemberektől. Ezek nálunk maradtak és együtt harcoltak velünk Jugoszlávia teljes felszabadításáig.

1943-tól kezdve a Szovjet Hadsereg szállított hadianyagot Felszabadító Néphadseregünknek. Éjjel, bármilyen időben, Jugoszlávia minden vidékére, — Szlovéniába, Boszniába, Szerbiába, Csernogorjeba — repültek a szovjet pilóták, vitték a fegyvert és hadianyagot, hozták a sebesülteket. Amikor a Szovjet Hadsereg elérte határainkat, Sztálin elvtárs személyes utasítására, különleges gyorsanmozgó tűzérési és repülőalakulatokat jelöltek ki a 2. és 3. Ukrán Hadseregcsoporthoz állományából, s ezek nem egészen 15 nap alatt felszabadították Belgrádot és Jugoszlávia területének több mint felét. Hogy ezek a szovjet csapatok mily nagy erőfeszítéseket tettek, az abból látható, hogy a Zsdánov tábornok parancsnoksága alatt harcoló 4. gépesített hadtest hat nap alatt, nehéz hegyi terepen, úttalan utakon, őszi sárban megtette a Vidinától (Bulgária) Belgrádig vezető utat s naponta átlagosan 50 kilométert hagyott maga mögött. Ez a hadtest a menetből egyenesen harcba szállott Belgrád felszabadításáért és döntő szerepet vitt. A belgrádi hadműveletekben szerzett egész hadizsákmányt, ezenkívül nagymennyiségű könnyű- és nehézfegyvert, valamint többezer vontatót adott át hadseregünknek a Szovjet Hadsereg. A Dunán több mint tíz gyaloghadosztályra való fegyvert és hadianyagot szállítottak. Rendelkezésünkre bocsátották Vitruk tábornok repülőhadosztályát. Ennek a repülőhadosztálynak az egész felszerelését, több száz repülőgéppel együtt nálunk

hagyták, s ma is a jugoszláv hadsereg használatában van. Amikor a németeknek 1945 januárjában sikerült a szérmi frontot áttörniök, sikerült megverniök és szétszórniök az első jugoszláv hadsereget és újból veszélyeztetniök Belgrádot — Tolbuchin marsall — a Balaton-környéki német támadás ellenére is — nagy erőket küldött, amelyek megállították, szétverték és visszavetették a Belgrád felé támadó ellenséget.

Ez csupán néhány példája és ténye a Szovjet Hadsereg ama nagy és döntő segítségének, amelyet Jugoszlávia felszabadításánál nyújtott. Ez a segítség olyan volt, amilyennek lennie kellett ahhoz, hogy felszabadítsa Jugoszláviát a fasiszta rabságból és a kapitalista iga alól, ahhoz, hogy annak népei elindulhassanak a szocializmus boldogságot jelentő útján.

Nincs szükség arra, hogy ezt a történelmi igazságot bárki előtt, legkevesebb pedig Jugoszlávia népei előtt bizonyítgassuk, akik élő szemtanúi voltak ezeknek az emlékezetes napoknak és eseményeknek. De védeni kell — s elsősorban Jugoszláviában kell megvédeni — ezt az igazságot, a Tito és Rankovics klikkjéből való bestiáktól és árulóktól, akik a Szovjetunió és a felszabadító Szovjet Hadsereg iránti állati dühükben elferdíteni, meghamisítani és elkenni igyekeznek a történelmi tényeket.

Tito fasiszta bandája semmibe sem veszi a Szovjet Hadsereg Jugoszlávia felszabadításában tanúsított érdemeit s úgy tünteti fel a dolgot, mintha a Szovjetunió szerepének elismerése csökkentené a jugoszláv népek népi felszabadító harcának jelentőségét. A jugoszlávok nagyon jól tudják: ki szabadította meg országunkat és az összes többi országokat a hitlerizmustól, ki ismerte

el először hősies harcunkat és ki nyújtott nekünk segítséget ebben a harcban. Jugoszlávia népei nem hálátlanok: a Tito-klikknek sohasem fog sikerülni, hogy becsapja őket. Szovjet katonák ezrei estek el a mi földünkön — a mi felszabadításunkért. A Tito-klikk meggyalázza ezeknek az elesett harcosoknak a sírjait és megsejti népeinket, akik szeretik a Szovjetuniót, a Bolsevik Pártot és Sztálin elvtársat és örökké hálásak lesznek nekik.

A mai Belgrád, amelyet öt esztendővel ezelőtt a Szovjet Hadsereg szabadított fel, ismét szörnyű terror áldozata lett, ami a Tito—Rankovics-féle fasiszta klikk rendeletére tombol. A belgrádi Glavnjocs börtön, a banyicai tábor, a zemuni katonai börtön és a többiek, teli vannak kommunistákkal, akikkel Rankovics jancsárjai példátlan szörnyűségeket művelnek. Ezekben a börtönökben, többek között ott ülnek az 1941. évi népi felszabadító háború részvevői és a népfelkelés vezetői, azok a harcosok, akik a dicső vörös katonákkal együtt vettek részt a Belgrád felszabadításáért vívott harcokban: Szreten Zsujevics, Andria Hebrang, Branko Petricsevics, Vlado Dapcsevics, Szavo Sztanojevics, Moma Dzsurics és sokan mások. Ezekben a börtönökben gyilkolták meg a népi felszabadító háború hőseit, a jugoszláv partizánok kedvencét — Arszo Jovánovics vezéréredest. Öt év mult el Belgrád felszabadítása óta — s a városban ismét rendőri terror dühöng, az embereket az utcán tartóztatják le. Rankovics ügynökei éjjel törnek be a házakba, terrorizálják és fosztogatják a lakosságot. Elég a Szovjetunió érdemeiről és segítségéről beszélni, vagy egy csokor virágot helyezni az elesett szov-

jet katona sírjára, máris letartóztatnak, megvernek és börtönbe vetnek.

Az aljas árulók és szökevények elszakították Jugoszláviát a szocialista tábortól, megsemmisítették népi felszabadító harcunk vívmányait, átadták országunkat a rabló angol-amerikaiaknak, Jugoszlávia régi ellenségeinek, akik évtizedeken át állatiasan elnyomták és kizsákmányolták az országot, akik a háború egész folyamán kést döftek a hátunkba, akik 1944-ben, anélkül, hogy szükség lett volna rá, megismételt tiltakozásunk ellenére is barbár módon bombázták és lerombolták az amúgy is sokat szenvedett Belgrádot.

A fasiszta vadállatok azonban tévedtek, ha azt hiszik, hogy sokáig folytathatják áruló politikájukat és a jugoszláv népek feletti terrort. Az imperialisták és jugoszláviai ügynökségük tervei lelepleződtek. A bűnöst tettenérték bűne színhelyén.

A jugoszláv hazafiak ellenállása az árulókkal szemben elkerülhetetlenül fegyveres harcba nő át, s el fogja söpörni az imperialisták máris fellborított terveit.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 október 21.)

A TITO-KLIKK

FASISZTA POLITIKÁJÁNAK ESZKÖZÉVÉ VÁLTOZTATTA A TÖMEGSZERVEZETEKET

Írta:

R. Golubovics

A munkásosztály és a dolgozók tömegszervezeteinek hatalmas jelentősége a kizsákmányoló osztályok és a népellenes uralmak elleni harcban ismert tény. A tömegszervezetek összekapcsolják a munkásosztály élcsapatát, a Pártot a dolgozók széles rétegeivel, átviszik a gyakorlatba a Párt politikai irányvonalát és mozgósítják a tömegeket e vonal végigvételére.

Jugoszlávia tömegszervezetei: a szakszervezetek, népi bizottságok, a népfront, a népi fiatalság és a nők antifasiszta frontja, stb. fontos szerepet játszottak mind a fasiszta megszállók és csatlósáik elleni népi felszabadító harcban, mind pedig a háború után, a hatalomnak a nép kezébe való átvételéért a kizsákmányoló osztályok ellen folyó harcban és az új népi hatalom kiépítésében.

Tito fasiszta kémbandája megértette a tömegszervezetek szerepét és jelentőségét, célul tűzte ki tehát, hogy felhasználja azokat áruló politikájának keresztülvitelére és a tömegszervezeteket a munkásosztály és a dolgozók ellen irányuló harc eszközévé, Jugoszláviának az-amerikai imperializmus által történő leigázása eszközévé változtassa át.

Ebből a célból Tito kémbandája mindenekelőtt hozzáfogott, hogy a tömegszervezetek vezető szerveit „átszervezze“ és az ország fasiszálásában való hathatós részvételre „alkalmazza“.

1948 második felében és 1949 első felében a Titoklikk megszámlálhatatlan kongresszust és konferenciát hívott össze valamennyi tömegszervezetben, állami, köztársasági, területi és helyi viszonylatban. E kongresszusok és konferenciák legfontosabb feladata az volt, hogy a tömegszervezetek vezető állásaiba elszánt sovínisztákat és fasisztákat helyezzenek, akik a Titoklikk fasiszta politikájának engedelmes eszközei és megbízható végrehajtói lennének.

A Népfront vezetését Tito fasiszta kémbandája ragadta magához, amely régi burzsoá ügynökökkel és politikusokkal vette körül magát a burzsoá pártokból: — a horvát parasztpártból, a köztársasági pártból és földművespártból, a boszniai bégek pártjából, Korosec fasiszta klerikális pártjából és Letics pártjából.

A szakszervezetek vezetőségéből elűzték a munkásosztály igazi harcosait, mint például Dragan Jovanovicsot, Zora Mikolicsot, Spoljaricsot és sok mást. Ezeket letartóztatták és bírósági eljárás nélkül már több mint egy esztendeje sínylődnek börtönben. A szakszervezetek élére trockistákat, nacionál-sovínisztákat, fasisztákat és Dzsura Szalaj, Mark Belinics, Ivan Bozsicsevecs, Petrovics-San, Misa Pavicsevecs, Georg Jankez típusú és más árulókat ültettek, akik azzal tűntek ki, hogy a Tito—Rankovics-kémbanda fasiszta módszereit következetesen alkalmazták.

Jugoszlávia Antifasiszta Nőfrontjának élén ma az olasz felderítés kémnője, Vida Tomsics és a Gestapo

hirhedt munkatársa, Mitra Mitrovics-Gyilaszi állnak, kiknek minden erőfeszítése arra irányul, hogy az Antifasiszta Nőfront tevékenységét a Tito-klikk politikájának alá vessék. A népi ifjúság vezetését olyan hirhedt sovinszták ragadták magukhoz, mint M. Neoricsics, Dizdarevics, M. Pesics és mások. Ezek minden erejükkel azon dolgoznak, hogy a népi ifjúságot fasizálják és gyűlöletet szítsanak a Szovjetunió és a népi demokratikus országok iránt.

A népi bizottságokba és más tömegszervezetekbe szintén sovinszta és reakciós elemek kapcsolódnak, akik ezeknek a tömegszervezeteknek munkáját a munkásosztály és a dolgozók elleni harc útjára terelik a régi burzsoázia maradványainak, a kulákságnak és a bürokratikus rendőri államgépezetből születő új burzsoázia érdekeinek megvédésére.

Valamennyi tömegszervezetet felülről lefelé az UDB rendőri szervezetei tartják ellenőrzésük alatt, ügynökségeik széles kiterjedő hálózatán keresztül.

Tito kémbandája a tömegszervezetek elé két főfeladatot tűzött ki:

Első feladatuk abban áll, hogy a népben sovinszta gyűlöletet szítsanak a Szovjetunió és a népi demokratikus országok iránt; úgy állítva be ezeket az országokat, mint „akadályt“ Jugoszlávia népei fejlődésének útjában, az imperialistákat pedig, mint „barátokat“, hogy a dolgozó tömegeknek az angol-amerikai imperialisták iránt érzett gyűlöletét tompítsák és ily módon előkészítsék a jugoszláv népek szabadságának és függetlenségének eladását a külföldi tőkének. Ebből a célból valamennyi tömegszervezetben különleges agitációs és propagandaszervezeteket létesítettek, amelyek nagy össze-

gekkel rendelkeznek. A tömegszervezetek egész — úgynevezett — kulturális felvilágosító munkája e feladat végrehajtásának van alárendelve. A számtalan konferencia és gyűlés ugyanezt a célt szolgálja: az agitációs, propaganda munka kiterjesztését a Tito-klikk javára.

A Tito-klikk által a tömegszervezetek elé tűzött másik feladat az, hogy lehetőleg minél szélesebb körben mozgósítsák a tömegeket az ingyenmunkára, főképpen az ércbányákban való munkára, erdőkitermelésre és más exportcélt szolgáló nyersanyag kitermelésére. Az ú. n. „ötéves terv“ munkálatainak túlnyomórészt ingyenmunkával tervezték végrehajtani, a dolgozóknak a különböző tömegszervezetek által történő mozgósítása útján. A „szocializmus“ építésének hazug jelszava ürügye alatt a Tito-klikk járomba akarta fogni a jugoszláv dolgozókat, hogy azok szemérmetlen kizsákmányolásával ingyen juthasson nyersanyaghoz a külföldi kapitalisták számára.

Így a tömegszervezetek vezető szervei Tito fasiszta bandájának segédeszközévé váltak. Egyrészt fasiszta propagandát folytatnak a szocialista tábor ellen és népszerűsítik az imperializmus táborát, másrészt megvalósítják a széles dolgozó tömegek kizsákmányolását az angol-amerikai imperialisták érdekében.

1948-ban, amikor a Tito-klikket még nem leplezték le teljesen, mint az imperialista kémek és provokátorok fasiszta bandáját, Jugoszlávia dolgozói, miközben ingyen munkát teljesítettek, hittek abban, hogy ezzel ténylegesen elősegítik a szocializmus építését. Annak arányában, ahogyan egyre világosabbá vált, hogy a Tito-klikk az angol-amerikai imperialisták ügynöksége, fasiszta banda, amely az országban rém-

uralmat teremtetett, a széles dolgozó tömegek ellenállása a Tito-uralom és gestaposzerű rendőri gépezete, mind pedig a tömegszervezetek bürokratikus gépezete ellen mind határozottabban és erőteljesebben megnövekedett. A szakszervezetekben, a népfront szervezetekben, a népi ifjúság és a nők antifasiszta frontjának soraiban mind gyakrabban történnek nyílt kiállások a Jugoszláviát a Szovjetuniótól és a népi demokratikus országoktól elválasztó politika, a dolgozók ingyenmunka útján történő kizsákmányolása ellen, amelyet a fasiszta kényszerszermunkás-táborok típusára szerveztek meg, továbbá a véres fasiszta uralom ellen.

A Tito-banda arra irányuló tereye, hogy a tömegszervezetek által mozgósítandó ingyen munkaerő segítségével nagymennyiségű különféle munkát végeztessen, teljesen megbukott. Nemcsak egész falvak, de egész kerületek tömegszervezetei tagadják meg tagjaik kiküldését ingyen kényszerszermunkára. Egész sor példa van arra, hogy az egyes kerületek népfrontszervezetei, a nők frontjának és a népi ifjúságnak szervezetei tagjaiknak százai és ezrei helyett alig néhány tucat tagot küldtek el.

Tito klikkje különösen nagy erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy az ifjúsági szervezetek segítségével a munkás- és paraszti ifjúságot a bányákban és erdőírtásokon végzendő ingyenmunkára mozgósítsa, és azután ezekből állandó munkáskádereket képezzen a gazdaságnak ezekben az ágaiban. Azonban ez a terv is csődöt mondott. Így például Horvátországban 1949-ben körülbelül 40 000 ifjú ingyen kényszerszermunkára való mozgósítása volt tervbevéve, de kényszerítő

eszközökkel mindössze 1500 ember mozgósítása sikerült.

A terror ellenére, a Tito-banda és a tömegszervezetek élére állított ügynökök hazug propagandája és agitációja ellenére a jugoszláv munkásosztály és a dolgozók harca mind a tömegszervezetekben, mind pedig azokon kívül a fasiszta gyilkosok és angol-amerikai kémek és provokátorok bandája ellen, akik az országban magukhoz ragadták az uralmat — napról-napra erősödik és egyre szervezettebb formát ölt.

Nincs messze az a nap, amikor a munkásosztály és Jugoszlávia dolgozói az újjászületett jugoszláv kommunista párt vezetése alatt megsemmisítik Tito—Kardelj—Gyilas—Rankovics fasiszta kémbandáját, megdöntik azok fasiszta-gestapo uralmát, helyreállítják az országban a népi demokratikus hatalmat és visszavezetik az országot a szocializmus országainak táborába, amelynek élén a testvéri Szovjetunió áll.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 november 11.)

JUGOSZLÁVIA NÉPEINEK KIZSÁKMÁNYOLÓI ÉS ELNYOMÓI

Írta:

M. Riznics

A Rajk-per után az egész világ meggyőződött arról, hogy Tito és bandájának fővezérei az imperialista kémszervezetek fizetett ügynökei. Az események logikája átüti a belgrádi provokátorok demagóg ködfüggönyét. Maguk a titóisták saját tetteikkel leplezik le magukat minden nap, minden órában. A fasiszta rendszer réseit nem tünteti el sem Pijade hazugságözőne, sem Rankovics véres expedíciói. Hitlernek is volt Göbbels-e és „Völkischer Beobachter“-je, de a népek előtt semmi-féle propaganda nem takarhatta el a fasizmus vadállati mivoltát. Ugyanez a helyzet Titóval, Pijade-val, Rankovicsal. Cselekedniök kell. És ez az, ami leleplezi őket!

A fasizmus, az fasizmus. Megvannak azok a vonásai, amelyek csupán reá jellemzők. A ragadozó farkast nem olyan nehéz megkülönböztetni a békés báránytól. A Tito—Rankovics-féle államapparátus osztálylényegét a jugoszláv munkások felismerik arról a szörnyű kizsákmányolásról, amelynek Jugoszláviában a munkásosztályt, a dolgozó parasztságot és az értelmiséget alávetik. Bármennyire elzárják is a külvilágtól

Jugoszláviát, mind hangosabban hallatszik onnan a dühös tiltakozás hangja.

Mi az, ami Jugoszlávia munkásosztályát felháborítja?

Lássunk néhány tényt, amelyek az egész Tito—Rankovics-féle fasisztagestapo-rendszert jellemzik.

A podlabini (Istria) bányában a munkások az igazgatóság figyelmét ismételten felhívták a balesetelhárítás iránt tanúsított hanyag magatartására. Vukmanovics, ez a Tito kreatúra és szabadalmazott kém, aki a bányaipari miniszter tisztségét foglalja el, megparancsolta, hogy ne sokat hallgassanak a „pánikkeltőkre“, hanem gyakoroljanak nagyobb „nyomást“: az angol-amerikaiaknak színes fémekre van szükségük. Vukmanovics fütyül a bányászok egészségére és életére! Ha egyik megbetegszik, vagy elpusztul, Rankovics segít mozgósítani másokat — alapjábanvéve így épül fel Jugoszlávia államapparátusának egész munkája. Vukmanovics részére mindennél fontosabb, hogy megszolgálja az amerikai kereskedelmi cégek képviselőinek jóindulatú mosolyát, akik hajókat irányítottak a jugoszláv kikötőkbe, ahol a rakodás végbemegy.

A podlabini bányában robbanás történt és 84 bányász elpusztult. Ez azonban a legkevésbé sem izgatja Titót, aki amerikai vendégeivel vadászszenvedélyének hódol, pontosan úgy, mint Göring, amikor a munkások százait irtotta ki a „Hermann Göring“ konszern vállalataiban és ugyanakkor nyugatporoszországi kastélyokban dőzsölt. Tito semmiképpen és semmiben sem akar elmaradni Göringtől és rendelkezést ad ki — hogy az embereket ne kíméljék, „a programot“ teljesítsék!

A program teljesítése számukra minden szempontból fontos. Először, van, amit külföldre küldjenek, másodsor, többet lehet kisajátítani, zsebvágni, harmadsor, lehet az ujságokban írni a „szocialista építés“ jugoszláviai sikereiről és ezzel becsapni az embereket. Üzembehelyezik az egész megvásárolható usztasákkal, csetnikekkel, kulákokkal, spekulánsokkal és más kétes elemekkel zsúfolásig megtöltött államapparátust. Ez az államapparátus elnyom, fojtogat és arra kényszerít, hogy naponta 12—14 órát dolgozzanak. Jugoszláviában a programokat nem a gépesítés és a termelés szervezésének megjavítása révén „teljesítik“, hanem a munkanap meghosszabbításának, a kizsákmányolás fokozásának útján. Ezt a kegyetlen kizsákmányolást a „verseny“ zászlaja alatt folytatják, amelynek következtében 1948-ban a halálos kimenetelű balesetek száma 38 százalékkal emelkedett. Nemrégiben a bori bánya három munkását agyonnyomta a lezuhanó csille, hat ember pusztult el a treicai bányában. És ezt a kimutatást végnélkül lehetne folytatni.

Az Ikarus-üzemben a munkásokat arra kényszerítik, hogy napi 12 órát dolgozzanak. Ugyanezt teszik az „Ulianik“ hajóépítő gyárban és más üzemekben. Azonban ezek a „szocialista“ módszerek nem segítenek a titóistáknak: a munkások többsége szabotálja a termelést. A bányák és gyárak „önkéntes“ csapatokat hajtanak vasárnapi és szünnapi munkára. A „Rosa“ bauxitbányában más gyárakból erőszakosan odaterelt munkások dolgoznak. Riek kikötőjébe, ahol az angol-amerikai hajók berakodása folyik, a szakszervezetek naponta 50—60 embert küldenek. A jugoszláv munkások harcolnak a kapitalista kizsákmányolás ellen.

Rankovics janicsárjai kegyetlenül leszámolnak az engedetlenkedőkkel. A „Mackatica“ molibdén-bányában 160 embert börtönöztek be csupán azért, mert felléptek az ellen, hogy családjaikat megfosztották az élelmiszerjegyeiktől. Az Iván Milutinovics nevét viselő üzemben mintegy 800 munkás nem kapott élelmiszerjegyet. A munkások megtagadták a munkát. Sok becsületes proletárt bebörtönöztek. Nemrégiben fegyveresen nyomták el a Toza Markovics gyárban kitört sztrájkot.

Úgy, ahogy minden kapitalista országban, Jugoszláviában is növekednek az osztályellentétek — az ellentétek Jugoszlávia kizsákmányolt proletariátusa és Tito kizsákmányoló bandája között. Teljesen szemmelátható, hogy ezek az ellentmondások Jugoszláviában csakis a kapitalista elnyomás felszámolásához vezethetnek.

A kapitalizmus visszaállítása Jugoszláviában fasiszta-gestapo módszerek segítségével, ellenforradalmi államcsíny útján ment végbe. A Tito-klikk elfoglalta a hatalmat és a kisebbség segítségével elnyomja a kizsákmányolt többséget, miközben példátlan véres terrort alkalmaz. De minél inkább dühöng a belgrádi banda, annál inkább leleplezi magát a jugoszláv népek előtt! Világos, hogy Jugoszlávia szabadságszerető népeit nem lehet sokáig a gyarmati rabság elnyomása alatt tartani. Jugoszlávia munkásosztálya megtalálja magában a szükséges erőket az igazi kommunista párt újjáteremtéséhez, amely alkalmas arra, hogy szervezze és vezesse a kapitalista kizsákmányolókat ellen a szocialista Jugoszláviáért folytatott győzelmes harcot.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 nov. 18.)

A TITO-KLIKK ÖTÉVES TERVÉNEK CSŐDJE

Belgrád fasiszta urai nemrégiben az ENSZ Európai Gazdasági Bizottságához memorandumot nyújtottak be Jugoszlávia gazdasági helyzetéről. A memorandumból kitűnik, hogy a jugoszláv ipar rosszul áll. „Számos vállalat újjáépítésének — mondja a memorandum — csak átmeneti jellege van.“ Katasztrófális helyzetben vannak az ország pénzügyei is. A papírpénz forgalma az 1945. évhez viszonyítva több mint kétszeresen felduzzadt és csaknem elérte a 40 milliárd dinár fantasztikus összeget. Jugoszlávia gazdasági életének minden ágazata, ismeri el a memorandum, váltságban vergődik.

Ezt a Tito-memorandumot Jugoszláviában nem hozták nyilvánosságra. A Tito-klikk iparkodik eltitkolni a dolgozók elől, hogy az ország gazdasági élete a katasztrófa szélére sodródott. Titóéknak azonban nem fog sikerülni elrejtteni az igazságot. Jugoszláviában ma már mindenki világosan látja, hogy az ötéves terv megbukott.

Az ötéves terv tavalyi, második évi programját csak félig teljesítették. Számos vállalat, így például a nisi kohászati gyár az 1948. évi tervet csak 1949 májusára teljesítette.

Megfeneklik az ötéves terv harmadik évi terve is.

1949. év első hat hónapjában Horvátország ipara a félévi tervet mindössze 60 százalék erejéig teljesítette. Szerbia ipara ez év első négy hónapjának tervét csak 3 százalék erejéig hajtotta végre. A „Daily Telegraph and Morning Post“ angol újság beismerése szerint a jugoszláv ipar egész sor ágazatában az utolsó félév alatt a termelés 20 százalékkal csökkent.

Különösen súlyos válságot él át a nyersvasöntő és az acélöntő ipar. A zsoficei kohászati üzemekben például teljesen abbahagyták a különleges acélok termelését. A rakovici tehergépkocsi gyár teljesítőképességének még a felét sem használja ki.

A titóisták néhányszor már csökkentették az „ötéves tervet“. De még ezt az erősen lecsökkentett tervet is alig teljesítik 50 százalék erejéig, mint ahogy kénytelen ezt elismerni a Tito-klikk iránt jóindulatú reakciós párizsi újság, a „Le Monde“ is.

A mezőgazdaságban semmiféle terv sincs. A titóisták irányt vettek falun a kulákok minden módon való megerősítésére és fejlesztésére s ezeket tették meg fasiszta-gestapo rendszerük főtámaszainak s ugyanakkor a dolgozó parasztságot nyomorúságos tengődésre ítélték. A dolgozó parasztság az óriási adók és mindenfajta beszolgáltatások terhe alatt nyög. A parasztok képtelenek megfizetni ezeket az adókat. Tito janicsárjai számos községben a parasztoktól adók meg nem fizetése miatt elveszik minden ingóságukat, még a vánkosukat is. A kis parasztgazdák túlnyomó többsége — állapítja meg „A nemzetköziség zászlaja alatt“ című Bukarestben megjelenő újság — az éhhalál szélén áll.

Hanvatlik az állattenyésztés is. Az állomány nem-

csak hogy nem növekszik, de az utolsó évben a külföldi kivitel következtében 20—25 százalékkal csökkent.

Az áruló Tito-klikk példátlan gyorsasággal irtja az ország erdőségeit. 1948-ban a fakivitel négyszeresen megnövekedett a háborúelőtti időkhöz képest. A fakitermelés rablógazdálkodás formájában történik. A kiírtott erdőt nem lehet helyreállítani évtizedekig sem.

„Az egész jugoszláv gazdasági élet — állapítja meg a római hírszolgálati ügynökség — katasztrofális helyzetben van.“

A fasiszta Tito-klikk az országot zsákutcába vitte. A titói-ták áruló politikájukat Jugoszlávia dolgozóival fizettetik meg. A lakosság széles tömegeit éhségre és nyomorra ítélték. Az árak egy év alatt három-négyszeresen emelkedtek. Ez alatt az idő alatt a munkások reálbére több mint 50 százalékkal visszaesett. Erősen rosszabbodott a dolgozók élelmiszerekkel és ipari cikkekkel való ellátása. A lakosság túlnyomó többsége meg egy tizedrészét sem kapja meg annak, ami a közellátási jegyek szerint járna neki. Titóék angol-amerikai pártfogói is kénytelenek elismerni, hogy Jugoszlávia gazdasági élete a tönk szélén áll. A „New York Times“ nyugtalansággal állapítja meg, hogy az angol-amerikai kölcsönök ellenére „a jugoszláv ipart az a komoly veszély fenyegeti, hogy tovább zsugorodik termelő tevékenysége“.

Titóék, hogy anyagi eszközöket szerezzenek óriási fegyveres erőik, rendőri apparátusuk és hivatalnoki gépezetük fenntartására, a vállalatoknál fegyházi rendszert honosítottak meg. „Titóék — írja a Prágá-

ban megjelenő „Nova Borba“ — az utolsó csepp vért is kisajtolják a munkásokból. Tizenkét órát, vagy még ennél is többet dolgoztatják őket naponként.“ Különösen borzalmasak a bányászok élet- és munkafeltételei. A „Podvisz“ bányában például a munkások közös szállása a disznóólhoz hasonlított. A bányászok a pusztán földön fekszenek. Emiatt katasztrofálisan növekedett a megbetegedések száma. Így a bori rézbányákban a tuberkulotikus betegek száma 40 százalékát teszi ki a munkások teljes létszámának. „Az éhes és kimerült munkások, akiket a terrorista gépezet szervei üldöznek — írja a „Nova Borba“ — tömegesen hagyják el a vállalatokat. Ezerszámra szöknek meg a rasi, bano-vicsi, tropsi, oroszavi, szivoricsi bányászok.“

A Titó-klikk, amely elvetette a Szovjetunióval és a népi demokrácia országaival való baráti együttműködés politikáját, Jugoszláviát az angol-amerikai imperialisták gyarmatává változtatta. A belgrádi fasiszta vezetők az ENSz Európai Gazdasági Bizottságához intézett memorandumukban lemondanak az ötéves terv céljáról, az ország iparosításáról. „Jugoszláviának — mondja ez a memorandum — olyan országgént kell fejlődnie, amely ipari és mezőgazdasági nyersanyagot termel.“

Tito fasiszta bandája kiárusítja Jugoszláviát, nagyban és kicsinyben kereskedik az ország kincseivel. Ez év első öt hónapjában Jugoszlávia rézből, krómércből és ónból 8 705 tonnát, egyéb anyagokból is összesen 3 734 ezer dollár értékben szállított ki az Egyesült Államokba. Az Egyesült Államok ugyanezen idő alatt pedig Jugoszláviába tejport, parafint, varrógépeket és hasonló árukat vitt be 8 364 ezer dollárért.

„Jugoszlávia — írja „A szocialista Jugoszláviáért“ című újság — átalakult a sztratégiai anyagok forrásává és mindannak a sok lim-lomnak piaca lett, amelyet az amerikai ipar a külkereskedelem számára nagy arányokban termel.“

Az amerikai monopolisták megkaparintották a jugoszláv olajat. Ők ellenőrzik a bori rézbányákat is. Az a kölcsön, amelyet nemrég az Export-Import Bank folyósított a Tito-klikknek, valamint azok a hitelek, amelyeket a Nemzetközi Valutaalap és az Újjáépítés és a Fejlesztés Nemzetközi Bankja nyitott, korlátlan lehetőségeket adtak az amerikai monopolisták sáfárkodására a jugoszláv gazdasági életben. Jugoszlávia átalakult közönséges marshallizált országgá, amely Amerika szekeréhez kötötte magát. A Tito-klikk tudatos árulása következtében Jugoszlávia elvesztette gazdasági és politikai függetlenségét, az amerikai monopóliumok korlátlanul rabolhatják ki és dönthetik rabságukba.

Az a galád, áruló politika, amelyet a Tito-klikk folytat és amely Jugoszláviát elszigeteli a Szovjetuniótól és a népi demokrácia országaitól, az országban mélységes felháborodást kelt. Tito fasiszta bandája csak a pribék Rankovics janicsárjainak terrorjával tartja pozícióját. Az országban napról-napra növekszik és szélesedik a partizán mozgalom. Jugoszlávia dolgozói, a munkásosztály élenjáró részének vezetése alatt szembefordulnak a Tito-klikkkel. Harcolnak azért, hogy Jugoszlávia ismét elfoglalhassa helyét a demokrácia és a szocializmus táborában.

A JUGOSZLÁV KOMMUNISTA PÁRT GYILKOSOK ÉS KÉMEK HATALMÁBAN

G. Gheorghiu-Dej

beszámolója a kommunista pártok Tájékoztató Irodájának
1949 november második felében tartott értekezletén.

I.

Elvtársak! Több mint egy év telt el azóta, hogy megjelent a Tájékoztató Iroda történelmi határozata a Jugoszláv Kommunista Pártban fennálló helyzetről. A jugoszláv események fejlődése ez alatt az idő alatt, a budapesti bírósági tárgyalás és a titóista delegáció provokációs tevékenysége az ENSz-ben, teljes mértékben megerősítették a határozat helyességét, ennek a forradalmi világmozgalom számára kivételes elméleti és gyakorlati fontosságú okmányának egész értékét.

A határozat rendkívül nagy erővel és mélyen-szántóan leplezte le a jugoszláv vezetők szovjetellenes és kommunistaellenes arculatát, valamint azt a tényt, hogy semmi közülük sem volt a marxizmus-leninizmus-hoz és a proletár internacionalizmus elveihez. A határozat az előrelátás zseniális erejével tárta fel a bekövetkező események forrásait Jugoszláviában, rámutatva arra, hogy „az ilyen nacionalista beállítottság csupán ahhoz vezethet, hogy Jugoszlávia közönséges burzsoá köztársasággá fajul, hogy Jugoszlávia elveszti függetlenségét és hogy Jugoszlávia az imperialista országok gyarmatává válik“. Ugyanezt a tudományos éleslátást

találjuk a határozatban, amikor megvilágítja a Tito-klikk demagóg és kalandor intézkedéseinek gazdasági következményeit. Ezeket azzal a céllal fogatosították, hogy kompromittálják a szocializmust. A határozat hatalmas támogatás volt a Jugoszláv Kommunista Párt egészséges, forradalmi, internacionalista elemei számára, a Tito—Rankovics fasiszta diktatúra elleni harcban. A jugoszláv nép tömegeit mélyen áthatotta és áthatja a forradalom szelleme, saját tapasztalatukon érzik az államhatalmat bitorló véreskezű hóhérok elítélésének helyességét.

A Tájékoztató Iroda határozata történelmi fordulat volt az egész forradalmi világmozgalom tájékozódásában és tevékenységében. A határozat marxista-leninista ideológiai tisztaságának, valamint a második világháború után kialakult helyzetben folyó osztályharc kérdései pontos meghatározásának köszönhető, hogy különösen a népi demokratikus országokban a kommunista és munkáspártok sikeresen harcolhattak a soraikban fellépő nacionalista elhajlásokkal és hogy sikeresen megszilárdíthatták ideológiai egységüket. A forradalmi világmozgalom nagy határozottsággal a proletár nemzetköziség vonalán haladt. A kommunistákat és a munkásosztályt még mélyebben áthatja a proletár internacionalizmus ideológiája és annak tudata, hogy a szocializmus országa, a Szovjetunió iránti hűség az internacionalizmus próbaköve és ismérve. A Tájékoztató Iroda határozata a Jugoszláv Kommunista Párt helyzetéről a kommunista és munkáspártok számos győzelmének szolgált alapjául. Segítségével a kommunista és munkáspártok tájékozódtak a nacionalista elhajlók ellen a proletár internacionaliz-

mus megszilárdításaért folytatott harcukban és határozott, világos álláspontot foglaltak el a béke és háború kérdésében.

Sztálin elvtárs a nemzetközi kommunista mozgalomnak óriási segítséget nyújtott. Zsenialis éleslátással figyelmeztetett bennünket az ideológiai elhajlások és tévedések egész sorára és segített bennünket, hogy sikeresen harcolhassunk ezek ellen. Sztálin elvtársnak ez a segítsége mentett meg sok marxista pártot. Ennek a segítségnek köszönhető, hogy a gyakorlati és elméleti tájékozódásban számos hibát sikerült elkerülni.

A nemzetközi munkásmozgalom kiemelkedő vezetői — Maurice Thorez, Palmiro Togliatti, Foster és mások — nyilatkozatai arról, mi legyen a kommunista pártok álláspontja a Szovjetunió és a népi demokratikus országok elleni imperialista támadás esetében — kifejezték országaik dolgozó tömegeinek készségét és elszántságát, hogy együtt fognak harcolni a felszabadító szovjet hadsereggel az imperialista támadók ellen. E határozott állásfoglalás az angol-amerikai háborús uszítók ellen az egész világon széles visszhangra talált és fontos ösztönző erő volt a tömegek békéért folytatott harcában.

A Tájékoztató Iroda határozata hatalmas buzdítás volt a forradalmi éberségre. Emlékeztetett arra a veszélyre, amely a burzsoá nacionalizmus útjára való eltévelyedéssel fenyegeti azt, aki a szovjetellenesség ingoványára csúszik le és amire Sztálin elvtárs már 22 évvel ezelőtt figyelmeztetett.

„Internacionalista az — mondja Sztálin elvtárs —, aki fenntartás nélkül, ingadozás nélkül, feltétel nélkül kész a Szovjetuniót megvédelmezni azért, mert a Szov-

jetunió a világ forradalmi mozgalmának bázisa, ezt a forradalmi mozgalmat pedig megvédeni, előrevinni lehetetlen anélkül, hogy ne vedjük a Szovjetuniót. Mert aki azt gondolja, hogy a világ forradalmi mozgalmát a Szovjetunió nélkül és a Szovjetunió ellen védelmezi, az a forradalom ellen fordul, az okvetlenül a forradalom ellenségeinek táborába csúszik le.“ (Sztálin Művei X/ köt. 51. old. oroszul.)

Milyen mélységesen időszerűen hangzanak ma nagy tanítónk szavai! Az osztályharc dialektikája könyörtelen. A Tito-klikk szemérmetlen és kétszínű kísérlete, hogy szovjetellenes és kommunistaellenes álláspontjukat az egész világ forradalmi mozgalma, Jugoszlávia munkásosztálya és dolgozói előtt frázisokkal leplezzék a szocializmus felépítéséről és az ú. n. „független vonalról“ — a két táborra vonatkozóan, amelyre a világ jelenleg feloszlik — teljes kudarcot vallott és mélységes visszautasítást váltott ki. A Tito-klikk nyíltan átment a háborúra uszító imperialisták táborába és az amerikai imperialisták szolgálatában áll. A kommunistaellenes és szovjetellenes politika logikus következménye volt a Tito-klikk áttérése a fasizmusra. Ez a banda eladta Jugoszláviát és Jugoszlávia népeit az amerikai monopolistáknak, felszámolta az állami szuverénitást, a nemzeti függetlenséget és a szabadság utolsó maradványait s a Gestapo-típusú legkegyetlenebb terror rendszerét állította fel.

Azok a tények, amelyeket a bírósági tárgyalások Budapesten, a Bolgár Népköztársaságban, a Román Népköztársaságban és más népi demókratikus országokban feltárnak, teljes mértékben megmutatták, hogy Tito, Rankovics, Kardelj, Gyilas, Pijade, Gos-

nyák, Maszlarics, Bebler, Mrázovics, Vukmanovics, Kocsa, Popovics, Kidrics, Neskovics, Zlatics, Velebit és mások, Rajk, Brankov, Trajcsó Kosztov, Patrascanu és a velük egy húron pendülők: az angol-amerikai imperialista kémiszolgálatok ügynökei. Ezek a megvetett kémek és árulók még a második világháború idején segítséget nyújtottak az angol-amerikai imperialistáknak, hogy támaszpontokat létesítsenek világhatalmi terveik megvalósítására. A kémek és árulók e bandáját, a trójai falóhoz hasonlóan, beopták a kommunista és munkáspártok sorai közé. Gazdáik parancsait teljesítve, azt a bűnös célt követték, hogy magukhoz ragadják a Párt vezetését és az államhatalmat azokban az országokban, ahol a munkásosztály került hatalomra, hogy megfojtsák a forradalmi mozgalmat és biztosítsák a burzsoázia uralmának visszaállítását.

Közép- és Kelet-Európa országaiban, melyeket a szovjet hadsereg szabadított fel, a burzsoá politika és a burzsoá pártok a háborúból erősen kompromittálva kerültek ki. A népi forradalmi erők leleplezték és politikailag széttűzták őket. A világreakció dühödten védelmezte burzsoá ügynökségét ezekben az országokban. De nem szorítkozott csupán erre, mert a burzsoá pártok és a jobboldali szociáldemokraták többé nem voltak abban a helyzetben, hogy maguk harcoljanak a népi erők ellen, melyeket a kommunista és munkáspártok vezetnek. Az imperialisták új tartalékokat kezdtek keresni a kapitalista rendszer helyreállítására, arra, hogy szakadást idézzenek elő a munkás- és demokratikus mozgalomban és hogy zavart keltsenek soraiban.

Lenin arra figyelmeztetett, hogy a burzsoázia nagy politikai tapasztalatával még a legsúlyosabb pillanatokban is, amikor erőtlennek mutatkozik, egyre újabb és újabb váratlan tartalékokat próbál találni, hogy megvédje magát a haláltól.

A Tito-klikk áttérése a fasizmusra nem véletlen, azt gazdáik — az angol-amerikai imperialisták parancsára hajtották végre, akiknek — mint ez most kiderült — ez a banda már régen a zsoldjában állott. A jugoszláv árulók, az imperialisták akaratát teljesítve, azt a feladatot tűzték ki, hogy a népi demokratikus országokban reakciós, nacionalista, klerikális és fasiszta elemekből politikai bandákat létesítsenek, azért, hogy rájuk támaszkodva, államcsinyt hajtsanak végre ezekben az államokban, hogy elszakítsák őket a Szovjetuniótól és az egész szocialista tábortól és hogy az imperializmus uralkodó erőinek rendeljék alá őket. A Tito-klikk Belgrádot az amerikai felderítő szolgálat és a kommunistaellenes propaganda központjává tette.

Még a háború idején, 1943-ban, a londoni rádió, amely Mihájlovicst és Péter ex-király emigráns kormányát támogatta, élesen megváltoztatta hangját Tito javára. A továbbiakban kiderült, hogy brit katonai misszió tartózkodik Tito vezérkaránál. Ezután Tito londoni képviselőjévé Velebit ezredest (jelenleg tábornokot), az angol kémiszolgálat ügynökét nevezte ki. Az imperialista cselszövények kezdtek felszínre kerülni. Abban az időszakban a Jugoszláv Kommunista Párt vezetősége egy — lényegét tekintve nacionalista — politikai határozatot tett közzé, Macedóniával kapcsolatban. A határozat a leghevesebb harcok idején felhívást intézett a macedón hazafiakhoz, hogy dezer-

táljanak az EAM kötelékeiből és álljanak Tito rendelkezésére.

Tito megbízottai, köztük Vukmanovics is, azonnyomban aknamunkához fogtak Macedóniában a Görög Kommunista Pártban.

Churchill fiát, Randolphot, speciális feladattal Titóhoz küldötte. Később a vén reakciós, aki a Szovjetunió halálos ellensége, személyesen találkozott Titóval. Tito és bandája már akkor is az imperialisták különleges figyelmét és bizalmát élvezte.

Másrészt Popivoda jugoszláv tábornok leleplező nyilatkozatai rávilágítottak Tito, Rankovics és a többiek megalkuvó állásfoglalására a hitleri megszállók és a Gestapo irányában, megmutatták, mily aljasan árulták el a háború legnehezebb napjaiban a jugoszláv partizánokat. Mindez teljesen megmagyarázza a Titokliktól további magatartását. Mert a munkásmozgalom tapasztalata arra tanít bennünket, hogy azok az emberek, akiket egyszer a burzsoá rendőrség beszervezett, életük végéig a burzsoá rendőrség rendelkezésére állanak.

Az angol-amerikai imperialisták népszerűsítik a Tito-banda aljas állásfoglalását és azt mint nemzetközi méretű kommunistaellenes receptet javallják. Arra törekednek, hogy más országok kommunistáit Tito befolyása alá vonják. De az imperialisták terve kudarcot vallott, a „marsall” sapkája alól kilátszott a nemzetközi tőke kémjének hosszú füle.

Amikor a béke, demokrácia és szocializmus minden igaz barátja a Szovjetunióban a szocializmus hatalmas erődjét, a népek szabadságának és függetlenségének igaz és tántoríthatatlan védelmezőjét, a béke

legfőbb támaszát látja, a Tito—Rankovics-klikk, amely a Szovjetunió barátainak álarca alatt magához ragadta a hatalmat, az angol-amerikai imperialisták utasítására provokációs rágalomhadjáratot indított a Szovjetunió ellen, s erre a hitleristák tegyvertarából kölcsönzött legaljasabb koholmányokat használta fel.

Az imperialista burzsoázia minden kísérlete, hogy a titóista szovjetellenes, kommunistaellenes, diverziós politikát kiterjessze Jugoszlávia határain túlra, megtört a proletár forradalmi világmozgalom szilárd egységén.

A Tájékoztató Iroda határozatának nyilvánossághozatala után a belgrádi fasiszta szörnyetegek panaszkodni kezdtek, azt állítva, hogy ők igazságtalanság áldozatai. Holott egyetlen gondolatuk az volt, hogy minél tovább leplezzék sötét multjukat és kapcsolataikat az angol-amerikai imperializmussal. A budapesti bírósági tárgyalás villámcsapásként érte a Tito-klikket.

A tények megmutatták, hogy nem holmi hibákról volt szó, hanem tudatos ellenforradalmi, szovjetellenes, kommunistaellenes politikáról, amelyet kémek, hivatásos besúgók és provokátorok hajtottak végre, akik a rendőrséget és a burzsoá kémszolgálat szervezeteit hosszú idő óta kiszolgálták. A jelenlegi jugoszláv vezetők nagyrészt a Gestapo irányította Jugoszláviába franciaországi internáló táborokból még 1941-ben.

A Rajk—Brankov banda leleplezését, a bírósági tárgyalást és az ítéletet úgy kell tekinteni, mint a szocializmus és a demokrácia arcvonásának az imperializmus tervei ellen kivívott nagy sikerét. A budapesti

bírószági tárgyaláson feltárt tények véglegesen lerántották az álarcot Titóról és klikkjéről. Jugoszlávia és az egész világ népei színe előtt megmutatták a rég be-szervezett kémek, ügynökök és provokátorok valódi arcát, akik az angol-amerikai imperialisták fizetett ügynökeinek szerepében férköztek a munkásmozgalom soraiba.

Az amerikai imperialisták tervei a népi demokratikus országok megfélemlítésére és aláásására, szovjetellenes blokk létesítésére Közép- és Kelet-Európában — mely blokkban a Tito-klikk a rohamcsapat szerepét töltötte volna be — alkotórészei az imperialisták új világháború felgyújtására irányuló általános sztratégiai tervének. Ezért a terv leleplezése a háborús uszítók hatalmas veresége és a béke győzelme.

A Tito—Rankovics-klikk átalakulását az imperializmus egyenes ügynökségévé és a háborús uszítók segítőtársává, betetözte az, hogy a jugoszláv kormány az Egyesült Nemzetek Szervezetében nyíltan az imperialista blokkhoz csatlakozott. Az ENSz-ben a Kardeljek, Gyilaszok és Beblerek a nemzetközi politika legfontosabb kérdéseiben az amerikai reakciókkal egy-séges fronton lépnek fel.

A Tito-klikk külpolitikája — a legaljasabb szovjetellenes politika. A belgrádi ellenforradalmi ügynökség az imperialista támadók és az új világháború gyujtogatói által rájukbízott feladatokat teljesítik.

A fasiszta szörnyetegek megkísérlik, hogy Jugoszlávia népei előtt leplezzék az Atlanti Szerződés jelle-gét, melyhez csatlakozni akarnak. Tetteik — amelyeket a budapesti bírósági tárgyaláson lelepeztek — megsemmisítően bizonyítják, hogy aktívan résztvesz-

nek az angol-amerikai imperialisták katonai terveinek megvalósításában. A kommunista és munkáspártok, amelyek a Tito-klikk külpolitikájának irányzatát elemzés alá vették, már régen rámutattak, hogy nem csodáltnivaló, ha Tito rövidesen új elméletet teremti, amely szerint nem a kapitalizmus és ellentmondásai, nem az imperializmus korunk háborúinak oka, hanem a szocializmus és a kommunizmus.

S valóban ez lett most a jugoszláv kormány külpolitikájának főjelszava. A belgrádi fasiszta banda minden külpolitikai nyilatkozatában egyetlen célt követ — azt, hogy a Szovjetuniót és a népi demokratikus országokat próbálja rágalmazni és befeketíteni. A Tito-klikk részére nem léteznek a világon imperialisták. A Tito-klikk minden kirohanásából düh és gyűlölet árad a Szovjetunió, valamint a népi demokráciák ellen.

Titótól angol-amerikai gazdái azt követelték, hogy legyen tevékenyebb az ENSz jelenlegi ülészakán. Az a hatalmas tekintély, amelyet a Szovjetunió kivívott, nyugtalanítja az imperialistákat. Az a szerep, amelyet az imperialisták a titóista megbízottaknak szántak az ENSz-ben, nem egyéb, mint kísérlet arra, hogy lerontsák a béke főerejének, a Szovjetuniónak hitelét és olyan ködfüggönyt vonjanak, amely eltakarná, hogy az angol-amerikai imperialisták a háborús uszítók.

Tito diverzáns megbízottai minden erejükkel arra törekszenek, hogy kompromittálják az újtípusú kölcsönös viszonyokat — a szocialista kapcsolatot a Szovjetunió és a népi demokratikus országok között — ami az egyenlőségen és az érdekek azonosságán alapul. Ez a kölcsönös viszony vonzóerővé válik az

összes békét és szabadságot áhító népek számára, az amerikai imperializmusnak kiszolgáltatót csatlós népek számára. A dühödt Tito-klikk azonban erőtlenség a tényekkel szemben. Csupán a Szovjetunió szocialista segítségének köszönhető, hogy „a népi demokratikus köztársaságok a fejlődés azon szakaszába léptek, amikor a nép, amely felismerte a szabad és független élet örömét, az ország gazdájának érzi magát és minden erejét hazája megszilárdítása és fellendítése ügyének szenteli“. (G. M. Malenkov beszéde 1949 nov. 6-án.)* Ugyanakkor az USA gazdasága katasztrofális válság előtt áll, ami magávalrántja mindazon országokat, melyek sorsukat hazzákötötték. Ezek között az országok között van Jugoszlávia is.

Az ENSz jelenlegi ülészakán a Tito-klikk teljesen leleplezte magát: kiderült, hogy ki áll a háta mögött és kinek szolgál.

Tito serényen teljesíti gazdái valamennyi parancsát, nincs olyan nemzeti érdek, amelyet Tito Washington parancsait teljesítve, cserben nem hagyott volna. A New York Herald belgrádi levelezője, „Az Amerikai Egyesült Államok Titótól politikai engedményeket követelnek“ című cikkében még júniusban kijelentette, hogy a jugoszláv kormány álláspontjában változások mennek végbe az Ausztriával szemben támasztott követelések kérdésében, Trieszt kérdésében és a görög partizánok kérdésében. A Judás-Tito, az imperialisták szolgája pontosan teljesítette gazdái parancsát. Lemondott Szlovén-Karinthiáról és megakadályozza a jugoszláv érdekek igazságos megoldását

* „Nemzetközi Kérdések“ 1. sz. füzet, Szikra 1949.

Triesztben. Ami Görögországot illeti, maga Acheson az ENSz közgyűlésének megnyitásán mondott beszédében kihangsúlyozta az áruló jugoszláv kormány állásfoglalásának megváltozását.

Mindez arra lelkesítette a Times-t, hogy a következőket állapítsa meg: „Tito külpolitikájában kiküszöbölt bizonyos akadályokat, amelyek zavarták a gazdasági kapcsolatok létesítését a nyugati hatalmakkal.” A kapitalisták nyelvén ez azt jelenti, hogy ügynököknek, Titónak, elküldhetik a kért dollárokat.

A belpolitika területén az áruló Tito—Rankovics-klikk tevékenységének főeredménye, hogy ténylegesen felszámolta a népi demokratikus rendszert Jugoszláviában.

A Pártban és az államban a hatalmat bitorló Tito—Rankovics-klikk ellenforradalmi politikájának eredményeképpen Jugoszláviában kommunistaellenes, fasiszta-típusú rendőrállam létesült. E rendszer szociális alapja falun a kulákság és a városban a kapitalista elemek. A hatalom Jugoszláviában ténylegesen a népellenes reakciós elemek kezében van. A központi és helyi szervezetben a régi burzsoá pártok aktív tényezői, a népi demokráciával szemben ellenséges kulák és egyéb elemek működnek. A fasiszta vezetőség a mérhetetlenül felduzzadt katonai-rendőri apparátusra támaszkodik, amelynek segítségével elnyomja Jugoszlávia népeit, az országot katonai táborrá változtatta, a dolgozók demokratikus jogait megsemmisítette és a gondolat minden szabad megnyilvánulását lábbal tiporja.

A jugoszláv vezetők demagóg módon és szemmel láthatóan azzal vezetik félre a népet, mintha a szo-

cializmust építenék Jugoszláviában. Valójában minden marxista részére világos, hogy Jugoszláviában a szocializmus semmiféle építéséről szó sem lehet olyan körülmények között, mikor a Tito-klikk szakított a Szovjetunióval, a szocializmus és demokrácia egész táborával és ezzel Jugoszláviát megfosztotta a szocializmus építésének fő támaszától, mikor a Tito-klikk az országot gazdasági és politikai vonatkozásban az angol-amerikai imperialistáknak rendelte alá.

Az utóbbi idők eseményei megmutatták, hogy a jugoszláv kormány teljes függőségben van a külföldi imperialista köröktől, hogy agresszív politikájuk fegyverévé vált. Ez a Jugoszláv Köztársaság önállóságának és függetlenségének felszámolásához vezetett.

A Jugoszláv Kommunista Párt Központi Vezetősége és Jugoszlávia kormánya egyesültek az imperialista körökkel a szocializmus és a demokrácia egész tábora ellen, az egész világ kommunista pártjai ellen, a népi demokratikus országok és a Szovjetunió ellen.

Tito és Rankovics vad terrort fejt ki az országban. A progresszív demokratikus gondolatok minden szabad kifejezése a szabadság és az élet kockáztatásával jár. Minden emberi jogot kegyetlenül eltipornak. A börtönök telve vannak kommunistákkal, sztrájkoló munkásokkal, parasztokkal, akik megtagadták az ú. n. „önkéntes“, valójában kényszermunkát. Kínzókamrák, bántalmazás, gyilkosság, megvakítás, az éheztetés rendszere a börtönökben borzalommal tölti el az egész országot. A gyilkosságok és a kivégzések nem érnek véget. Jugoszlávia ma — a véres népirtás és a börtönök országa.

Az imperializmus jugoszláv bérencei, akik ma-

gukhoz ragadták a jugoszláv kommunista párt vezetését, terrorhadjáratot indítottak az igazi kommunisták ellen, akik hűek maradtak a marxizmus-leninizmus elveihez, akik Jugoszlávia függetlenségéért harcolnak az imperializmus ellen. A kommunizmushoz hű jugoszláv hazafiakat ezrével zárták ki a Pártból, börtönbe és koncentrációs táborokba vetették és sokat közülük halálra kínoztak a börtönökben, vagy orvul meggyilkoltak, mint pl. Arszo Jovanovicsot, az ismert jugoszláv kommunistát. A kegyetlenség, amivel Jugoszláviában a kommunizmus állhatatos harcosait írtják, csak a hitleri fasiszták, vagy Görögországban Caldarisz és Spanyolországban Franco hóhérainak állatiasságával hasonlítható össze.

Zsujevics és Hebrang elvtársakat és sok más vezető kommunistát, sok tábornokot, ezredes és más tiszteket, a Hitler-ellenes harc hőseit, kiváló pártmunkásokat, egyetemi tanárokat, a haladó értelmiség képviselőit, munkásokat és dolgozó parasztokat, akik szeretik hazájukat és szeretnék kiszabadítani az imperialisták karmaiból, akik szeretik a Szovjetuniót és a szocializmust — Jugoszláviában bebörtönözik és elpusztítják. A proletár nemzetköziséghez hű kommunistákat kizárják a pártból és írtják őket, ugyanakkor a jugoszláv fasiszták szélesre tárják a párt kapuit a burzsoá és kulák elemek előtt.

Annak következtében, hogy a Tito-banda szétzúzta a jugoszláv kommunista párt egészséges erőit, a Jugoszláv Kommunista Párt vezetése osztatlanul kéme és gyilkosok, az imperializmus bérenceinek kezébe került. A Jugoszláv Kommunista Pártot ellenforradalmi erők kerítették kezükbe, akik önhatalmúlag a

Párt nevében lépnek fel. Ismeretes, hogy a burzsoázia régóta alkalmazza azt a módszert, hogy kémeket és provokátorokat toboroz a munkásosztály pártjainak soraiból. Ilymódon igyekeznek az imperialisták a pártokat belülről bomlasztani és saját céljaiknak alárendelni. Jugoszláviában sikerült ezt a célt elérniök.

A Tito-klikk fasiszta ideológiája, fasiszta belpolitikája és a külföldi imperialista köröknek teljesen alárendelt külpolitikája, szakadékot teremtett Tito—Rankovics fasiszta kémbandája és Jugoszlávia szabadságszerető népeinek alapvető érdekei között. Ezért a Tito-klikk népellenes és áruló tevékenysége egyre nagyobb ellenállásba ütközik, mind a marxizmus-leninizmus-hoz hű kommunisták, mind Jugoszlávia munkásosztálya és dolgozó parasztsága részéről.

Harcos kommunista üdvözlötünket küldjük az összes jugoszláv elvtársainknak, akik bátran állják a hóhér Rankovics kínzókamráinak és internálótáborainak véres terrorját!

Jugoszlávia gazdasági helyzete mind súlyosabbá válik a dolgozók számára. Az állami szektor nem a nép tulajdona; ez az államkapitalista szektor a külföldi tőke szolgálatába van állítva.

A jugoszláv munkás nem dolgozik magának, saját népének. Az értéktöbbletet, amit termel, egyre nagyobb mértékben a külföldi bankok és trösztök sajátítják ki. A különböző vállalatoknál, például a Stura öntőgyárban, a Maribor melletti vagonjavító műhelyekben, a Trbovlei bányákban kitört sztrájkokat Rankovics janicsárjai vérbefojtották.

A Tito-klikk fasiszta terrorista diktatúrája a dolgozó tömegek ellen a külföldi tőkét, saját falusi és vá-

rosi burzsoáziája érdekét szolgálja. A kulákság megerősödésével egyidejűleg megy végbe a városi burzsoázia növekedésének folyamata. A belgrádi fasiszta demagógok a kapitalizmus visszaállítására irányuló intézkedéseket, a „kizsákmányolás felszámolásáról“, a „szocializmus diadalmenetéről“ szóló fecsegések mögé próbálják rejteni. Másfél évvel ezelőtt az áruló Kardelj kijelentette: „Országunkban meg vannak számlálva a napjai az ember ember által való kizsákmányolásának.“ Valójában Jugoszláviában a kapitalista kizsákmányolás városban és falun erősödött; a kulákok és a többi kizsákmányolók áldják jótevőjüket — a Judás-Titót.

A Szovjetunió és a népi demokráciák iránti ellenséges politika következményeként a Tito-klikk, amely megfosztotta Jugoszláviát ezen országok támogatásától, teljesen aláásta az ötéves tervet. A jugoszláv dolgozók mindinkább meggyőződnek arról, milyen alantas csalás Tito fecsegése, hogy Jugoszláviában a szocializmust építik, a Szovjetunió és a rokon demokráciák nélkül és ellen.

A falun dolgozó parasztok helyzete súlyosabb, mint valaha; a kulákok kegyetlenül kizsákmányolják őket. Ezt még súlyosbítják a kényszermunka és nehéz adóterhek. Az erőszakkal létrehozott és kulákok által vezetett „termelő szövetkezetek“ a dolgozó parasztság kizsákmányolásának új formái. A kulákok, akik a felszerelés fölött rendelkeznek az ú. n. „szövetkezetekben“, sokkal kegyetlenebbül zsákmányolják ki a szegényparasztok munkáját, mint saját gazdaságukban.

Az utóbbi időben Tito egyre inkább fordul a kizsákmányolás egyik legkegyetlenebb formájához, a külföldi tőke javára végzett ingyenes kényszermunká-

hoz. „Önkéntes munkának“ nevezik a fakitermelésnél, az útépitéseknél, stb. végzett munkát. Az emberek tíz és tízezreit erőszakkal kényszerítik favágásra.

Ebben a vonatkozásban jellegzetes a Bosznia és Hercegovina erdőiben végzett fakitermelő „önkéntes munka“ az angliai és amerikai kivitel számára. Az önkéntes munkára való toborzást minden bejelentés nélkül hajtják végre. Az államhatalom szerveinek képviselői ebédidőben, vagy éjszaka érkeznek meg és erőszakkal hajtják el az embereket, akik nevét előre elkészített névsorokból olvassák fel. Ezek az emberek gyakran nem felelnek meg a szabályokban előírt követelményeknek, azaz vagy túlságosan öregek (55 év), vagy túlfiatalok (14 évnél fiatalabbak); sokan közülük betegek és munkaképtelenek. A munkára mozgósítottak összlétszámának több mint húsz százaléka beteg, vagy idős. Az „önkéntes munka“ alóli felmentésre azonban még az orvosi bizonyítványokat sem veszik figyelembe. A munkanap 10—14 óra naponta. Az ételmezés rossz, a napi adag: bableves, 200 g kenyér és 200 g kukoricaliszt. Az emberek nem kapnak ruházatot, a földön alusznak az erdőben, gyakran esőben, sárban, mert még barakjaik sincsenek. Az embereken kívül „önként“ hajtának el igavonó állatokat is, lovakat, ökröket és fogatokat. Ez a kényszermunka egyre elkeseredettebb ellenállásba ütközik a tömegek részéről.

A Jugoszláviában hatalmon lévő kémek és gyilkosok bandájának nemzeti politikája — fasizta típusú nemzeti-sovinizta fajvédő politika, a nemzetiségi kisebbségek irtógalmatlan elnyomásának, a szabad fejlődés jogaitól való megfosztásuknak politikája.

A nemzeti kisebbség szervezeteit feloszlatták, azok

becsületes vezetőit letartóztatták s a jugoszláv fasiszta hóhérok börtöneiben kínozzák halálra.

Mivel Jugoszláviában a nemzeti kisebbségek sajtója — mint ahogy az egész jugoszláv sajtó — fasiszta elemek kezében van, a nemzeti kisebbségek anyanyelvükön nem adhatnak kifejezést törekvéseiknek.

A jugoszláv sajtó teljességgel ki van szolgáltatva az amerikai imperializmusnak és Tito kémekből és gyilkosokból álló ügynökségének.

Jugoszlávia marshallizált ország lett. Míg kezdetben Tito és bandája azt kürtölték, hogy meglesznek kölcsön nélkül is és esküdöztek, hogy az amerikai dollárok nem szennyezik be „saját erőiket“ és a „speciális utat“, addig ma ezek a politikai himpellérek nyíltan amerikai bankokat hívnak segítségül. Köztudomású azonban, hogy az amerikai bankárok nem elégszenek meg csupán százalékokkal. Az amerikai Hower, annak a bizottságnak a vezetője, amelyet a Nemzetközi Bank küldött Jugoszláviába, mint gazda telepedett meg Belgrádban és az általa összehívott sajtókonferencián az újságíróknak kijelentette, hogy ellenőrizni fogja, hogyan használják fel a bank által adott kölcsönöket. A jugoszláv gazdasági terveket ezek a monopolisták erősítik meg. Mindehhez a marshallizálással összefüggő mindefféle nyomorúság járul a nép számára.

A külföldi tőke számos csatornán hatol be Jugoszláviába. Jugoszlávia gazdasági függetlenségét felszámolták.

A legaljasabb szerep, amelyet Tito, az ellenforradalmi ügynök magára vállalt, az, hogy hátbatámadja a demokratikus görög hadsereget. A görög és jugoszláv nép hőhérai, Tito és Caldarisz, teljes megegye-

zésre jutottak, titokban megegyeztek, hogy megsemmisítik a hős görög partizánokat. Mialatt Tito kioktatta hadseregeit, hogyan kell tört döfni a demokratikus görög hadsereg hátába, addig híve, Vukmanovics a „Borbá“-ban cikket írt a görög kommunista párt által elkövetett „hibákról“. A görög hazafiak e súlyos napjaiban példátlan alattomosággal, aljasan megtámadja a párt vezetőségét és Zachariadis elvtársat. A Tito-klikk, mely tudja, hogy a jugoszláv nép milyen rokonszenvet és együttérzést táplál a görög partizánok iránt, cselekedetének szemérmetlen „igazolását“ készítette el.

Vukmanovics, ez a régi provokátor azt írja, hogy „a vezetésnek a legfontosabb kérdésekkel kapcsolatos abszolút hibás vonala miatt (fegyveres harc, hadseregek szervezése és kiképzése, a hatalom kérdése, kölcsönös viszony az imperialistákkal stb.) veszítették el a csatát“.

Ezek a cikkek nem leplezhetik a Tito-klikk aljaságát, mert összes elkövetett büntetetei közül a monarcho-fasisztáknak a görög partizánok ellen nyújtott bűnös segítség a legszörnyűbb büntett.

Mindezen tények teljes jellemzését adják a Tito-klikk Gestapo-rendszerének és fasiszta politikájának.

De nincs messze az a nap, amikor Jugoszlávia népei leszámolnak a kémek, provokátorok és gyilkosok gaz bandájával.

II.

Milyen következtetéseket kell levonni a jugoszláviai helyzet elemzésének alapján?

1: Tito kémcsoportja nem Jugoszlávia népeinek akarátát, hanem az angol-amerikai imperialisták aka-

ratát fejezi ki, mivel ez a csoport eladta az ország érdekeit és felszámolta Jugoszlávia politikai függetlenségét és gazdasági önállóságát. Az új világháború gyújtogatói ellen a harc elképzelhetetlen a Tito-klikk elleni harc nélkül. Következésképpen világos e harc nemzetközi jelentősége.

2. A „Jugoszláv Kommunista Párt“ jelenlegi összetételében, mivel a nép ellenségeinek kezébe került, elveszítette azt a jogát, hogy Kommunista Pártnak nevezze magát és nem más, mint a Tito—Kardelj—Rankovics—Gyilaszklikk kémfeladatainak végrehajtó gépezete.

Harc a Tito-klikk ellen — e felbérelt kémek és gyilkosok ellen — valamennyi kommunista és munkáspárt nemzetközi kötelessége.

3. Tito fasiszta diktatúrája elleni harcban a főfeladat Jugoszlávia munkásosztályára és népeire hárul, akiknek élén a forradalmi kommunisták állanak.

Jugoszlávia népei a szeretet őszinte érzését táplálják felszabadítójuk a Szovjetunió iránt és egész lelkükkel vissza akarnak térni a szocializmus és demokrácia nagy családjába. Jugoszlávia népei mélyen gyűlölik a titóista kémbandát és gazdáit, az angol-amerikai imperialistákat. Mindinkább kibontakozik a jugoszláv dolgozók törekvése és harca, hogy megdöntsék a fasiszta bitorlókat.

A kommunista és munkáspártok kötelessége, hogy minden segítséget megadjanak a jugoszláv munkásosztálynak és a dolgozó parasztságnak, amelyek azért küzdenek, hogy Jugoszlávia visszatérjen a demokrácia és a szocializmus táborába.

A Tito-klikk fasiszta rendszere elleni harc Jugo-

szláviában egyre élesebb formákat ölt, ilyenek: sztrájkok, passzív ellenállás — amely főleg a kényszermunkára való mozgósítás ellen irányul — földalatti röplapok terjesztése, a termelési tervek megvalósítása elleni cselekmények a gyárakban és az állami beszolgáltatásnál, stb. A jugoszláv munkások egyre világosabban látják, hogy a termelés növekedése az imperialisták érdekeit szolgálja és a passzív szabotázs útjára lépnek.

Jugoszlávia visszatérésének a szocialista táborba elengedhetetlen feltétele, hogy a forradalmi elemek mind a Jugoszláv Kommunista Párton belül, mind annak sorain kívül tevékenyen harcoljanak Jugoszlávia forradalmi, valóban kommunista pártjának újjászületéséért, amely párt hű a marxizmus-leninizmus-hoz, a proletárinternacionalizmus elveihez és amely harcol Jugoszláviának az imperializmustól való függetlenítéséért.

5. Jugoszlávia munkásosztályát és az azt vezető kommunistákat a nemzetközi munkásosztály minden módon megnyilvánuló szolidaritásával kell támogatni saját pártjuk felépítésében. A jugoszláv kommunisták munkája már tevékenyebb és egységesebb formát kezd öltetni.

Még nagyobb erőfeszítéssel kell folytatni a Titoklikk leleplezésének politikai és ideológiai hadjáratát. Az imperializmus ez ügynökségének népellenes politikáját a világ közvéleményének egyhangúlag el kell ítélnie. A titóisták az egész világot telekürtölik azzal, hogy őket minden nemzetközi demokratikus szervezetből kizárják. Ezzel árulják el aggodalmukat, hogy nem folytathatják sikeresen kémtevékenységüket és hogy amerikai gazdáik kidobják őket.

Ne ismerjünk könyörületet és elnézést ezzel az aljas kémügynökséggel szemben! Ne találjanak sehol a legkisebb támaszpontra sem!

6. Minden kommunista és munkáspártnak igen fontos feladatokat kell teljesítenie az éberség fokozásával kapcsolatban. Nemcsak a párttagokról van szó, hanem a dolgozó tömegekről is, amelyeket a forradalmi éberség szellemében kell nevelni. A tömegek éberségének szervezett formákat kell öltetni. Le kell lepleznie és ki kell irtani soraikból a burzsoá-nacionalista elemeket és az imperializmus mindentéle ügynökeit, bármilyen cégér mögé bújjanak is.

A népi demokratikus országokban különös jelentőséget ölt az állam ébersége, a proletárdiktatúra államának ébersége.

Ismeretes, hogy a népi demokratikus országokban a régi állami szervezetet nem egyszerre zúzták össze, mint ahogy ez a Nagy Októberi Forradalomban történt. Ez azt jelenti, hogy a kommunistáknak fokozottan ébereknek kell lenniök. A kommunista és munkáspártoknak kötelességük levonni az összes következtetéseket a Rajk- és Brankov-féle kémek fölött Budapesten lefolyt bírósági tárgyalásból.

Figyelembe kell venni, hogy az angol-amerikai imperialisták a súlyos vereség ellenére, amelyet a budapesti bírósági tárgyaláson szenvedtek — nem mondtak le a népi demokratikus országokban folytatózó kémtevékenységről és összeesküvő munkáról. A keleteurópai országokban működő amerikai követek konferenciájának, amelyet nemrégiben Londonban tartottak, éppen az volt a célja, hogy átvizsgálják az amerikai ügynökség munkáját Európa e részében, a

budapesti bűnperrel kapcsolatban. A nyugati sajtó bevallása szerint — amely már nem s leplezi, hogy az amerikai diplomaták mivel foglalkoznak — Londonban határozatot fogadtak el, hogy Belgrádban kémközpontot létesítenek. Egyidejűleg az amerikai külügyminisztérium bizottsága az Amerikai Egyesült Államok kémszervezete hirhedt főnökének, Allen Dullesnek az elnökletével „tevékenységi programot” dolgozott ki a keleteurópai országok számára, amely program „új módszereket” tartalmaz.

Semmiféle kétség nem forog fenn aziránt, hogy ebben az aljas ügyben a főszerepet a Tito-klikkből származó régi kémeknek, ügynököknek és provokátoroknak fogják szánni, abban a reményben, hogy felhasználhatják a Rajkhoz hasonló embereket, felhasználhatják a párt soraiban és az államapparátusban mutakozó legkisebb gyengeséget és repedéseket, az elégedetlen nacionalista elemeket és kétesmultú alakokat.

Sohasem szabad megfélemlkezni a bolsevizmus tántításáról: végezni kell az opportunista jóhiszeműséggel, amely abból a lubás feltételezésből ered, hogy erünk növekedésének arányában az ellenség egyre szelídebbé és ártatlanabbá válik. Az ilyen feltételezés gyökeréig helytelen. Nem szabad megfélemlkezünk arról, hogy minél reménytelenebb helyzetben van az ellenség, annál inkább kapaszkodik a „végső eszközökbe”.

Az éberség fokozásának alapjául a nevelőmunka erősítését kell tenni. A „Tartós békéért, népi demokráciáért” című lap ezzel kapcsolatban „Fokozzuk a forradalmi éberséget!” című cikkében összegezte a kommunista és munkáspártok feladatait.

„A marxizmus-leninizmus arra tanít, hogy a mun-

kásosztály pártja mindenütt és minden alkalommal csak abban az esetben tudja felismerni és leverni az ellenséget — bármilyen álarc mögé is rejtőzne az, ha rendszeresen emeli kádereinek politikai és ideológiai színvonalát, ha a marxizmus-leninizmus vonalától való minden elhajlás iránti kérlelhetetlenség szellemében neveli őket, könyörtelenül levagdalja a Párt testéről az idegen elemeket, idejekorán leleplezi és szétveri a nacionalista és revizionista elhajlásokat és emeli a munkásosztály és valamennyi dolgozó osztályöntudatának színvonalát.“

A legfontosabb tanulság, amely a nagy bolsevik párt tapasztalatából következik, abban áll, hogy az éberség fokozására bolsevik rendet kell teremteni saját pártunkon belül. Ennek alapvető eszköze a párttagok ellenőrzése. Ezt a népi demokratikus országok pártjainak egész sorában alkalmazták és ez a legpozitívabb eredményeket adta. Pártunkban pl. a még jelenleg is folyó felülvizsgálat eredményeként kizárják állományából az ellenséges és idegen elemeket, akik abban az időben férkőztek be a pártba, amikor szélesen kitártuk a felvételhez vezető kapukat. Kétségtelen, hogy ez az intézkedés jelentősen megnehezíti az ellenség kísérleteit, hogy támaszpontokat találjon pártunkban.

A kommunista és munkáspártoknak fokozniok kell tagjaik ideológiai éberségét. Igazi bolsevik könyörtelenséget kell tanusítaniok a proletár nemzetköziségtől való mindenféle elhajlás iránt, erősíteniök kell a kommunisták nevelésével kapcsolatos ideológiai munkát, a proletár nemzetköziség iránti hűség szellemében, a marxizmus-leninizmus elveitől való mindenféle elhajlás iránti kérlelhetetlenség szellemében, a népi de-

mokrácia és a szocializmus, a Szovjetunió vezette nemzetközi szocialista front iránti hűség szellemében.

A tudomány, irodalom, festészet, zene- és filmművészet terén fokozott éberségre van szükség, kérlelhetetlen magatartásra a munkásosztálytól idegen mindenféle irányzattal, a kozmopolitizmus propagandájával szemben.

Emeljük még magasabbra a proletár nemzetköziség győzelmes zászlóját, fejlesztve a szeretetet a Szovjetunió, az első szocialista ország iránt, amely a forradalmi világmozgalom alapja, a népek békéjéért és szabadságáért folyó harc fő támasza: a szeretetet a nagy bolsevik párt iránt, mely a világ forradalmi mozgalmának vezető ereje; a szeretetet a dolgozó emberiség lángeszű tanítója és a népek békéjéért és szocializmusért vívott harc vezére, Sztálin elvtárs iránt!

A JUGOSZLÁV KOMMUNISTA PÁRT GYILKOSOK ÉS KÉMEK HATALMÁBAN

A Tájékoztató Iroda határozata

A Tájékoztató Iroda — a Bolgár Kommunista Párt, a Román Munkáspárt, a Magyar Dolgozók Pártja, a Lengyel Egyesült Munkáspárt, a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja, a Francia Kommunista Párt, a Csehszlovák Kommunista Párt és az Olasz Kommunista Párt képviselőinek részvételével — megvitatta „A Jugoszláv Kommunista Párt gyilkosok és kémei hatalmában” kérdését és egyhangúan az alábbi következtetésekre jutott:

Míg a Kommunista Pártok Tájékoztató Irodájának 1948 júniusában megtartott értekezlete megállapította, hogy a Tito—Rankovics-klika a demokrácia és a szocializmus útjáról a burzsoá-nacionalizmus útjára tért — a Tájékoztató Iroda ezen értekezlete óta eltelt időszak alatt e klika a burzsoá-nacionalizmustól végleg eljutott a fasizmushoz, Jugoszlávia nemzeti érdekeinek egyenes elárulásához.

Az utóbbi idők eseményei megmutatták, hogy a jugoszláv kormány teljesen a külföldi imperialista köröktől függő helyzetben van és azok támadó politikájának eszközévé vált, ami a Jugoszláv Köztársaság ön-

állóságának és függetlenségének felszámolásához vezetett.

A Jugoszláv Kommunista Párt Központi Bizottsága és Jugoszlávia kormánya teljesen az imperialista körök oldalára állt, az egész szocialista és demokratikus tábor ellen, a világ valamennyi kommunista pártja ellen, a népi demokráciák országai és a Szovjetunió ellen.

A belgrádi felbérelt kémek és gyilkosok klikkje nyílt megegyezésre lépett az imperialista reakcióval és szolgálatába állt, amit teljes világossággal feltárt a budapesti Rajk—Brankov-per is.

Ez a per megmutatta, hogy azok, akik ma Jugoszláviában a hatalmat bitorolják, a demokrácia és a szocializmus táborából átszöktek a kapitalizmus és a reakció táborába, az új háború gyújtogatóinak közvetlen segítőitársai lettek s áruló cselekedeteikkel igyekeznek elnyerni az imperialisták dícséretét és kiérdemelni kegyeiket.

Titóék átállása a fasizmushoz nem véletlen, gazdáik — az angol-amerikai imperialisták — utasítására történt, akiknek — miként most kiderült — már régen felbérelt ügynökei voltak.

Az imperialisták akaratát teljesítve, a jugoszláv árulók azt a feladatot tűzték maguk elé, hogy a népi demokráciákban reakciós, nacionalista, klerikális és fasiszta elemekből politikai bandákat alakítsanak, hogy rájuk támaszkodva ellenforradalmi fordulatot hajtsanak végre ezekben az országokban, elszakítsák őket a Szovjetuniótól és az egész szocialista tábortól s alárendeljék őket az imperializmus erőinek. A Tito-klikk

Belgrádot amerikai kémközponttá és kommunistaellenes propagandaközponttá változtatta.

Amikor a béke, a demokrácia és a szocializmus minden őszinte barátja a Szovjetunióban a szocializmus hatalmas erődjét, a népek szabadságának és függetlenségének hű és rendíthetetlen védelmezőjét, a béke legfőbb támaszát látja — a Tito—Rankovics-klikk, amely szovjetbarát álarc alatt jutott hatalomra, az angol-amerikai imperialisták parancsára a Szovjetunió ellen rágalmazó és provokációs hadjáratot indított, felhasználva a hitleristák fegyvertárából kölcsönzött legáljasabb koholmányokat.

A Tito—Rankovics-klikk azzal tetőzte be tevékenységét, hogy az imperializmus közvetlen ügynökségévé és a háborús gyujtogatók segítőtársává vált, hogy a jugoszláv kormány nyíltan csatlakozott az imperialista blokkhoz az Egyesült Nemzetek Szervezetében, ahol a Kardeljek, Gyilasok, Beblerek a nemzetközi politika legfontosabb kérdéseiben az amerikai reakcióssal egységfronthoz lépnek fel.

Belpolitikai téren az áruló Tito—Rankovics-klikk működésének főeredménye a népi demokratikus rendszer tényleges felszámolása Jugoszláviában.

A pártban és az államban a hatalmat bitorló Tito—Rankovics-klikk ellenforradalmi politikájának eredményeképpen Jugoszláviában kommunistaellenes, fasisztatípusú rendőrállam alakult ki. Ennek a rendszernek társadalmi alapja a kulákság, a városban pedig a tőkés elemek. Jugoszláviában a hatalom ténylegesen népellenes, reakciós elemek kezében van. A központi és helyi szervekben a régi burzsoá pártok aktív elemei, valamint kulákok és a népi demokrácia más ellenségei te-

vékenykednek. Az uralkodó fasiszta klikk mértéktelenül felduzzasztott katonai és rendőri gépezetre támaszkodik, melynek segítségével elnyomja Jugoszlávia népeit, katonai táborrá változtatta az országot, megsemmisítette a dolgozók demokratikus jogait és lábbal tipor minden szabad gondolatmegnyilvánulást.

A jugoszláv vezetők demagóg módon és arcátlanul becsapják a népet, azt állítva, hogy Jugoszláviában a szocializmust építik. A valóságban azonban minden marxista világosan látja, hogy a szocializmus semmiféle építéséről nem lehet szó Jugoszláviában, mert a Tito-klikk szakított a Szovjetunióval, a szocializmus és a demokrácia egész táborával, megfosztva ezáltal Jugoszláviát a szocializmus felépítésének legfőbb támaszától, mert az országot mind gazdaságilag, mind politikailag az angol-amerikai imperialistáknak rendelte alá.

Az állami szektor Jugoszlávia gazdaságában többé nem a nép tulajdona, mivel az államhatalom a nép ellenségeinek kezében van. A Tito—Rankovics-klikk tág teret nyújtott a külföldi tőkének, hogy az behatolhasson az ország gazdasági életébe, amelyet a tőkés monopóliumok ellenőrzése alá helyezett. Az angol-amerikai ipari és pénzügyi körök, amikor tőkéjüket befektetik a jugoszláv gazdaságba, Jugoszláviát a külföldi tőke nyersanyagszolgáltató, agrár-függelékévé változtatják. Jugoszláviának növekvő szolgai függősége az imperializmustól a munkásosztály kizsákmányolásának fokozásához és anyagi helyzetének súlyos romlásához vezet.

A jugoszláv bitorlók politikája a falun kulák-kapitalista jellegű politika. Az erőszakkal létrehozott álszövetkezetek a faluban a kulákság és ügynökei kezében

vannak és a dolgozó parasztság széles tömegei kizsákmányolásának eszközei.

Az imperializmus jugoszláv bérencei, kezükbe ragadva a Jugoszláv Kommunista Párt vezetését, terrorhadjáratot indítottak az igazi kommunisták ellen, akik hűek maradtak a marxizmus-leninizmus elveihez és harcolnak az imperializmus ellen Jugoszlávia függetlenségéért. A kommunizmushoz hű jugoszláv hazafiakat ezrével zárták ki a pártból, börtönbe és koncentrációs táborokba vetették és sokat közülük halálra kínoztak a börtönökben, vagy orvul meggyilkoltak, mint pl. Arszo Jovanovicsot, az ismert jugoszláv kommunistát. A kegyetlenség, mellyel Jugoszláviában a kommunizmus állhatatos harcosait irtják, csak a hitleri fasiszták, vagy Görögországban Caldarisz, Spanyolországban Franco hóhérainak állatiasságával hasonlítható össze.

A jugoszláv fasiszták kizárják a pártból és irtják a proletárnemzetköziséghez hű kommunistákat, ugyanakkor szélesre tárják a párt kapuit a burzsoá és kulák elemek előtt.

A fasiszta terror következtében, amelyet a Tito-banda a Jugoszláv Kommunista Párt egészséges erői ellen alkalmaz, a Jugoszláv Kommunista Párt vezetése osztatlanul kémek és gyilkosok, az imperializmus bérenceinek kezébe került. A Jugoszláv Kommunista Pártot ellenforradalmi erők kerítették kezükbe, akik önhatalmúlag a párt nevében lépnek fel. Ismeretes, hogy a burzsoázia régóta folyamodik ahhoz a módszerhez, hogy kémeket és provokátorokat toboroz a munkásosztály pártjainak soraiból. Ilymódon igyekeznek e pártokat az imperialisták belülről bomlasz-

tani és alárendelni őket maguknak. Jugoszláviában sikerült ezt a célt elérniök.

A Tito-klikk fasiszta ideológiája, fasiszta belpolitikája és a külföldi imperialista köröknek teljesen alárendelt áruló külpolitikája szakadékot teremtett Tito—Rankovics fasiszta kémbandája és Jugoszlávia szabadságszerető népeinek alapvető érdekei között. Ezért a Tito-klikk népellenes és áruló tevékenysége egyre nagyobb ellenállásba ütközik mind a marxizmus-leninizmushoz hű kommunisták, mind Jugoszlávia munkásosztálya és dolgozó parasztsága részéről.

*

Kiindulva az elvitathatatlan tényekből, amelyek a Tito-klikknek a fasizmushoz való végleges átállásáról és a nemzetközi imperializmus táborába való átszökéséről tanúskodnak, a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodája megállapítja, hogy:

1. A Tito, Rankovics, Kardelj, Gyilas, Pijade, Gosnyák, Maszlarics, Bebler, Mrázovics, Vukmanovics, Kocsa Popovics, Kidrics, Neskovics, Zlatics, Velebit, Kolisevski és mások kémcsoporthoz tartozó munkásosztály és parasztság ellensége, Jugoszlávia népeinek ellensége.

2. Ez a kémcsoporthoz tartozó nem Jugoszlávia népeinek akaratát fejezi ki, hanem az angol-amerikai imperialisták akaratát; ennél fogva elárulta az ország érdekeit, felszámolta Jugoszlávia politikai függetlenségét és gazdasági önállóságát.

3. A „Jugoszláv Kommunista Párt“ jelenlegi összetételében, mivel a nép ellenségei, gyilkosok és kémek kezébe került, elveszítette azt a jogát, hogy kommunista pártnak nevezze magát és nem más, mint a Tito—

Kardelj—Rankovics—Gyilaszklikk kémfeladatainak végrehajtó gépezete.

Ezért a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodája megállapítja, hogy a harc a Tito-klikk ellen — e felbérelt kémek és gyilkosok ellen — valamennyi kommunista és munkáspárt nemzetközi kötelessége.

Kötelessége a kommunista és munkáspártoknak, hogy minden segítséget megadjanak a jugoszláv munkásosztálynak és dolgozó parasztságnak, amely azért küzd, hogy Jugoszlávia visszatérjen a demokrácia és a szocializmus táborába.

Jugoszlávia visszatérésének a szocialista táborba elengedhetetlen feltétele, hogy a forradalmi elemek mind a Jugoszláv Kommunista Párton belül, mind annak sorain kívül tevékenyen harcoljanak Jugoszlávia forradalmi, valóban kommunista pártjának újjászületéséért, olyan pártért, amely hű a marxizmus-leninizmushoz, a proletárnemzetköziség elveihez és amely harcol az imperializmus ellen Jugoszlávia függetlenségéért.

A kommunizmushoz hű jugoszláv erők, mivel a kegyetlen fasiszta terror körülményei között nincs lehetőségük arra, hogy nyíltan lépjenek fel a Tito—Rankovics-klikk ellen, kénytelenek voltak a kommunizmus ügyéért folyó harcnak ugyanarra az útjára lépni, amelyen haladnak a kommunisták azokban az országokban, ahol a legális munkához vezető út el van zárva számukra.

A Tájékoztató Iroda szilárd meggyőződése, hogy a jugoszláv munkások és parasztok között lesznek olyan erők, amelyek biztosítani tudják a győzelmet a burzsoázia uralmát visszaállító Tito—Rankovics-kém-

banda fölött, hogy a munkásosztály vezetése alatt Jugoszlávia dolgozó népe képes lesz visszahódítani a népi demokrácia történelmi vívmányait, melyeket súlyos áldozatok és hősie harcok árán vívott ki és a szocializmus építésének útján fog haladni.

A Tájékoztató Iroda megállapítja, hogy a kommunista és munkáspártok egyik legfontosabb feladata a forradalmi éberség fokozása soraikban minden téren, a burzsoá-nacionalista elemek és imperialista ügynökök leleplezése és kipusztítása, bármilyen cégér mögé bújnak is.

A Tájékoztató Iroda szükségesnek tartja az ideológiai munka megerősítését a kommunista és munkáspártokban, a kommunisták fokozott nevelését a proletárnemzetköziséghez való hűség szellemében, a kérlelhetetlenség szellemében a marxizmus-leninizmus elveitől való minden eltéréssel szemben, a népi demokráciához, a szocializmushoz való hűség szellemében.

A KOMMUNISTÁK NEMZETKÖZI KÖTELESSÉGE

A TITO-KLIKK ELLENI HARC

Irla:

Pietro Rossi

I.

Miután 1948-ban nyilvánosságra került a Tájékoztató Iroda történelmi jelentőségű határozata, amely leleplezte és elítélte a Jugoszláv Kommunista Párt vezetőinek antimarxista álláspontjait, a Tito-klikk fokozta provokációs és kémtevékenységét Olaszországban. Szövetségeseket kezdett keresni az olasz burzsoázia köréből, a Szovjetunió és a népi demokratikus országok elleni harcra és kísérletet tett, hogy zavart és bomlást idézzon elő Olaszország kommunista és szocialista pártjának és demokratikus mozgalmának soraiban.

A Kommunista Párttal kapcsolatban a Tito-banda ellenséges propagandába kezdett, szervezeteinknek, szekcióinknak és a párt egyes tagjainak, akiknek címét a titóisták kémhálózatuk segítségével szerezték meg, a propagandaanyagokat tartalmazó csomagok ezreit küldték el.

A belgrádi kormány római követségén, a Tanjug-ügynökségen és kereskedelmi szervein keresztül megkísérelte, hogy kapcsolatot létesítsen a volt partizánokkal, ujságírókkal, baloldali értelmiségiekkel, a Szocialista Párt tagjaival, stb., meghívta őket Jugoszláviába,

hogy meggyőződjenek arról, hogy „Jugoszlávia demokratikus ország“.

Ugyanakkor a Tito-klikk megerősítette kémhálózatát, amelyet még korábban létesített Olaszországban az Intelligence Service-szel és az OSS*-sel való együttműködésben, katonai kémkedés céljából, arra használva fel ezt a hálózatot, hogy politikai provokációt folytasson az olasz demokratikus és haladó mozgalom és különösen pártunk ellen.

Olaszországban kénytelenek voltunk a Tito-klikk ellen több irányban harcolni: ideológiai, politikai és szervezeti síkon, mind magának a Kommunista Pártnak soraiban, mind pedig a tömegek közt, a gyűléseken éppúgy, mint a sajtóban.

Amint ismeretlensé vált, hogy a római jugoszláv követség azzal kísérletezik, hogy felvegye a kapcsolatot azokkal a volt olasz partizánokkal, akik 1943—1945-ben a jugoszláv alakulatokban harcoltak: elvtársaink — a volt partizánok — azonnal válaszoltak erre a provokatív lépésre, összehíva a legismertebb partizán-parancsnokok és kommiszárok tanácskozását. Ezen a megbeszélésen határozatot fogadtak el, amelyben leleplezték a Tito-klikk árulását, annak átállását az imperialista táborba és valamennyi partizánt felhívták, hogy utasítsa vissza a római jugoszláv követség ajánlatát.

Mindazonáltal, néhány kevéssé ismert volt partizán meglátogatta Jugoszláviát, ahol megtekintették azt, amit nekik a rendőri hatalom meg kívánt mutatni, de

* OSS — angol-amerikai felderítő szervezet. — Szerk.

miután visszatértek Olaszországba, nem végeztek semmiféle hasznos munkát a titóisták számára.

Ugyancsak ellátogatott Jugoszláviába a milánói szocialisták egy csoportja, de a Szocialista Párt vezetősége elítélte őket és fegyelmi eljárást indított ellenük. A római jugoszláv követ, Ivekovics, miután ilyen kudarcot vallott, bár erre az ügyre embereivel együtt több, mint két hónapi munkát és temérdek pénzt áldozott, a legreakciósabb római újságban, a „Giornale d'Italia“-ban levelet közölt, amely támadásokat tartalmazott az Olasz Szocialista Párt vezetősége ellen. A Szocialista Párt vezetősége válaszában a követ támadásaira a következőket írta:

„A római jugoszláv követ a «Giornale d'Italia» vendégszeretetét veszi igénybe, mint persona grata, az újság számára, hogy benne polemizáljon pártunkkal. Ő már régen ismeri az olasz szocialisták álláspontját kormányának nacionalista elfajulásáról... Maguk a tények — amelyeket a jugoszláv meghatalmazott miniszter hiába kísérel megcáfolni, vagy kisebbsíteni — készítették a szocialistákat és a béke híveit annak elismerésére, hogy Jugoszlávia immár a következetes békeharcot folytató nemzetközi fronton kívül áll.“

A Szocialista Pártnak ez a fellépése, továbbá más tények azt mutatják, hogy Olaszországban a fasiszta Tito-klikk elleni mozgalomban résztvesznek a kommunisták, a szocialisták, a következetes demokraták, az értelmiségiek, stb., akik teljes egyetértést mutattak akkor, amikor kizárták a titóista küldötteket a Demokratikus Jogászok Nemzetközi Szervezetének soraiból és a Béke Híveinek Világkongresszusából, amely vezető szerveinek ülészaka nemrég zajlott le Rómában.

Forradalmi éberségünk következtében lelepleztük és következetesen felszámoltuk a titóista kém- és provokátorhálózatot, amely néhány pártszervezetünket érintette Umbriában és Martiában.

A titóisták elleni harc különböző formáiban, mind a párton belül, mind pedig azon kívül, a demokratikus szervezetekben és a tömegek között, még jobban fog fokozódni, mert az elért jó eredmények ellenére ez a harc Olaszországban általában még nem folyik kellő mértékben, ha figyelembe vesszük, hogy Olaszország egyike a marshallizált országoknak és, hogy nálunk az amerikai imperializmus titóista ügynökeinek klikkje jobban, mint bárhol, ki tudja fejteni provokatív kémtevékenységét.

II.

Néhány év óta Triesztben, amely az Ausztriában állomásozó angol-amerikai megszálló csapatok tengeri úton való ellátásának legfőbb bázisa, igen bonyolult gazdasági és politikai helyzet uralkodik.

A közelmúlt eseményei — a kém Rajk budapesti pere, az összegyűjtött okiratok és más tények ismét alátámasztották, hogy a Tito-klikk, amelyet Triesztben és a Julia tartományban, Babics, Urszics, Kreuger, Kardelj, stb. képviseltek, kommunista- és szovjetellenes tevékenységét még az 1943—45-ös felszabadító harc idején kezdte meg.

Abban az időszakban a trieszti és juliai tartománybeli kommunista és felszabadító mozgalomban a titóista Babics, Urszics és Tito és Kardelj más beavatott személyeinek megjelenése „véletlenül” egybeesett valamennyi internacionalista olasz, szlovén és horvát ve-

zető: Joszif Szrebernyik, Kolarics, Luigi és Ezio Frassin, Gigante és mások megsemmisítésével (vagyis letartóztatásával és meggyilkolásával).

Később, Trieszt felszabadítása után, a titóisták Churchill szovjetellenes tervei végrehajtása céljából megkísérelték meghosszabbítani a háborút Trieszt Jugoszláviának való átadása ürügyével. Okiratilag bizonyítást nyert, hogy Babics & Co. 1945-ben a belgrádi klikk utasításaihoz híven és „baráti együttműködésben” az angol és amerikai felderítéssel, készítették elő az akkor vezetésük alatt álló trieszti Kommunista Pártot a háborúra.

A Tájékoztató Iroda határozatának nyilvánosságra hozatala időpontjában a trieszti szabad terület kommunista pártjának vezetése a titóisták kezében volt, s amint később tisztázódott, közülük néhányan már régóta az Intelligence Service, az amerikai OSS, vagy az olasz SIM szolgálatában álltak.

A titóista Babics, Urszics és mások kezükben tartották a pártsajtót, a párt anyagi eszközeit és irányították a tömegszervezeteket. A marxizmus-leninizmus forradalmi elveihez és a proletár nemzetköziséghez hű maradt elvtársak ebben a nehéz helyzetben azonnal harcot indítottak Tito ügynöksége ellen.

Az ideológiai és szervezeti fronton vívott következetes és állhatatos harc következtében a titóisták kisebbségben maradtak, kiűzték őket a Trieszti Szabad Terület Kommunista Pártjából és a demokratikus tömegszervezetekből és leleplezték őket Trieszt valamennyi szlovén, horvát és olasz dolgozója előtt.

A Trieszti Szabad Terület Kommunista Pártja, miután megtisztította sorait, szilárdan beállt a háború-

ellenes, a békéért és szocializmusért harcoló imperialistaellenes tábor sorai közé. Kiterjesztette politikai befolyását és emelte tekintélyét a város és falu olasz és szlovén dolgozó tömegei közt. Ennek eredményeképpen a Trieszti Szabad Területen nemrég lezajlott községi választásokon, amelyek az angol-amerikai megszállás feltételei közt folytak le, a Kommunista Párt hatalmas győzelmet aratott, a titóisták pedig teljes vereséget szenvedtek. A Trieszti Szabad Terület Kommunista Pártjának listája 45 000 szavazatot kapott (21 százalék), ugyanakkor, amikor a titóisták 3900 szavazatot kaptak (1,8 százalék). Ékesen bizonyítja ez, hogy a szlovén és horvát nemzetiségű szegényparasztok és középparasztok többsége a Trieszti Szabad Terület Kommunista Pártja mellett szavazott, vagyis a Tito-klikk ellen, De Gasperi képviselői ellen, az amerikai imperializmus ellen.

A Trieszti Szabad Terület kommunistái éberek, ügyelnek arra, hogy ne szédítsék meg őket az elmúlt évben elért sikerek, állandóan és egyre fokozódó erővel fognak küzdeni a Tito banda ellen, az amerikai imperializmus fondorlatai ellen, a háború ellen, amint erről az 1949 szeptemberében, a Trieszti Szabad Terület Kommunista Pártjának II. kongresszusán kijelentették.

III.

A szerb, horvát, szlovén, macedon, montenegrói, olasz és más kommunisták harca a hatalmat bitorló Tito-banda ellen különlegesen nehéz körülmények közt folyik.

Jugoszláviában virágzik a fasiszta rendszer. Amióta a jugoszláv kormány elárulta a szocializmus táborát és átment az imperialista háborús uszítók táborába, a munkások és általában a dolgozó tömegek gazdasági helyzete erősen romlott. Éles hiány mutatkozik élelmiszerben és közszükségleti cikkekben. A Titoklikk, amelynek szüksége van a külföldi valutára (a propaganda és a külföldi provokátor- és kémiszervezet fenntartása sokba kerül!), megfosztja a lakosságot a megélhetéshez szükséges legfontosabb dolgoktól és olyan árucikkeket exportál külföldre, amelyekben hiány van az országban magában.

A falu gazdasági, társadalmi és politikai életében, a népfront szervezeteiben és az államhatalom helyi szerveiben kulákok gazdálkodnak. A Jugoszláv Kommunista Párt nemcsak a központban, hanem kisebb helyeken is, vagyis vidéken, a gyárakban, üzemekben, falvakban stb. is elfajult, a politikai rendőrség eszközévé vált, amely a fennálló rendszerrel egyet nem értő lakosság ellen irányul.

A Jugoszláv Kommunista Párton belül és különösen a Szlovén Kommunista Pártban menedéket találtak a régi nacional-soviniszták, s ezeknek köréből választják ki a legmagasabb állami tisztviselőket, a gazdasági szervek vezetőit, a különböző külföldi jugoszláv missziók „szakembereit“ és így tovább. És megfordítva: a munkásszármazású s éppen ezért a dolgozókkal a többieknél szorosabb kapcsolatban lévő alkalmazottakat, azokat, akikkel megosztják gondjaikat és nélkülözéseiket, állandóan figyelik, s másodrangú állásokba helyezik őket. A párt alapszervi vezetőit és tagjait, akik a párt-klikk és a kormány által folytatott

politika iránt kételkedést, bizalmatlanságot és nem kellő lelkesedést mutatnak, kizárják a pártból, megfosztják munkájuktól és gyakran letartóztatják. A becsületes dolgozók százai, a rendszer ellenzői, Rankovics utasítására „nyomtalanul” eltűntek.

De mindezek a megtorló, terrorista intézkedések nem tudják aláásni a munkásosztály, a parasztok, valamennyi becsületes demokrata saját felszabadítására irányuló törekvését. A Tito-klikkel szembeni ellenzéki mozgalom egyre szélesedik és a harc különböző formájában jut kifejezésre: egyéni és kollektív tiltakozások, passzív ellenállás a hatóságok és az üzemek vezetőinek utasításaival szemben, egyéni szabotázscelemek, a nők tiltakozása az élelmiszerhiány miatt, stb.

Jugoszláviában már megvannak az alapvető, objektív feltételek ahhoz, hogy ez az ellenzéki mozgalom a harc magasabbrendű formáiba menjen át: a munka beszüntetésébe, gazdasági és politikai sztrájkokba (a fennálló körülmények közt Jugoszláviában minden sztrájk, a gazdasági kérdésekkel kapcsolatos minden tüntetés gyorsan átalakul az állam ellen irányuló politikai fellépéssé a hatalmon levő Tito-klikk ellen).

A haladó demokratikus mozgalom legfőbb céljának megvalósításához, vagyis a Tito-klikk megsemmisítésére irányuló harc vezetéséhez és a Jugoszláv Köztársaság visszavezetéséhez az imperialista ellenes, demokratikus és szocialista táborba, újjá kell születnie a Jugoszláv Kommunista Pártnak, a valódi forradalmi és nemzetközi Jugoszláv Kommunista Pártnak, amely a városok és falvak dolgozó tömegeinek élére állna, és képes volna arra, hogy határozottan és bátran vezesse

azokat a Tito—Rankovics—Kardelj & Co. megdöntéséért folyó harcban.

Minden ország kommunistái teljes támogatást nyújtanak a jugoszláv kommunistáknak a Jugoszláviában fennálló fasiszta uralom felszámolásáért és a Jugoszláv Köztársaságnak a béke, demokrácia és szocializmus táborába való visszavezetéséért vívott harcban.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 december 30.)

A TITO-KLIKK DÜHÖDT PROVOKÁCIÓJA

A. J. Visinszkij

1940 november 16-án az ENSz-ben tartott beszédéből

Austin után a Tito-klikk képviselője szólalt föl. Tiltakozott ellene, hogy így nevezzem, azonban nincs szándékom megváltoztatni ezt az elnevezést. Gyanúsításokat próbált hangoztatni a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen.

Természetes, hogy a népek békéjének és biztonságának megszilárdításáról szóló szovjet javaslatok rendkívül kellemetlenül érintették ezt az urat. Hangjával csatlakozott a szocializmus országa ellen ordító, rágalmazó és ellenséges kórushoz.

Gyilaszt úr, aki ennek a csoportnak nevében szólalt fel, elégedetlen, mert a szovjet javaslatok — mint mondotta — a háborús propagandának nem teljes és egyoldalú meghatározását adják. Azt szeretné, hogy ezt a fogalmat bővítsék ki abban az irányban, amelyben azt kibővíteni szükségtelen, minthogy azoknak a sötét gyanúsításoknak, amelyekről ez a minden szégyenérzetét elvesztett tollnokuk hebegett, semmi alapjuk nincs. Azzal próbált vádolni bennünket, hogy nyomást gyakoroltunk Jugoszláviára, sőt felbontottuk a barátsági szerződést. Vajjon nem Tito bontotta-e fel a Jugoszláv-Szovjet Dunahajózási Vállalatra vonatkozó szerződést? Vajjon nem Tito bontotta-e fel a

Szovjet-Jugoszláv Légiforgalmi Vállalatra vonatkozó szerződést? Kinek a kezdeményezésére bontották fel ezekre a vegyes vállalatokra vonatkozó szerződéseket? Vajjon nem a Tito-kormány engedte-e meg magának, hogy szovjet embereket tömegesen letartóztasson? Ezeket az embereket — mint jegyzékeik mondják — egyáltalán nem vádolták kémkedéssel, mint ezt Gyilasznak tegnap hazug módon állította, hanem állítólag azért tartóztatták le, mert korábban fehérgárdisták voltak, a valóságban pedig azért, mert hívei voltak a Szovjetunióhoz fűződő kapcsolatoknak.

Gyilasznak a szovjet javaslatokat bírálva, majdnem szószerint megismételte azt, amit Bevin mondott a szeptember 26-i közgyűlésen. Bevin akkoriban kijelentette, hogy javaslataink „súlyos csapást jelentenek a béke megerősítésére irányuló együttműködés reményeire“. Gyilasznak megismétli, amit Bevin mondott. Az ő fogalmazásában így hangzik: „Ez súlyos csapás a béke megerősítése ellen.“ Nem mondhatjuk, hogy a Titoklikket képviselő urak rossz tanítványok. Hónapról-hónapra tökéletesítik magukat, egyre inkább beleilleszkednek az imperialista táborba, ahová átszöktek. Nem meglepő, hogy éppen ezektől az uraktól hallatszanak ilyen gyanúsítások!

Gyilasznak igen sok időt szentelt a Rajk-pernek. Igyekezett bizonygatni, hogy ez megrendezett per. Ez az állítás sem újdonság. Ismeretes, hogy a titóisták mindenféle gonosz pletykák terjesztésére specializálták magukat. Van erre a célra olyan szakember is, mint Mosa Pijade, aki rágalmaiban a Szovjetunió és a népi demokrácia országait illető bármely kérdésben semilyen gázságtól sem riad vissza. A Rajk-perrel kapcsos-

latos rágalmazásban is művészé fejlesztette magát. Gyilas Pijaden is túl akart tenni és e célból mindenféle dajkamesét talált ki. Sok szót vesztegetett arra, hogy befeketítse Rajk vallomását és az egész pert. Meg kell azonban állapítani, hogy ebből sem lett semmi. Egész fontos, a Rajk-perben felderített, a Titoklikkre nézve lesújtó tényt hallgatott el! Elhallgatta például Gyilas Brankov vallomását, pedig Brankov nem volt utolsó ember a Tito—Gyilas—Rankovics-bandában. Vérbeli kém, a magyarországi jugoszláv kémhálózat feje — ez Lazar Brankov. Kém, aki Milics tábornoknak és Jugoszlávia belügyminiszterének, Rankovicsnak közvetlen alárendeltje volt. Vallomása mindenki előtt ismeretes. Talán Gyilas elfelejtkezett róla? Ha igen, emlékeztethetem rá.

Brankov a többi között azt vallotta a bíróság előtt, hogy a háború idején Misa Lompart Svájcba küldték és megbízták, hogy teremtsen kapcsolatot Allen Dulles-szel, az Európában működő amerikai kémszervezet vezetőjével. És ez a Misa Lompar összeköttetésbe is lépett Allen Dulles-szel, az Európában működő amerikai hírszerzőszervezet vezetőjével. Lompar Svájcba érkezte után nyomban összeköttetést teremtett az ott tartózkodó trockista csoportokkal is. Marseille-ben volt Latinovics, Bari-ban Vaszo Jovanovics. Ezek kapcsolatot létesítettek az angol-amerikai hírszerzéssel. Velebit tábornok, az angolok mindenki előtt ismert régi kémje Londonban volt. Velebit átadta az angol hírszerzésnek mindazt az anyagot, ami a birtokában volt, így a szovjet hadseregről szóló értesüléseket is. Mint Brankov vallja, ő ezt az UDB titkos irattárából tudta meg. Ezt vallotta Brankov, de

Gyilaszt elfelejtette megcáfolni, talán nem tartotta szükségesnek! Inkább jelentéktelen pontatlanságokra terjed ki figyelme Rajk vallomására vonatkozóan.

A Rajk-per sok mindent feltár, ami eddig ismeretlen volt és ami örök szégyennel borítja a Titoklikket, amely azt állítja, hogy a jugoszláv népet képviseli és hogy — lám-lám — a szocializmus építője. Éppen ebben az összefüggésben merült fel a szovjet kormány előtt a Jugoszláviával 1945-ben kötött barátsági szerződéssel kapcsolatos további viszony kérdése. Gyilaszt persze tudja, hogy a szovjet kormány szeptember 28-i jegyzéke rámutatott, hogy az államellenes bűnös és kém Rajk bűntársai perében — akik egyben a jugoszláv kormány ügynökei is voltak — kiderült, hogy a jugoszláv kormány hosszú időn át folytatott a Szovjetunió ellen rendkívül ellenséges aknamunkát. Ugyanakkor képmutatóan a barátsági szerződés mögé rejtőzött, pedig ílymódon a Jugoszláv kormány már akkoriban lábbal taposta ezt a szerződést.

Ezek a tények.

TITO

ÉS AZ ANGOL MUNKÁSPÁRTIAK SZÖVETSÉGE

Írta:
P. Todorov

A közmondás azt mondja: „Halász a halászt messziről észreveszi.“ A „szocializmus“ angol munkáspárti „építői“ már messziről észrevették belgrádi kartársaikat és most sietnek kicserélni velük munkájuk tapasztalatait. Ne higgyék, hogy ez tréfa, szó sincs róla! 1949 december 30-án Belgrádba érkezett egy 13 főből álló parlamenti küldöttség. Megérkezésük alkalmából, a küldöttség egyik tagja, John Parker, szemrebbenés és mosoly nélkül kijelentette: „Mi szocializmust építünk Angliában, s azért jöttünk ide, hogy megnézzük, mit tettek ezen a téren Jugoszláviában.“

A Bevin- és Churchill-féle „szocializmust építők“ belgrádi barátai, e kijelentés hallatára még csak azt sem mondták a megérkezetteknek az üdvözlő kézszorítás közben, hogy „tréfálni méltóztatik“, hanem egészen komolyan vették ezt a nyilatkozatot. De történhetett-e másként? Bevin majd a bőréből ugrik ki, úgy szeretné megszilárdítani a széthulló brit birodalmat. Lelöveti a demokrácia és szabadság harcosait Görögországban és Malájban, pincsikutya módjára pitizik a Wall Street arannyal telt pénzeszsákja előtt, kipréseli az angol munkásból az utolsó csepp életned-

vet is, hogy a megfelelő színvonalon tarthassa az angol részvénytársaságok osztalékait — és bevinni tájszólásban mindezt „a szocializmus építésének“ nevezik.

Tito ugyanezt a tájszólást beszéli. Ez a vérbeli provokátor és angol-amerikai kém — „a szocializmus építésének“ nevezi a háború alatt szétvert burzsoázia talpraállítását, az ország eladását a külföldi tőkének, jugoszláv hazafiak halomra lövetését és kínzását, a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal szemben végrehajtott provokációkat és azt a felfokozott tevékenységet, amivel a Balkánt ismét lőporoshordóvá akarja tenni, amely körül a háborús uszítók fáklyával szoktak ugrálni.

A belgrádi kormányférfiak nem tréfáltak, amikor tárt karokkal fogadták munkáspárti kartársaikat. Ezek is, azok is „szocializmust“ építenek — a nagy kapitalista monopóliumok számára. Igaz, hogy közben arra a Molière-i úrhatnám polgárra hasonlítanak, aki 40 évig nem vette észre, hogy — prózában beszél. A Tito- és Bevin-féle „szocializmust“ száz évvel ezelőtt még kapitalizmusnak hívták. De a munkáspártiakat és a Tito-klikket az különbözteti meg a Molière-i nyárspolgártól, hogy ezek csak a látszatát akarják kelteni annak, mintha nem tudnák, hogy prózában beszélnek. Olyan fogás ez, ami az együgyűekre épül, s ezek napjainkban egyre gyérülnek.

Ez a belgrádi találkozásnak külső, nevetséges, bohóckodásában visszataszító arculata. Az angol parlamenti képviselők látogatásának igazi célját Parker nyilatkozata még homályosabban és ködösebben fejezte ki: „Parker hozzátette ezután — közli a France Presse ügynökség — hogy a nemrég kötött angol-

jugoszláv kereskedelmi szerződés alkalmat ad az e két ország közötti baráti viszony megszilárdítására.“

Ezen a nyilatkozaton már nem fognak nevetni a jugoszláv munkások és parasztok. A „szocializmus“ angliai „építővel“ kötött ilyenfajta barátság nem egyszer keserű könnyeket sajtol még szemükből.

Anglia tipikusan imperialista szerződést kényszerített Jugoszláviára, ugyanolyat, amilyent a gyarmataira szokott kényszeríteni. A Tito-klikk már régebben vállalta, hogy kifizeti az angol monopóliumoknak az államosított tulajdonok értékét, s december 26-án már meg is történt az első — 250 000 fontsterling összegű — törlesztés. Az angol imperialisták, akik meggyőződtek arról, hogy a Tito-klikk szívesen elégíti ki követeléseiket, most ötéves kereskedelmi szerződést kötnek Jugoszláviával és 8 millió fontsterling összegű hosszúléjratú hitelt nyújtanak Titónak. A kereskedelmi szerződés által előírt 110 millió fontsterlinges áruforgalom mellett, az angol kormány még a magáncégek üzleteit is biztosítja. Ennek a szerződésnek az a legfontosabb feltétele, hogy Jugoszlávia nyersanyagfüggvénné válik, tehát a behozott iparcikkekért cserébe nyersanyagot — ércet, fémeket, fát, gabonát, kukoricát, stb. — szállít Angliának. Mindez nem többet és nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy az angol tőke leigazza a jugoszláv gazdaságot. Bevin és Churchill dörzsölheti a kezét elégedettségében, látván, mint térnek vissza Jugoszláviába a „Pál herceg-féle régi jó idők“.

Az amerikai imperialisták a maguk részéről újabb nyomást gyakorolnak és a belgrádi duce kénytelen engedni. Ugyanezekben a napokban — december 27-én — az USA légiszállítási egyezményt kényszerít

Jugoszláviára, a Wall Street légiutat kap Belgrád felé. Az amerikai külügyminisztérium nyilatkozatot tesz közzé arról, hogy az USA azonnal visszavonja „azokat a rendeleteket, amelyek az amerikai polgároknak megtiltják Jugoszlávia meglátogatását“. Ez azt jelenti, hogy a munkáspárti küldöttség után nemcsak amerikai kongresszusi tagok küldöttsége következik, de amerikai imperialista sakálók is özönlenek Jugoszláviába, akik már messziről érzik a zsákmány szagát, melyből hasznot lehet húzni.

December 26-án megjelenik a United Press-ügynökség közleménye, amelyben ez áll: „Hitelt érdemlő amerikai megfigyelő (s ez nem más, mint a külügyminisztérium képviselője, P. T.) hangsúlyozza, hogy megnőtt a jugoszláv diktátort körülvevő amerikaiak száma és úgy véli, hogy Tito jót tett az USA érdekeinek. E téren Amerika volt belgrádi követéé, Cavendish Cannon-é a legfőbb érdem.“ Washington ezzel figyelmezteti Titót arra, hogy a kém ne feledkezze meg legfőbb gazdájáról.

Jugoszlávia sorsa a közeljövőben hasonló lesz Szíria sorsához, ahol az angolok és amerikaiak úgy gazdálkodnak, mintha otthon lennének s eközben még bábjaikkal sem törődnek.

Ezért nem nevetnek a jugoszláv munkások és parasztok, látván, mint tépik ízekre országukat a zsákmány szétmarcangolására ugró imperialista sakálók.

Korán ülnek tort a „szocializmus“ Tito- és Bevin-féle „építői“! Gazda nélkül döntik el Jugoszlávia sorsát. A jugoszláv nép még nem hallatta szavát, de nem sokára hallatni fogja!

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1950 január 6.)

A FORRADALMI JUGOSZLÁV IFJÚSÁG HARCA A TITO-BANDA ELLEN

Az angol-amerikai imperialisták zsoldjába szegődött Tito fasiszta klikkjének elnyomása alatt embertelenül nehéz körülmények között sínylődnek a jugoszláv dolgozó fiatalok. A Tito—Rankovics-klikk rendőri kínzókamrái zsúfolva vannak munkásokkal, dolgozó parasztokkal és a forradalmi ifjúság harcosaival. Az árulásban mind mélyebbre süllyedő fasiszta-klikk ilymódon próbál gátat vetni a nép körében egyre szélesedő ellenállásnak. A szabadságmozgalom azonban a brutális elnyomás ellenére is napról-napra fejlődik. A nép felszabadításáért küzdő bátor harcosok soraiban ott találjuk a becsületes, hazájához hű jugoszláv forradalmi ifjúságot is.

Titóék fasiszta klikkje mindent elkövet, hogy a jugoszláv ifjúságot megtörje és alávaló céljai szolgálatába állítsa. A haladó jugoszláv fiatalok azonban nem vállalkoznak a becsstelen áruló szerepére. Határozottan kiállnak a nagy Szovjetunió, a népi demokráciák és a világ haladó mozgalmai mellett. A Tito-pribékek válaszul megfosztják demokratikus jogaiktól és elszigetelik a világtól a jugoszláv ifjúságot. Feloszlatták a Jugoszláv Kommunista Ifjúsági Szövetséget és — hasonlóképpen a párthoz — beolvasztották a népfront tarka ifjúsági mozgalmába, amely mindinkább kezd

hasonlítani a hitleri Németország ifjúsági szervezetéhez, a Hitlerjugendhez.

A Mologyoj Bolsevik című szovjet lapban N. Nyikolájev beszámol a jugoszláv ifjúság forradalmi mozgalmáról. A cikk részletesen tárgyalja a jugoszláv ifjúság mai helyzetét és rávilágít arra, hogy Jugoszláviában egyre több ifjúmunkás, paraszt-fiatal, középiskolás és egyetemi hallgató tömörül a Tito-klikk elleni harc táborában.

— A jugoszláv iskolákban a burzsoá-nacionalizmus és sovinizmus szellemében oktatják a fiatalokat — írja N. Nyikolájev. — A felsőoktatás előadásain tilos kérdéseket feltenni a klasszikus orosz és szovjet irodalomról, úgyszintén a Szovjetunió történetéről. A történelmet törölték a vizsgatárgyak sorából és ma a „történelem“-órák keretében főleg arról a néhány évről tanítanak, amely kapcsolatos Tito és cinkosai bűnös tevékenységével. A jugoszláv ifjúság nevelése nacionalista szellemben folyik a főiskolák falain kívül is. A nyári szünidőkben az ifjúságot különleges táborokba kényszerítik, ahol az úgynevezett „hadi előkészítésekre“ oktatják. A Tito-banda elküldi ügynökeiket a különböző nemzetközi gyűlésekre és konferenciákra is, ahol mindent elkövetnek, hogy a fasiszta gestapo-módszert kedvező színben tüntessék fel. Nem csoda, hogy a demokratikus ifjúsági szervezetek sorra megszakítják kapcsolataikat a titóistákkal és határozottan elítélik azt a kommunistaellenes, fasiszta rendszert, amely ma Jugoszláviában uralkodik. A világ haladó ifjúsága undorral fordul el a jugoszláv árulóktól és ki fogja közösíteni soraiból kiszolgálóikat, a fasiszta jugoszláv ifjúsági szövetséget.

A jugoszláv hazafias ifjúság, amely élesen szemben áll és megveti a fasiszta ifjúsági szövetség vezetőit, mind nagyobb lendülettel küzd a nép szabadságáért városban és falun egyaránt. Az ifjak igazságos és nemes küzdelme a legkülönbözőbb formákban nyilvánul meg: elszabotálják a titóisták rendelkezéseit, tömegesen otthagyják munkahelyeiket, nyílt sztrájkokban és közvetlen fegyveres harcban lépnek fel az árulók ellen. A sorra alakuló földalatti szervezetekben a jugoszláv ifjúság is tevékenyen harcol a rendőr-terror ellen. A városok és falvak házait elárasztják a nyomtatott és géppel írott felhívások, röpcédulák; a jugoszláv dolgozók reggelenkint lakásuk ajtajában megtalálják a forradalmi emigránsok újságját, a Szovjetunió híreit, amelyeket azután kézről-kézre tovább adnak a gyárakban, üzemekben. Legutóbb például az árulók Tito népszerűsítésére „Tito-stafétát” szerveztek. A falvakban és városokban a staféta fogadására felvonulásokat készítettek elő. A földalatti szervezet harcosai sorra járták a dolgozókat és sikerült elérniök, hogy a felvonulásokra többhelyütt teremtetten lélek sem ment el.

A Tito—Rankovics-klikk elleni küzdelemben a munkás- és parasztifjúsággal vállvetve harcol a középiskolás és egyetemi diákság.

A belgrádi és a zágrábi egyetemek hallgatói nem látogatják azokat az órákat, amelyeket titóista professzorok tartanak. A belgrádi technikai felsőiskolában legutóbb egy titóista tábornok tartott előadást a jugoszláv hadseregről. Az előadáson mindössze tíz hallgató jelent meg. A középiskolákban a Tito-klikk elleni küzdelemre buzdító jelmondatok, feliratok találhatók.

Bácskában Topolban, Zremjeninben, Szuboticán és több más városban röpcédulákat, brosúrákat terjesztenek a középiskolások.

A dolgozó parasztság soraiban is egyre szélesedik a harc a kíméletlen kulák-elnyomás ellen. A dolgozó parasztokat tömegesen hurcolják az úgynevezett „népi építkezések”-re, ugyanakkor a kulákok „önkéntes munkától való felmentést” kapnak. A potrorni kerületben a Duna—Tisza-csatorna építéséhez a titóisták a környező falvakból szedték össze a szegény- és közép-parasztokat.

A paraszt-ifjak sorra otthagyták az építkezést: emiatt a csatornának ezen a szakaszán be kellett szüntetni a munkát.

A jugoszláv hegyekben ma már csapatokban harcolnak a munkás- és parasztfiatalok elnyomóik, az imperialista bérencek, Titóék ellen.

A jugoszláv forradalmi ifjúság az igazságos és dicsőséges harc útjára lépett. A jugoszláv fiatalok szívósan harcolnak és nem kétséges, hogy országuk rövidesen visszatér a népi demokratikus országok és a Szovjetunió baráti családjába.

A mi országunkban a magyar ifjúság szabadon dolgozhat jövőjéért. Ötéves tervünk hatalmas feladatainak megvalósításáért közös erővel harcolnak az ifjúmunkások és paraszt-fiatalok. Az országépítés első soraiban haladnak az ifjú sztahanovisták, újtók, akik ezzel is segítik a béketábor erősödését és közelebb hozzák a testvéri jugoszláv nép forradalmi ifjúságának felszabadulását.

A VAJDASÁG A TITO-KLIKK JÁRMÁBAN

Írta:

Milko Milics

A Vajdaság dolgozóinak helyzete hónapról-hónapra rosszabbodik. Még a német megszállás éveiben sem éltünk olyan rosszul, mint most.

A noviszádi munkások 1948 utolsó hónapjaiban és majdnem az egész 1949-es évben egyáltalán nem kaptak húst és szalonnát is csak nagyon ritkán. A hús és zsiradék ára a feketepiacon állandóan emelkedik. A szalonna ára az utóbbi hónapokban kilogrammonként 800 dinár, a füstölthús és sózott szalonnáé 600—800 dinár. Ezek az árak kétszeresei a másfél év előtti áraknak. Novi-Szádon „a szabad-piacon” egy liter tejnek az ára 35 dinár, a városi üzletek viszont mindössze 3000 liter tejet adnak ki naponta, ami még a betegeknek és gyermekeknek sem elég. 1947-ben a jegyre vásárolt cukor kilogrammja 36 dinár volt, most azonban cukrot csak a feketepiacon lehet vásárolni, kilogrammonként 180—200 dinárért.

Ugyanez a helyzet az iparcikkellátás terén is. Minden dolgozó három hónapra kap egy jegyet 52 egységgel, azonban egy méter posztóért 30 egységet, egy pár cipőért 60 egységet kell leadni. Egy méter posztó „szabad” ára 3000—4000 dinár, egy pár bőrszirma ára 10—12 000 dinár stb., a munkások átlagkeresete azonban 3000—3200 dinár.

Mult év áprilisában—májusában kampányt indítottak a fizetések leszállítására és a termelési normák emelésére. A fizetések 15—35 százalékkal csökkentek, az egész munkabér-alap pedig 9 milliárd dinárral lett kevesebb. Ezzel egyidőben emelték a termelési normákat; az építőipari normákat például 60—70 százalékkal.

Mindez nagyobb mérvű munkaerővándorláshoz vezetett. Úgy a szakmunkások, mint a segédmunkások közül sokan most folytonos mozgásban vannak a jobb kereseti lehetőség után; hogy elkerüljék a nélkülözést, egyik munkahelyről a másikra szökdösnek.

A dolgozó parasztok helyzete még nagyobb mértékben rosszabbodott az úgynevezett szövetkezeteknek erőszakos létrehozása következtében, melyekbe — csak a Vajdaságban — 2—3 hónap alatt a parasztság 40 százalékat sorozták be. A szövetkezetekben teljes anarchia uralkodik. Munkára a munkaképes tagoknak csak 20—30 százaléka jár ki, minek következtében a mezei munkálatokban késedelem áll be: elkéstek a szántással, a vetéssel és a termés betakarításával is. Csak magában Mokri községben — a helyi hatóságok megállapítása szerint — kb. 60 vagon búza romlott el amiatt, hogy túlsoká feküdt a mezőn vagy asztalokban.

A szövetkezetekben csak a kulákok élnek jól. A mult évben a kulákoknak óriási összegeket hozott az utalványokkal üzött spekuláció. Mikor a kulákok beléptek a szövetkezetekbe, magas árat fizettek nekik mezőgazdasági felszerelésükért. A kulákok tele vannak pénzzel, munkára nem járnak ki, vagy csak a látszat kedvéért, hogy ne mondhassák rájuk, hogy sohase

dolgoznak. Mindig csak a házuk közelében lévő földön dolgoznak és spekulációval foglalkoznak.

A Vajdaságban nyolc olyan szövetkezet van, melyeknek csak kulákok a tagjai és amelyek kapitalista alapon dolgoznak. Ezeknek a szövetkezeteknek a földjeit szegény- és középparasztok művelik meg a népfrontnak teljesített úgynevezett „önkéntes munka” cégére alatt.

A parasztságot állandó kényszerbeszolgáltatásnak vetik alá, a titóisták potom áron szedik el a parasztságtól termékeiket. Emiatt a mezőgazdasági termékek ára a „szabad” piacon óriási mértékben felszökött.

Míg a múlt évben cséplés után 100 kilogramm búza ára 3000—3500 dinár volt — tavasszal elérte az 5000 dinárt. Ezidén a cséplés alatt a búza eladási ára 100 kilogrammonként 6000 dinár volt, pár héttel később 8—10 000 dinárra szökött fel. A kukorica ára is emelkedik. A parasztok, nehogy börtönbe kerüljenek termény- és sertésbeszolgáltatás elmulasztásáért, faluról-falura járnak búzát és kukoricát szerezni. A Vajdaság falvait ezen a télen éhínség fenyegeti.

Népfront a Vajdaságban jelenleg nem létezik. Sőt a városi és járási vezetőségek is csak formálisak. Novi-Szádban az úgynevezett alapszervezetek (amelyek néhány utcát ölelnek fel) gyűlésein a 2000—2500 népfront-tag közül mindig ugyanaz a 10—20 ember vesz részt. A nép politikai ellenállása az úgynevezett Népfrontot tisztán bürokratikus szervezetté változtatta. A Népfront ideológiai és politikai munkájáról a sajtóban megjelenő minden hírt a Népfront vezetői, vagy a szerkesztőségek agyálnak ki.

Ugyanez a helyzet a nők antifasiszta frontján és a Népi Ifjúság között is. A szakszervezetekben kissé más a helyzet. A szakszervezeti gyűléseken a munkások nagy számban jelennek meg. Ezek a gyűlések mindig másképp folynak le, mint ahogy azt előre elgondolják. Bármilyen legyen a kitűzött napirend, a munkások egyöntetűen lépnek fel a gyűlést vezető titóisták tervei ellen és követelik az élelmezés megjavítását, fizetésemelést, a termelési normák leszállítását.

A becsületes kommunisták állandó megfigyelés alatt vannak. Figyelik minden lépésüket, minden szavukat. A pártgyűlések munkája a „Borba“ című újság útmutatásainak és szovjetellenes cikkeinek „tanulmányozásában“ merül ki. A marxizmus-leninizmus klaszikusainak neveit a pártgyűléseken már nem is említik.

Úgy az államapparátus, mint a párt szerveibe a kizsákmányoló osztályok soraiból a szocializmus ellenségeit veszik be. A régi Jugoszlávia csendőrei, jegyzői, a németekkel együttműködők, csetnikek lettek megint a gazdák, a Vajdaság falvaiban.

A helyi hatóság végrehajtó szervei a titóisták kezében vannak, akik nem működnek együtt a helyi szervezeteknek a nép által választott többi tagjaival. A teljes ülés tagjai csak papíron szerepelnek a nép képviselőiként, mert ezeknek nincsen szavuk az egyes kérdésekben hozott döntéseknél. A nép többé már nem tudja ellenőrizni a helyi hatóságok szervének tevékenységét, miután közgyűléseket nem hívnak össze.

A munkások feleségei, akik kénytelenek napokon át az üzleteket járni, hogy valami ennivalót szerezzenek, nyíltan hangoztatják elégedetlenségüket. Sűrűn

megtörténik, hogy az asszonyok dühösen vitatkoznak a rendőrökkel. A munkások hangulata kifejezetten ellenséges a titóistákkal szemben. A haladó munkások illegális forradalmi szervezeteket építenek ki.

Novi-Szad, 1949 december.

A TITO—RANKOVICS KLIKK „IRODALMI“ BANDITÁI

A Rajk és cinkosai kémkedési ügyében lefolytatott budapesti tárgyalás visszataszító képben, teljes részletességgel tárta a világ elé a mai jugoszláv kormány folytatólagos ellenséges tevékenységét a Szovjetunió és a népi demokrácia országai ellen.

A Wall Street jugoszláv ügynökei bűnös szándékaik megvalósítására felhasználták a szolgálatukba szegődött sajtót. Szükségük volt olyan újságírókra, akik támogatják áruló politikájukat, segítenek nekik félrevezetni a jugoszláv népet és kiirtani belőle a szeretet és barátság érzését a Szovjetunió és a népi demokrácia országai iránt.

Ezért Milovan Gyilas, a belgrádi Göbbels és Tito udvari történetírója, Vlado Dedier kém (amerikai rokonai közt Trumanhoz közelálló emberek vannak), aki most a kormány tájékoztató osztálya vezetőjének és a sajtóosztály vezetőjének hivatalát tölti be, üzembehelyezték a korbácsot és a mézesmadzagot.

De a becsületes jugoszláv írók és újságírók hűségesek maradtak népükhöz. Egyesek közülük csatlakoztak a földalatti mozgalomhoz és továbbra is becsületesen, önzetlenül szolgálják hazájuk érdekeit, mások a fasiszta üldözés elől menekülve, elhagyták hazájukat és az emigrációban harcolnak Jugoszlávia szabad-

ságáért és függetlenségéért. Gyilasz és Dedier a szükséges „irodalmár“ kádereket a történelem szemétdombjáról ásta ki.

A Tito-féle Völkischer Beobachter — a „Borba“ — élén az angol-amerikai kémszervezet ismert ügynöke, Punisa Porovics áll. A Szovjetunió és a népi demokrácia országainak szemérmetlen és gonosz rágalmazásában segítenek neki legközelebbi cinkosai, Nikola Kape-tonovics, aki egy hitleri időkben kiadott lapocskának, a „Novo Vreme“-nek a politikai szerkesztője volt, a csetnik Mihail Lalic, akit 1944-ben kémfeladatokkal vetettek be a harcoló jugoszláv nép soraiba és hasonlók.

A „Politika“ napilap volt tulajdonosa, Vladiszlav Ribnikar, Nedics barátja, a nagyszerb burzsoázia ismert képviselője, annak a kiáltványnak a szerzője, amely a fasiszta megszállás alatt felhívta a népet, hogy szüntesse be ellenállását a hitleristákkal szemben, majd pedig kevéssel Jugoszlávia felszabadulása előtt Tito személyi titkára lett, most is folytatja újságjának kiadását. A Tito-banda a „Borba“ után a „Politika“-t tartja jelentőségre nézve az ország második újságjának. A titóisták Brankov Draskovicsot, a részeges szürrealista költőt, a belgrádi nyilvános házak törzsvendégét és tulajdon felesége gyilkosát nevezték ki a „Politika“ főszerkesztőjévé.

A titóisták nem feledkeztek meg Prodrag Milo-jovicsról sem, akit annakidején a hitleristák ültettek a „Novo Vreme“ újság főszerkesztői székébe. A német fasiszták utólagos fizetésként nevezték ki szerkesztővé azért a dicsőhimnuszért, amelyet Milojevics még a háború előtt írt a „Politika“ hasábjain az olasz fasizmus-

ról — Ribnikar nyomban kétmillió dínár honoráriumot fizetett ki Milojevicsnak. Most a titóisták kinevezték Milojevicsot a „Nova Jugoszlávia“ kéthetenként megjelenő fasiszta újság szerkesztőjévé, amelyet az újságíró szövetség ad ki Belgrádban több nyelven.

Ugyanilyen típusú „irodalmárok“ verődtek össze a „Borba“ és a „Politika“ irodalmi leányvállalatánál, a „Knizsevne Novine“ (Könyvújdonságok) című úgynevezett „irodalmi“ újságnál is. A titóisták bármennyire is „íróvá“ magasztosították Jovan Popovics burzsoá nyárspolgárt, attól még, hogy kinevezték a „Knizsevne Novine“ felelős szerkesztőjévé, nem változott íróvá. Iván Popovicstól még soha senki nem látott valamelyest is jelentős művet. És Milan Bogdanovics sem lett még attól kritikus, hogy a „Knizsevne Novine“ hasábjairól kirohanásokat intéz a jugoszláviai földalatti irodalom, a Szovjetunió és a népi demokrácia országainak kimagasló írói ellen. És Cedomir Minderovics és Szkender Kulenovics, akik megvásárolt lapocskáikban magasztalják a Tito-féle fasiszta rendszert és vezérkolomposait, és Borisz Zihert, az öreg rágalmazó — valamennyien tipikus képviselői a reakciós burzsoá ideológiának. A nép nem ismeri őket és nem olvassa hullabűzös mérget árasztó fércműveiket.

Csak a Wall Street és a City bérencei fordítanak esetleg figyelmet a hasoncsúszás és az idegensugalmazású rágalmak ismételtetéseinek képességére. És nem véletlen, hogy Zihert szálnalmas szovjetellenes cikkeihez, amelyeket a londoni BBC közvetít, hírmagyarázóként a hirhedt Ruth Fischer szerepel, aki Gestapoügynök volt, most pedig az angol-amerikai kémszer-

vezet ügynöke, tehát magasztalja a jugoszláviai rémuralmat és elismétli a „Knizsevne Novine“ szovjetellenes hazugságait.

Bogdanovics a „Knizsevne Novine“ 22. számában arról írt, hogy állítólag az angol-amerikai imperializmus titóista lakájai „védték és óvták meg“ Jugoszlávia irodalmi önállóságát. De ime a belgrádi kormány mellett megjelent a Wall Street összekötője és kémjeként a jugoszláv eredetű nem éppen ismert amerikai „író“ Louis Adamics. Az ő színe előtt a „Knizsevne Novine“ nyomban elfelejtette kijelentéseit az „önállóságról“, „Jugoszlávia leghaladóbb szocialista irodalmáról“ stb. amely állításoknak a Tito-klikk kétkulacsos taktikája szerint az lett volna a rendeltetésük, hogy elkendőzzék: hogy az országot a Wall Street érdekeinek vetették alá és az irodalom lezüllött a mai Jugoszláviában. Az újság rabszolga-alázatossággal kezdte propagálni az „amerikai életformát“ és dicsőíteni az amerikai burzsoá irodalmat, szemelvényeket közölt Adamics „Nemzet a nemzetekből“ című könyvéből. Ezekben a szemelvényekben a burzsoá nacionalista eszmécskék egybefonódnak az amerikai kozmopolitizmussal, az Uncle Sam számára végzett jugoszláv rabszolgamunkának dicsőítésével.

A fasiszta-csetnik csöcselék, angol-amerikai gazdasági utasítását teljesítve, a belgrádi sajtóban igyekszik minden eszközzel lelohasztani a jugoszlávoknak hősi multjuk, demokratikus kultúrhagyományaik felett érzett nemzeti büszkeséget, s igyekszik kiirtani a népek tudatából a mélyről jövő szeretetet a Szovjetunió, az orosz és a szovjet kultúra iránt.

Szálnalmas kísérletek! A fasiszta torzszülötteknek

soha sem fog sikerülni kiírtani a Szovjetunió iránt érzett szeretetet, amely már régen ott él a jugoszláv népek szívében.

Az amerikai imperializmus előtt való meghódolásnak és a Szovjetunió és a népi demokrácia országai ellen vezetett rágalomhadjáratnak természetes következménye az lett, hogy a Tito—Rankovics-banda elszigetelődött a néptől. És a tehetségtelen csepürágók, Minderovics, Kulenovics és a többiek akármennyi tehetségtelen dalt is költenek a „Tito-féle szocializmus“ dicsőítésére, bármennyire is terjeszti a megvásárolt firkászok „műveit“ Gyilász propagandagépezete — a nép más dalokat énekel! Ezek a dalok a földalatti mozgalomban születnek, ahova a becsületes írók vonultak és ezek azt hirdetik, hogy „Amíg a Szovjetunió él, világosságot áraszt nekünk is a nap“. A Tito—Rankovics-klikk „irodalmi“ lakájaival együtt szégyenpadon áll, mint az árulók fasiszta bandája, mint az imperialista háborús gyujtogatók rohamcsapata. Nem fog megmenekülni a jugoszláv és más demokratikus népek felelősségrevonása elől, mint ahogy nem fognak ettől megmenekülni a Tito—Rankovics-klikk irodalmi dalnokai sem.

A TITO-KLIKK GYILKOLJA

A KOMMUNISTÁKAT JUGOSZLÁVIÁBAN

Írta:

Pero Popivoda

a jugoszláv hadsereg tábornoka

Tito nacionalista klikkje áruló módon számolt le a Jugoszláv Kommunista Párt legjobb részével. A Tájékoztató Iroda határozatának nyilvánossághozatala után a jugoszláv kommunisták tízezrei, látva a pártjukat, a munkásosztályt és a népet fenyegető veszélyt, ellenállást tanúsítottak a Tito—Rankovics-klikkel szemben. Egyes helyeken — Szarajevóban, Csernogorjében, Belgrádban, Kelet-Szerbiában, Szkopljében és Zágrábban — egész pártszervezetek szálltak síkra a burzsoá-nacionalista politika ellen, azt követelve, hogy a JuKP Központi Bizottsága térjen le az árulás útjáról, amelyen egy maroknyi nacionalista csoport vezeti.

Tito cinkosai, látva, hogy a párt és a nép körein belül nem lelnek támogatásra, kegyetlen terrorhoz folyamodtak, arra számítva, hogy a kommunistáknak a pártvezetőség iránt növekvő bizalmatlanságát és az egészséges erők ellenállását megszüntethetik. Az a terror, amelyet Rankovics Jugoszláviában gyakorol, kegyetlenségében még a Gestapo és a hitleri megszállók terrorját is túlszárnyalja.

Azoknak a becsületes kommunistáknak bebörtönzése és legyilkolása, akik a Szovjetunióval való ba-

rátságért szálltak síkra, tömeges méreteket öltöttek. Rankovics janicsárjai csupán a Tájékoztató Iroda határozatának közzétételét követő első héten 80 kommunistát — a jugoszláv hadsereg tisztjeit és altisztjeit — vetettek a belgrádi katonai körzet börtönébe.

A burzsoá-nacionalisák, mialatt a JuKP-ban érvényesülő „demokratizmusról” szónokoltak és új „elméleteket” gyártottak a szocializmus építésére vonatkozólag, sötét bűncselekedetek végrehajtásába kezdtek. Íme Rankovics egyik hívének — Sz. Penezicsnek, Szerbia belügyminiszterének — nyílt kijelentése, amelyet az Állambiztonsági Hivatal (UDB) meghatalmazottainak, akik a Magyarországgal, Romániával és Bulgáriával határos területeken működnek, egyik gyűlésén tett: „Az éberséget és az ellenőrzést a Tájékoztató Iroda határozatának megjelenése után fokozni kell. Bármely, a határon feltartóztatott egyént le kell igazoltatni és ha a felfartóztatottról kiderül, hogy párttag, a helyszínen meg kell ölni, persze zaj nélkül s tekintet nélkül arra, miféle személyiség az illető: akár a Központi Bizottság tagja, akár miniszter vagy bárki más. A parancs végrehajtásáról jelentést kérek. Semmi szükség arra, hogy az ilyen embereket börtönben tartsuk.”

A janicsárok nagy buzgalommal hajtják végre ezt a parancsot. „Szökési kísérlet közben agyonlőtték” — a Gestapo régi módszere, a hóhérok kedvelt intézkedése. Az ő kezüktől halt meg Arszo Jovanovics, a jugoszláv nép hőse.

1948 augusztusában a román határ közelében, Zsombolya falunál, nem messze Kikinda várostól, az „UDB”-isták három román elvtársat lőttek agyon, akik

a Tájékoztató Iroda határozata mellett foglaltak állást. A hóhérok, mivel nem merték áldozataik szemébe nézni, „szökést“ inszenáltak és a mitsem sejtő emberekbe hátulról eresztettek egy géppisztolysorozatot. A tett végrehajtója: Andzselkovics, az UDB útellenőrző osztályának főnöke, nagy „tapasztalattal“ rendelkezik: néhány nap múlva „szökés megkísérlése közben“ még hét embert lőtt agyon.

A topicsevi területben „vadászaton“ pusztult el Janya elvtárs, a kerületi bizottság párttitkára; Mali Hetin falunál, Zrenjanin közelében, négy elvtársat gyilkoltak meg, Ruma kerületi központban a szállodában ölték meg Todorovics Jovan kommunistát, aki 1941 óta partizán volt és így tovább. A Rankovics-terror áldozatainak névsora óriási.

A börtönökben és koncentrációs táborokban, ahol azokat a kommunistákat, becsületes hazafiakat tartják, akik szembehelyezkedtek a Tito—Rankovics-klikkel, olyan rendszer uralkodik, amelyet még az inkvizíció „szent atyái“ is megirigyelhetnének. Azoknak a bebörtönzötteknek leveleiben, akik megszöktek Rankovics kínzókamráiból, sokszáz és sokezer jugoszláv kommunista fizikai megsemmisítésének borzalmas képe tárul fel. A burzsoá-nacionalisták, akik befészkelődtek a Jugoszláv Kommunista Pártba, saját népük elárulásában semilyen módszertől sem riadnak vissza. Rankovics provokátorainak jezsuita aljasága odáig fajul, hogy bizalmatlanságot igyekeznek elhinteni a családokban, a fivérek és nővérek, a szülők és gyermekek között. A JuKP Központi Bizottsága számos utasításában arra próbálja kötelezni a kommunistákat, hogy egyik a másik után kémked-

jék, hogy kémkedjenek kartársaik, ismerőseik után. A pártban az UDB az úr. Az ő ellenőrzése alá tartozik valamennyi pártszervezet. A legtöbb pártszervezet vezetői egyben Rankovics ügynökei. A szerbiai UDB 5. osztaga parancsnokhelyettesének, Karics alezredesnek rendelkezésében többek közt ez áll: „Gyengék az információink a párttagok igazi hangulatára vonatkozólag. Sürgősen hozzá kell látni az ügynöki hálózat kibővítéséhez a pártban, a városokban, falvakban, kerületekben, valamennyi pártszervezet és pártbizottság teljes ellenőrzését kell megvalósítani. Azokat az egyéneket, akik a Tájékoztató Iroda határozata mellett szállnak síkra, haladéktalanul le kell tartóztatni, az ingadozókat felügyelet alá kell helyezni és adatokat kell róluk gyűjteni. Tíz napon belül kimerítő jelentést kell küldeni a pártszervezetekben uralkodó állapotokról a következő címre: 1. Szerb UDB, 25. szám. Radivoj Radovics alezredesnek.”

Tito és Rankovics minden provokációért és árulásért bőségesen megjutalmazták szolgálkat. Dzsafar-gics Szalih őrnagy, aki Zimonyban, az UDB-nél teljesít szolgálatot, szemtelenül dicsekszik azzal, hogy ha sikerül még két-három kommunistát — a Tájékoztató Iroda határozatának hiveit — elcsípnie, akkor alezredessé léptetik elő. A provokátor Szavo Jokszimovics, Ilja Bulatovics elvtárs gyilkosa Csernogorjeben, hat hónap alatt őrnagyból vezérőrnaggyá „lépett elő”. Bozsidar Maszlaricsot, aki a Szovjetunió és a népi demokráciák országainak rágalmozásában szerzett érdemeket, kitüntették és közlekedési miniszterré nevezték ki. Az áruló Dimitrije Georgevics — az UDB ezredese — nem is egészen egy esztendő alatt altábornagyi rangot

„érdemelt ki“. A jugoszláviai burzsoá-nacionalisták a kommunisták és becsületes hazafiak elleni harcban felhasználják a deklasszált elemeket, a Gestapo volt tagjait és volt rendőröket, akik számára a pénz és a rang többet jelent, mint népük érdekei.

Rankovics terrorja váratlanul érte a jugoszláv kommunistákat. Illúziókat tápláltunk és nem hittük, hogy becsületes és nyílt bírálatunkra, melyet a JuKP vezetőségével kapcsolatban gyakoroltunk, ilyen választ kapunk. Számos elvtársunk a pártgyűléseken kommunista módon kezdte bírálni a JuKP Központi Bizottságának politikáját. Állástfoglaltak a Tájékoztató Iroda határozatának támogatása mellett, azzal számolva, hogy az abban érintett problémákat a párttagság többsége akarátának szabad kifejezésrejtuttatása eredményeként, a demokratikus elvek alapján fogják megoldani.

Az a kegyetlen üldözés, amelyet Rankovics jancsárjai a becsületes kommunistákkal szemben gyakorolnak, arra készítette a Jugoszláv Kommunista Párt egészséges erőit, hogy más harci módszereket alkalmazzanak a nacionalistákkal szemben, akik magukhoz ragadták a párt és az ország vezetését. Felmerült az illegálisba vonulás kérdése. Az illegálisba vonulás bonyolult feladatnak bizonyult s annak megvalósításához bizonyos időre volt szükség. A párttagok egyrésze kezdetben ingadozott, még illúziói voltak, hogy békésen rendezni lehet a „vitát“, ahogyan annakidején némelyek a burzsoá-nacionalista Tito—Rankovics-klikk árulását nevezték.

A súlyos körülmények ellenére az országban spontán kezdtek létrejönni a kommunisták és az ifjú-

ság földalatti csoportjai, amelyek a Tito—Rankovics-féle áruló klikk elleni elszánt harcot tűzték ki célul. Belgrádban, Zágrábban, Csernogorjeben röplapok jelentek meg, amelyek leleplezték a JuKP vezetőségének árulását és a nacionalizmus elleni harcra szólították fel a népet. A kommunisták terjesztették Moszkva, Budapest, Prága rádióleadóállomásainak híreit. A kommunisták egymásközti bizalmatlansága, amelyet Rankovics provokátorai hintettek el, fokozatosan csökkenni kezdett. Egyes csoportok kezdték megteremteni az egymásközötti kapcsolatot és együttesen kezdtek dolgozni.

A „Nova Borba“ szerkesztőségébe érkezett levelek egyikében a belgrádi egyetem diákjai ezt írják: „Az árulók fokozódó terrorjára mi, diákok, még határozottabb és szervezettebb harccal felelünk a Tito—Rankovics-klikk ellen. Csoportokat és köröket szervezünk, hallgatjuk a moszkvai rádiót, olvassuk és terjesztjük a «Nova Borbát», konkrét tényekkel bizonyítjuk be a többi diákoknak a Tito—Rankovics-klikk árulását. Mindent megteszünk, hogy egyetemünk továbbra is a munkásosztály ellenségei ellen folyó harc fészke legyen.“ Így állnak az ügyek nemcsak a belgrádi egyetemen. A vállalatok százaiban, városokban és falvakban — mindenütt, ahol kommunisták és becsületes hazafiak élnek, növekszik és bővül a JuKP Központi Bizottságában ülő árulók elleni mozgalom.

Amikor a földalatti szervezetek vezetői előtt felmerült az a feladat, hogy segíteni kell a legyilkolt és bebörtönzött kommunisták éhhalálra kárhoztatott családjain, a munkások, tisztviselők, parasztok ezrei, az utolsó morzsákat megvonva maguktól, megszervezték

a gyűjtést. Országunk dolgozói tudják, hogy az árulók ellen irányuló harcban való részvételtől függ a további sorsuk. A nép rejtegeti azokat az elvtársakat, akiket Rankovics janicsárjai üldöznek, anyagilag segíti őket, figyelmezteti őket a veszélyre, röplapokat és újságokat terjeszt, szabotálja a Tito—Rankovics-klikk intézkedéseit.

A nyomorúságos helyzet elleni tiltakozás jeléül, amelybe a dolgozókat Jugoszlávia mostani vezetői bünnös politikája sodorta, számos vállalat munkásai sztrájkokat szerveztek. Szervezetten léptek fel a munkások a Celje város közelében lévő „Sture“ vasgyárban, a maribori vagongyárban és másutt. A jugoszláv dolgozók, a hatóságok és az UDB drákói intézkedéseinek ellenére minden módon arra törekszenek, hogy kibújjanak az úgynevezett „önkéntes“ munkákban való részvétel alól. Az „Omladina“ című újság 1949 június 7-én azt írta, hogy „az ifjúságnak az ötéves terv építőmunkáiba való bevonása tervét áprilisban csak 80,6 százalékban teljesítették“. „A zenicai kohóműveknél egy hónap leforgása alatt a 184 ifjúmunkásból 75 megszökött, a Kreka bányában 758 ifjúmunkás közül 355 távozott el“— írja az „Omladina“ 1949 május 17-i, 57. száma. Mint a Jugoszláv Népi Ifjúsági központi vezetősége tagjának, V. Sesztannak ugyanezen újság 1949 április 28-i számában közölt kijelentéséből kitűnik, Titóék csupán a Belgrád—Zágráb között épülő autótút építéséhez a jugoszláv hadsereg 80 000 katonáját és tisztjét kénytelenek kirendelni. Így fest tehát az „ifjúsági építőmunka“ és az „önkéntes“ munka.

Számos kommunista, akiket Rankovics janicsárjai részéről veszély fenyegetett, a népi demokrácia orszá-

gaiba és a Szovjetunióba emigrált. Hála a társadalom nagyfokú támogatásának, az emigrált kommunistáknak ezekben az országokban megvan a lehetőségük arra, hogy tevékenyen vegyenek részt a burzsoá-nacionalisták elleni harcban, akik elárulták hazánk és népünk érdekeit. A kommunista politikai emigránsok ezidőszerint négy újságot adnak ki: „A szocialista Jugoszláviáért!“, „Nova Borba“, „Az internacionalizmus zászlaja alatt“, „Napred“, valamint számos más olyan kiadványt, amelyek nagy segítséget nyújtanak elvtársainknak a Tito-klikk árulásának leleplezésében. Újságjaink, brosrúraink és röplapjaink nap mint nap egyre jobban terjednek a lakosság köreibben, eljutnak Jugoszlávia legeldugottabb részeibe is. Semilyen terror, Rankovics és szolgálai által emelt semmilyen akadály nem hallgattathatja el az igazság hangját, azokat a szavakat, amelyek a kommunistákat és minden becsületes hazafit az ország elárulói elleni harcra hívnak fel.

Tito és Rankovics érzik tehetetlenségüket. Még az UDB-ben is sok olyan párttag van, aki megérti, mily undorító és szégyenteljes szerepet tölt be. Ezek az elvtársak kapcsolatot teremtenek a földalatti szervezetekkel, segítenek leleplezni a provokátorokat, figyelmeztetnek a veszélyre, mentik az elítélt kommunisták életét. Az UDB egyik, fegyveres felügyelettel megbízott apparátusában húsz ember tagadta meg a parancs végrehajtását. Szarajevóban letartóztatták Sztane Kovacevics, Rajko Petruka, Nenad Vaszić UDB ezredeseket, azért, mert nem voltak hajlandók egyetérteni a JuKP Központi Bizottságának nacionalista politikájával. Valamennyien 1941-től partizánok voltak. Tragikus módon fejezte be életét Riban elvtárs, a zágrábi

népi bizottság mellett működő belügyi osztály vezetője. Ez az elvtárs inkább meghalt, de nem teljesítette a hóhérok parancsát, hogy gyilkolja és tartóztassa le a becsületes kommunistákat.

A burzsoá-nacionalisták irtóhadjáratot folytatva az igazi jugoszláv hazafiak, a becsületes kommunisták ellen, a föld alá üldözve az egészséges erőket, a Jugoszláv Kommunista Pártot a hóhér Rankovics kisegítő rendőri apparátusává változtatták. A pártba ezrével veszik fel a munkásosztály ellenségeit, a kulákokat, spekulánsokat, bűnözőket. A becsületes jugoszláv kommunisták előtt, a munkásosztály előtt az a feladat áll, hogy újjáteremtsék a marxizmus-leninizmushoz, a proletár internacionalizmushoz hű pártot. Ezzel a feladattal meg tudunk birkózni és meg kell vele birkoznunk, mert a Jugoszláv Kommunista Párt újjáteremtésétől függ hazánk jövője.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 július 21.)

TITO GYARMATOSÍTÓ TERVÉNEK BUKÁSA ALBÁNIÁBAN

Írta:

Enver Hodzsa

az Albán Munkáspárt főtitkára

Az Albán Népköztársaságban törvénybe iktatták a népgazdaság fejlesztésének az 1949—1950. évekre előírt kétéves állami tervét, amely újabb lépéssel viszi majd előre az országban a szocializmus alapjainak építését és megszilárdítását.

A kétéves terv a legnagyobb tökebefektetéseket alapján véve a népgazdaság négy vezető ágazatában írja elő: az iparban, az ércbányászathoz és olajiparban, a mezőgazdaságban és a közlekedésben. E négy ágazat tökebefektetései 86,78%-ot tesznek ki, a tökebefektetések fennmaradó részét, 13,22%-ot a terv a népgazdaság többi ágazatai, egyebek között a helyi építkezés, az egészségügy, a közoktatásügy stb. rendelkezésére bocsátja.

Az Albán Népköztársaság gazdasági terve sikeres teljesítésének előfeltétele az a segítség, amelyet a Szovjetunió és a testvéri népi köztársaságok nyújtanak Albániának. A Szovjetunió hitel keretében gépi felszerelést biztosít az Albán Népköztársaság fiatal ipara számára, így gépeket és magasfeszültségű vezetékeket a villamos vízierőműtelepek számára, gépeket, csöve-

ket és motorokat az olajkombinát, a réz- és krómércbányák számára, gépeket és motorokat az ipar, a közlekedés és az építkezés számára, traktorokat, kombájnokat, biztosítja a felszerelést a Tiranában létesítendő textilkombinát, két fafeldolgozó gyár számára és még sok mást; 1951—1952-ben kerül leszállításra egy évi százötvenezer tonna teljesítőképességű nyersolajtisztítóberendezés, egy villanytelep berendezése, valamint egy középhullámú, hatvan kilowatt erősségű rádióállomás felszerelése. A Szovjetunió ezenkívül kötelezi magát arra, hogy tudományos kísérleti munkát folytat több iparágban és biztosítja a technikai segítséget a gépek stb. beszerelésénél.

A testvéri népi köztársaságok az ipar részére nyersanyagokat szállítanak Albániának hitelbe, továbbá közlekedési eszközöket biztosítanak számára. Lengyelország két hajót, Diesel-motorokat, kohókokszt, cukrot, szövetet ad el hitelbe Albániának. Csehszlovákia nagyméretű tehergépkocsikat, tűzrendészeti felszereléseket, különböző fajta műszereket és készülékeket, gépeket, iskolaberendezést, mezőgazdasági gépeket, üvegeket, porcellántárgyakat stb. Magyarország távíró-távbeszélő berendezést, alumíniumedényeket, cipőbőrt, közszükségleti cikkeket ad. Románia benzint, cementet, bádoglemezt, papírt, halászbárkákat, szőget, búzát, tengerit, juhot; Bulgária vashuzalt, falemezt, lovakat, sertéseket, tenyésztőheneket szállít. Albánia cserébe azokat a csekély mennyiségű ipari és mezőgazdasági termékeket, valamint nyersanyagokat adja, amelyekkel rendelkezik.

Az albán nép nagy barátja, a Szovjetunió nagy és önzetlen segítsége nélkül, a testvéri népi köztársaságok

kölcsönös segítsége és barátsága nélkül Albánia nemcsak hogy számottevő mértékben lemaradt volna gazdasági és politikai fejlődésében, hanem veszélybe került volna a fasiszta megszállók elleni harcban vérrel és áldozatokkal kiharcolt szabadsága is. A helyzet az, hogy Tito burzsoá nacionalista-klikkje minden lehetőt megtett, hogy gyarmatává süllyessze Albániát. A Szovjetunió és a népi demokráciák országainak segítsége lehetővé tette a kis Albánia számára, hogy szembe szálljon az imperialista ügynökök próbálkozásaival.

A népgazdaság fejlesztését célzó kétéves terv elfogadása csakis azután vált lehetővé, hogy felfedezték és megbénították a Tito-klikk Albánia ellen irányuló el-lenséges mesterkedéseit. Az Albán Népköztársaságnak kemény harcot kellett vívnia, hogy megghiúsítsa a jugoszláv kormány és vezetője, az áruló Tito részéről a bel-ügyeibe való durva beavatkozást.

Titóék több éven át minden eszközt és minden módszert megragadtak Albánia gyarmatosítására. Tito ugyanúgy akart bánni Albániával, mint ahogy Mussolini bánt vele 1939-ben.

A belgrádi nacionalisták, akik a szerb burzsoázia és a szerb királyok álmát szerették volna megvalósítani „Nagy-Szerbiáról“, ugyanazon az úton haladtak. Tito elgondolása szerint Albániát fel kellett volna számolni és hozzá kellett volna csatolni Jugoszláviához. Tito bandája, felhasználva azokat a baráti kapcsolatokat, amelyek a megszállók ellen vívott közös harc idején alakultak ki az albán és a jugoszláv nép között, állhatatosan és rendszeresen arra törekedett, hogy megszüntesse Albániát, mint önálló és szuverén államot. Tito taktikája valóban ördögi volt, hiszen az imperia-

lizmus ügynöke kommunista álarc, a Szovjetunió és a szocialista tábor barátjának álarca mögé rejtőzött.

Tito Albánia gyarmatosítására irányuló kísérleteit azzal kezdte, hogy nyomasztó hitelt nyújtott neki. Albániának Jugoszláviára s Belgrád irányítása alatt kellett dolgoznia. Tito csoportja gazdasági nyomás segítségével arra kényszerítette Albániát, hogy szüntesse meg a vámhatárokat, megkísérelte megkaparintani érctelepeit, Tito ügynöke pedig, Szabo Zlatics Albániában való tartózkodása legutolsó idejében már oly messze ment, hogy olyan kölcsönös viszony létesítését javasolta Jugoszlávia és Albánia között, amilyen a Benelux államok között áll fenn.

Albániában azelőtt azt hitték, hogy Mose Pijade, Tito csahosa, Albánia szuverénitását védte a Caldariszszal folytatott titkos tanácskozásokon, amikor visszautasította az utóbbinak Albánia szétdarabolására irányuló javaslatát. Most azonban világossá vált, mire törekedett Tito bandája. Tito is és Mose Pijade is csak azért nem fogadták el Caldarisznak Albánia felosztására vonatkozó javaslatát, mert biztosak voltak abban, hogy Albánia máris a zsebükben van. Tito klikkje ezután megkísérelte bevonultatni csapatait Albániába, megkísérelt nemzetközi összetűzést előidézni és Albánia védelmének jelszava alatt akarta megszállni az országot, szerette volna, Kocsi Dzodzeval az élen, saját ügynökeit hatalomra juttatni és megvalósítani ilyen módon álmát az Égei-tengerig húzódó „Nagy Jugoszláviáról“, amely hatalmas támasza lett volna a reakciónak a Balkánon és fasiszta felvonulási terület a Szovjetunió és a népi demokrácia országai ellen. Az ame-

rikai imperializmus megfelelő figurát talált Tito, az újdonsült fasiszta diktátor személyében, aki Mussolini szerepének folytatója óhajtott volna lenni Délkelet-Európában.

Tito klikkje, tudva azt, hogy az albán kormány nem lesz hajlandó együttműködni vele, provokációs céllal felvetette a Skodra-tó kiszárításának kérdését. A Tito-klikk e kihívásának alapvető célkitűzése a Fekete-hegységért (Montenegro) vívott harc volt. A Fekete-hegység hős népe, amely bátran harcolt a szabadságért, az igazi demokráciáért, a Szovjetunió népeivel való testvériségért, az albán néppel való szoros barátságért, most Tito bandájának igája alatt nyög, amely elfojtja a Fekete-hegység és Jugoszlávia népeinek évszázados vágyait. A Fekete-hegység népe nem képes elviselni azt az igát, nem tűrheti, hogy Tito bandája megrágalmazza a szovjet népet, amely a szabadságot hozta számára. A Fekete-hegység népe gyűlöli Titót és harcol ellene. Tito klikkje minden intézkedést megtesz, hogy elnyomja a hősies kis nép ellenállását. A szovinizmus és a nacionalizmus mérgezett fegyverének felhasználásával igyekszik a Fekete-hegység lakóit az albánok ellen uszítani, akik állítólag megakadályozzák a tó kiszárításával kapcsolatos munkák elvégzését.

A Skodra-tó kiszárításának tervét Tito klikkje arra használja fel, hogy 1. elvonja a Fekete-hegység népének figyelmét az alapvető feladatától — a rab-szolgotartók igájának megszüntetéséről, 2. hogy a Skodra-tavat kényszermunkatáborrá változtassa a Fekete-hegység ifjúsága számára. A Fekete-hegység népe

megértette ennek az aljas játéknak a célját és nem lép bele Tito csapdájába.

Tito bandája aljas módszereket alkalmaz a Jugoszláviához tartozó területek, Koszov, Metóhia és Macedónia albán lakosságával szemben. A koszovi albánok nem rendelkeznek szabadsággal, egyes albán iskolák csupán forma szerint léteznek, a becsületes és munkaszerető albánokat kizárták a hatalmi szervekből. A földreformot csupán külsőleg hajtották végre, most pedig elveszik a parasztoktól a földet, az állatokat, a mezőgazdasági termékeket. Tito nacionalista klikkje azt a célt tűzte maga elé, hogy megsemmisítse a koszovi albánokat, terybevette hét albán korosztály mozgósítását azzal a céllal, hogy Koszov férfilakosságát a bánáti és szlovéniai táborokba helyezhesse át. A koszovi albánok elleni ezen újabb büntény újabb büntény az emberiség ellen.

A belgrádi banditák megvédték és megvédik Koszov hóhérait és az Intelligence Service Hani Beg Kriezju-hoz hasonló ügynökeit, eltartanak olyan albán banditákat, amilyen Cen Elezi, Dan Kalesi és mások, hogy felhasználhassák őket az új Albánia ellen, egyidejűleg pedig a koszovi albánok elnyomására és megsemmisítésére. Tito nacionalista bandája élesztgeti Koszovban a régi viszályokat, szítja a sovinizmust a szerbek, az albánok és a feketehegységbeliek között. A bátor feketehegységbeli hazafiakat, akik Koszov albán lakosságát védelmezik Tito klikkjével szemben, börtönbe vetik és halálos kínvallatásnak vetik alá. Tito klikkje minden módon arra törekszik, hogy zavarja a testvéri viszonyok kialakulását az albánok és a jugoszlávok között. E barátság kívánatos és üd-

vös, mivel csakis Jugoszlávia népei és a Szovjetunió, valamint a népi demokrácia országai népei közötti őszinte testvériség segítségével lehet kiragadni Jugoszlávia népeit abból a katasztrófából, amelybe Tito és bandája vezeti, csakis ezen az úton harcolhatják ezt ki Jugoszlávia népei és Koszov albán nemzeti kisebbsége a szabadságot és törvényes jogaikat.

Tito bandája aljas rágalomhadjáratot folytat Albánia ellen. Caldarisz taktikáját követve, fegyveres összetűzéseket provokál ki az északi határon, repülőivel megsérti Albánia szuverénitását, akadályokat gördít az albán polgárok jugoszláviai átutazása elé, koholt és alaptalan indokolásokkal megtagadja a vízumok kiadását. A kis, hős Albánia azonban nem fél ezektől a fenyegetésektől és ettől a zsarolástól. Az albán nép és az Albán Népköztársaság minden nappal erősebb lesz, megedződik a harcban, szilárdan és határozottan áll a szocialista tábor soraiban.

Az albán állam gazdaságpolitikájának első gyümölcsei már beértek. A kormány újabb gazdasági rendelkezéseit a városok és a falvak dolgozó tömegei helyesen értelmezik és magukévá teszik. Az Albán Népköztársaság, szétzúzva az országon belüli Tito-ügynökséget és megszabadulva a Tito-klikk burzsoá-nacionalista nyomásától, sikeresen mozgósítja az albán népet az ország gazdasági és politikai fejlesztését célzó rendkívüli fontosságú feladatok megoldására.

Albánia igen gazdag természeti kincsekben, amelyeket ki kell használni. Ennek megfelelően a kétéves állami terv keretében a legnagyobb tökebefektetések az ipart és a bányászatot illetik meg. Vannak azonban egyes rövidlátó emberek, akik nem látják az or-

szág ragyogó jövőjét. Ezek előnyösebbnek tartják, ha az állam, ahelyett hogy megfelelő intézkedéseket tenne az ipar létrehozására, ami elsőrendű jelentőségű, külföldről hozatja be a közszükségleti cikkeket, másszóval egyedül a behozatalból él. Nem, létesíteni saját ipart az ország gazdagságainak kihasználására, olyan ipart, amely teljes mértékben és olcsó áron kielégíti a lakosság szükségleteit, egyedül a behozatalból élni, annyit jelent, mint megbukni, csődbe jutni. A nép azonban szívesebben látja, ha emelkedik az olajtermelés, a króm-, a réz-, a nikkel-, a bauxittermelés. A kétéves terv célja az, hogy ezek az országban nagy mennyiségben található kincsek előkerüljenek és a nép szolgálatába álljanak.

A Szovjetunió önzetlen segítségével előmozdítja a kis országok és a kis népek iparának fejlődését, elősegíti a demokrácia és a szocializmus útjára lépő országok gazdasági önállóságának és nemzeti szuverenitásának megszilárdítását. Egészen más, ellentétes út az amerikai imperializmus útja, vagyis Európa marshalizált országaival szemben elfoglalt álláspontja. Ezt az utat követik Titóék, akik a kis népek viszonyában imperialista gazdáik módszereit másolják.

Albánia dolgozó tömegei óriási lelkesedéssel fogadták a kétéves tervet, mert e terv megfelel óhajaiknak. A demokratikus arcvonaltól köré tömörülő albán nép a párt és a kormány vezetésével minden erejét arra fordítja, hogy ezt a tervet, amely az ország létszükséglete, megvalósítsa.

A JUGOSZLÁV FALU A KULÁKOK JÁRMÁBAN

A jugoszláv fasiszták a mezőgazdaságot is a külföldi imperialisták szolgálatába állították és uralkodó helyzetet biztosítottak benne a kuláknak, a munkásosztály esküdt ellenségének, a legaljasabb kizsákmányolófajtának. A kulákok örömmel fogadják a fasiszta rendszert, s mindig készek szövetkezni a külföldi kapitalistákkal, csak hogy lehetőségük nyíljon a dolgozók kizsákmányolására. Éppen ezért folytat a Tito-klikk kulák-politikát a falun. Még jóval azelőtt, hogy leleplezték volna gazságukat, Tito, s részben Kardelj is, ellenezték a kulákság elleni harc fokozását. Álnokul azt bizonygatták, hogy a „szocializmus építése esetében a kisparaszti gazdaság nem szül kapitalizmust“. Később ezek az eleinte kétértelmű tételek még nyíltabban fejezték ki igazi mondanivalójukat. A népfront második kongresszusán a Tito-Kardelj-pár egyik szócsöve, egy bizonyos Vlado Bakirics már azt mondta, hogy az „egyelőre“ védett helyzetben lévő falusi burzsoáziára is tekintettel van az a terv, „mely az egész nép általános életszínvonalának felemelését tűzte ki céljául“. A kulákok tehát szintén „megállhatnak“ az ötéves terv gazdasági alapján; „egyéni érdekeik, sőt, további egyéni felvirágzásuk sérelme nélkül... kapcsolódhatnak be az új gazdasági alapba“ („Nova Borba“ 1948, 7. sz.).

A belgrádi kalandorok 1948 tavaszán már érezték, hogy közeledik leleplezésük ideje. Ezért, ahogyan a Tájékoztató Iroda határozata megjegyzi, méltatlan politikai játékot eszeltek ki, amennyiben nagy dobzseréssel hangoztatták „a jugoszláviai kapitalista elemek felszámolását“. De leleplezése után Tito bandája ismét baráti összhangban kezdte magasztalni a kulákságot. A titóisták, közli „A szocialista Jugoszláviáért“ (1949. 5. sz.), azt a dajkamesét terjesztik, hogy annak következtében, hogy Jugoszláviában valamiféle „sajátosságos“ helyi körülmények uralkodnak és mert a kulákok is „átmentek a népi szabadságharc tüzén“ — a kulákság többsége „becsületessé“ és „jóakarátúvá“ vált, ezért tehát „résztvehetnek a szocializmus építésében“. A „Nova Borba“ jelenti (1949. 14. sz.), hogy ennek a mesének az egyik szerzője Bebler, a hírhedt kapcabetyár-diplomata. Ő azzal hitegeti a balgákat, hogy a jugoszláv kulákok „politikailag megérték“ ... a szocializmusra. — A kapitalizmusnak szakasztottan kulák-módra aljas visszaállítói, rá sem hederítve az osztályviszonyokra, „lusták“ és „szorgosok“ csoportjára osztják a parasztságot, a belgrádi sajtó pedig, Gyilas parancsára, megteremti az „élmunkás“-kulák kultuszát.

A kuláknak a szocializmusba való „belenövéséről“ szóló fecsegésükkel is, baloldaliaskodó kalandortaktikájukkal is egy célt követnek a jugoszláv gazfickók: le akarják fegyverezni, meg akarják bénítani a proletariátust, utat nyitva ezzel a kapitalista elemek támadásának; nem engedik, hogy a munkásság megszervezze és irányítsa a szegényparasztság harcát a kulákság ellen; meg akarják bontani a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségét, kiszolgáltatva ily-

módon a dolgozó parasztokat a kulákság önkényeskedésének. A jugoszláv forradalmi menekültek újsága bőségesen közöl olyan anyagokat, melyek Tito falusi politikájának éppen ezt az irányát és ezeket a következményeit mutatják be.

A kulákság védelmére, a dolgozó parasztok ellen irányul az egész beszolgáltatási rendszer, az adózási rendszabályok és a Tito-klikk úgynevezett „szövetkezetesítése“. Az utóbbi két év folyamán, mondja „A szocialista Jugoszláviáért“ c. újság (1949 3. sz.), a jugoszláv árulók uralkodó klikkje és főkolomposuk: Tito mindenképpen elősegítette a kulákság meggazdagodását, osztályhelyzetének megerősödését azért, hogy így, akárcsak azelőtt, kizsákmányolhassa a dolgozó parasztságot. „Talán olyan ritkaság-számba megy a Rumi megyei helyzet, ahol a népi tanácsok és szövetkezetek elnökei és titkárai 50 holdas kulákok?! Talán olyan ritkák a Varazsdin melletti Jalzsaba falubeli állapotok, ahol szinte az egész népi tanács kivétel nélkül kulákokból áll?! Még magának Blagoje Neskovicznak (Tito szerbiai helytartójának) is be kellett vallania, hogy csupán a szerbiai népfrent-szervezetekben több mint 157 ezer kulák van.“

Ugyanilyen módon játszották a kulákok kezére a zadrugákat (szövetkezeti társulásokat) is. A jugoszláv renegátok a szövetkezetet a dolgozó parasztok kulákkizsákmányolásának eszközévé tették meg, melynek segítségével mezőgazdasági termékeket préselhetnek ki a parasztságból az imperialisták számára. Ez is azok közé a tipikus hitlerista eljárások közé tartozik, melyeket a német fasiszták az ideiglenesen megszállásuk alá került néhány szovjet járásban alkalmaztak. A „tömeg-

méretű szövetkezetesítésnek“, melyet a titóisták olyan fennen hirdetnek, nem az a célja, hogy a kulákságot mint osztályt felszámolja, hanem ellenkezőleg: hogy megerősítse osztályhelyzetét. Eszéktől nem messze, közöl egy esetet „A szocialista Jugoszláviáért“ című újság, Carenko 300 holdas kulák maga szervezett szövetkezetet s ezzel a tetteivel kiváltotta a titóista helytartók rajongó üdvözléseit: egy csomó adókedvezményben, természetbeni juttatásban, géphasználatban stb. részesült ezáltal, valamint ingyenes munkaerőt biztosított sajátmagának. A „Politika“ című titóista szennylap zúgfirkászai gyermekes lelkendezésre fakadtak abból az alkalomból, hogy a Kamenyice-falubeli Bozsidár Benics kulák belépett a szövetkezetbe; ugyanakkor „csodálkoznak“ afelett, miért nem akar Lazar Gyorgyevics szegényparaszt a tagja lenni egy ilyen szövetkezetnek. Mi csodálnivaló van ezen, ha egyszer a titóista szövetkezetek: kulákszervezetek! A szövetkezetekben még a jövedelmek elosztása is hivatalosan a befektetett vagyon és földterület arányában, vagyis a kulákság javára történik, amely, uralkodó helyzetbe kerülve a szövetkezetekben, még ezernyi más módot is talál a dolgozó parasztság elnyomására és kizsákmányolására. Emellett ezek a „társadalmazott“ kulákok még magángazdálkodást is folytatnak, mely jelentős méreteket ér el.

A belgrádi tőkésbérencek falusi gazdaságpolitikája odavezetett, hogy a dolgozó parasztság elszegényedési folyamata most már jóval nagyobb iramú, mint a királyi Jugoszláviában. A „Nova Borbá“-ban közölt egyik belgrádi levél arról szól, hogy Tito-klikkje beszolgáltatási, ár-, adópolitikájával és egyéb gazda-

sági intézkedéseivel a kulákság további meggazdagodását és saját helyzetük megszilárdítását akarja elérni. A kulákoknak módjuk van rá, hogy nagyobb terménymennyiséget szolgáltatassanak be az államnak, ezért ők magasabb árat kapnak, azonkívül iparcikk-vásárlási utalványokban és adókedvezményekben részesítik őket. Ezzel szemben a szegény- és középparasztságnak semmije vagy majdnem semmije sincsen, amit az úgynevezett „kölcsonösen megszabott“ árakon áruba bocsáthatnának, minek folytán nem jutnak pénzjövedelemhez, iparcikk-ekhez, s őket nyomja teljes súlyával az adóprés. „A jugoszláv faluban megszokott jelenséggé vált — állapítja meg a levél szerzője — hogy a szegényparasztok, akárcsak a háborúelőtti Jugoszláviában, a gazdag parasztokhoz űzegődnek el munkába, csak hogy most jóval alacsonyabb napszámberért, vagy pedig egyáltalán nem is pénzért, hanem iparcikk-utalványokért vagy egy marék kukoricáért... Szlovéniában és Horvátországban a parasztok nemcsak a kulákok földjén, hanem az egyházi birtokokon is dolgoznak“ („Nova Borba“ 1948 7. sz.).

A kulákmunka bilincsein kívül az mezőgazdasági munkások, szegény- és középparasztok viselik az imperialisták javára végzett kényszermunka tulajdonképpen terhét. Az „önkéntes“ brigádok megalakításáról szóló fecsegéseikkel leplezik a népfront mamelukjai és a hóhér Rankovics janicsárjai, hogy ezerszámra hajtják el a dolgozó parasztokat az ércbányákba, faki-termelésre és egyéb vállalatokba, melyek az imperialistákat látják el nyersanyaggal. Ennek az „önkéntes“ munkának a lényege már abból is kiviláglik, hogy ha az „önkéntes“ egy napot mulaszt munkahelyén, 500

dinár, a második mulasztott napért 1000 dinár pénz-büntetéssel sujtják, egyes vidékeken pedig az „önkéntesnek“ minden egyes mulasztott nap fejében még három napot kell ledolgoznia („Nova Borba“ 1949. 15. sz.). A kulákokat természetesen nem érinti ez az „önkéntes“ mozgosítás. Sőt mi több, a „Rad“ című újság 1949 áprilisában felpaprikázott hangú cikkben rohant ki az egyik megyei vezetőség ellen, mely tévesen falusi nagygazdákat küldött munkára a bori bányákba. Az újság követelte, hogy többé ilyesmi elő ne forduljon, hiszen „a gazdag parasztok viselik a felelősséget a falujukért“.

Annak folytán, hogy a jugoszláv fasiszta kényurak minden erőfeszítése a külföldi imperialisták, a kulákság érdekeinek kielégítésére, valamint a rendőri és közigazgatási aparátus megvesztegetésére irányul, Jugoszlávia dolgozó népének helyzete napról-napra kibírhatatlanabbá válik. Jugoszlávia tömegei ki vannak téve Rankovics hóhérai féktelen terrorjának, vadállati kegyetlenkedéseinek, tömeges erőszakjának; állandóan fenyegeti őket az éhínség veszélye. Még az ínséges élelmiszeradagokról sem gondoskodnak. Már 1948 őszén az volt a helyzet, hogy a munkásnak nap-hosszat kellett sorbaállni negyedkiló húsért: szappan, tej és sok más közszükségleti cikk egyáltalán nem volt a piacon, közli a „Nova Borba“. „A biztosított közellátásnak nyoma sem maradt — mondja az egyik Jugoszláviából érkezett levél. — A dolgozók két-három hónapig sem jutnak zsíradékhoz, húshoz, szappanhoz stb.“. Különösen erősen zuhant a jugoszláv dolgozók életszínvonala 1948 végén, jegyzi meg a „Nova Borba“

(1949. 10. sz.). 1949-ben még rosszabbra fordult a városi és falusi dolgozók anyagi helyzete. 1949 március 1-e óta kétízben emelték fel a vasúti jegyek árát; ekkor a Tito-klikk firkásza, a dolgozó népet gúnyolva, azt harsonázták, hogy ez az áremelés állítólag „a dolgozók kultúraltabb közlekedési lehetőségét szolgálja“. Katastrofálisan emelkedtek az elsőrendű közszükségleti cikkek árai. A „Nova Borba“ (1949, 12. sz.) és „A szocialista Jugoszláviáért“ (1949, 11. sz.) adatokat közölnek, melyekből kitűnik, hogy a húсарak 10—15-szörösen, a sertéshús, vaj, tojás és egyéb termékek árai 20—25-szörösen múlják felül a háborúelőtti árakat. A feketepiacon a kulákok és a spekulánsok garázdálkodnak.

Világosan mutatja a Tito-klikk támadását a munkásosztály életszínvonala ellen az a politika is, hogy csökkentették a munkabéreket, emelték a munkanormákat és csökkentették a dinár vásárlóerejét. 1949 eleje óta, közli „A szocialista Jugoszláviáért“ (1949. 2. sz.) kampányt folytatnak a vásárlási alap és az árualap ú. n. egyensúlyba hozására, ami magyarul mondva semmi egyebet nem jelent, mint a jugoszláv imperialista kasznárok támadásának kendőzését a munkásosztály életbevágó érdekei ellen. Ezt a célt szolgálja az a politika is, hogy a munkásokat tömegesen rakják át magasabb bérkategóriákból alacsonyabbakba. Az imperializmus belgrádi lakájainak ebben a dolgozók létérdekei ellen folytatott hadjáratában résztvesznek a titósított „szakszervezetek“ is, melyeknek, akárcsak a hivatalos JuKP-nak, csak a neve maradt meg. Titónak a szakszervezetekben basáskodó cinkostársai, jegyzi meg a fenti újság, „csupán azt a tevékenységet végez-

tetik a szakszervezetekkel, hogy munkásellenes irányzatot folytassanak, azzal hitegetve a munkásokat, hogy a munkabérek csökkentése állítólag maguknak a dolgozóknak érdekében történik“.

Országuknak az olasz és német martalócoktól való megszabadítása után, midőn Jugoszlávia munkásosztálya államosította a főbb termelési és áruforgalmi eszközöket, arra számított, hogy az államosított vállalatokra támaszkodva szocialista szektort alakít ki a gazdasági életben; azonban a fasiszta Tito-klikk ezeket a vállalatokat is, akárcsak az ország egész gazdaságát, teljesen más irányban használta fel. A jelenlegi Jugoszláviában az államhatalom nem egyéb, mint gépezet a dolgozók elnyomására, az imperializmus és a helyi burzsoázia: a kulákság érdekében. Az, hogy a Tito-klikk megfojtotta a népi demokráciát és Jugoszláviából fasiszta rendőrállamot csinált, oda vezetett, hogy a jugoszláv iparban jelenleg a legragadozóbb jellegű államkapitalizmus uralkodik, ugyanakkor pedig izmosodik a magántőke a városban, de különösen falun. A rendőrterror rendszere politikai téren elválaszthatatlanul egybefonódik a munkások és dolgozó parasztok kényszermunka-rendszerével, gazdasági téren pedig a profit kisajtolásával az imperialisták és a helyi kizsákmányolók javára.

Ma Tito és klikkje végleg lelepleződött. Az imperialista fasiszta ügynökök — Tito, Kardelj, Rankovics, Gyilas és bandájuk nem kerülik el a nép ítéletét. Felelni fognak a véres bűntettekért, a jugoszláv népek leigázásáért, a Szovjetunió és a népi demokráciák országai ellen elkövetett bűnös tevékenységért. A jugoszláv dol-

gozók dicső harcát az újjászülető forradalmi kommunista párt vezetése alatt elkerülhetetlenül győzelem koronázza, mert ez a harc igazságos és szerves része a haladó emberiség harcának, a békéért, demokráciáért és szocializmusért. Annak a harcnak, melynek élén a hatalmas Szovjetunió áll.

(Voproszi Ekenomiki. 1949. 8.)

AZ ANGOL-AMERIKAI TŐKE LEIGÁZZA JUGOSZLÁVIÁT

Irta:

Antonin Gregor

a Csehszlovák Kommunista Párt Központi Vezetőségének tagja

Tito 1947-ben nagy hangon kijelentette, hogy Jugoszlávia ötéves gazdasági tervét 1951-ig teljesen végrehajtják. A terv végrehajtásának előfeltételeit azonban nem teremtték meg Jugoszláviában. Az ötéves terv nem reális, csillagászati számokat tartalmazott, egész programja arra a számításra épült, hogy megszakítják a gazdasági kapcsolatokat a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal, s Jugoszláviát a kapitalista országok alá rendelik.

A jugoszláviai ötéves terv alapvető számadatainak irreális volta nagyon szembeűnő. A terv szerint például az ipari termelésnek az ötéves terv végére az 1939-es színvonalat 494 százalékkal kell meghaladnia, a termelési eszközök gyártásának pedig 625 százalékkal kell többnek lennie, mint 1939-ben. E célból 278,3 milliárd dínárnyi ipari beruházást terveztek. Ahhoz, hogy ennek az összegnek az irreális voltát világosan lássuk, elég figyelembe venni, hogy az egész 1951. évi ipari termelés értékének tervezett összege — 126 milliárd dínár, tehát a beruházási terv kétszeresen

felülmúlja ezt a szintén irreális összeget. Csehszlovákiában például az ötéves terv beruházásai 336 milliárd koronára rúgnak, míg az utolsó esztendő ipari termelésének értéke 454 milliárd korona.

Jugoszlávia ötéves tervére jellemző az a tény is, hogy azokra a termelési ágakra fordítja a legfőbb figyelmet, amelyeknek termékeit a Szovjetunió és a népi demokratikus országok szállították Jugoszláviának. Az ötéves terv első szakaszában Tito fasiszta klikkje éppen ezekre a termékekre összpontosítja erőfeszítéseit.

A kőolaj-kitermelésnek például, amely a háború előtti Jugoszláviában jelentéktelen volt, az ötéves terv végéig a 450-szeresére kellene emelkednie, a nyersacél-termelésnek 323 százalékkal, a hengerelt anyagnak 311 százalékkal, a szénbányászatnak 272 százalékkal kellene növekednie. A Tito-klikk minden eszközzel igyekszik berendezkedni a kohó-kokszt gyártására. Az a kísérlet, hogy körülbelül 700 000 tonnányi ilyen kokszot termeljenek — évente 22—25 milliárd dínárba kerül Jugoszláviának. Azoknak a szakembereknek a véleménye szerint, akiknek az ehhez szükséges felszerelést kell szállítaniuk — a jugoszláv kőszénből gyakorlatilag lehetetlen kokszot gyártani s ez a kísérlet igen sokba kerül az országnak.

Azzal, hogy különös figyelmet fordít azoknak a termelési ágaknak a fejlesztésére, amelyeknek termékeit Jugoszlávia előnyös feltételekkel megkaphatná a népi demokratikus országoktól és a Szovjetuniótól, Tito áruló klikkje felfedte a saját fejében megszületett terveket, de amerikai gazdáinak terveit is. Felfedte, hogy ezek a tervek a szocialista táborral való gazdasági

együttműködés visszautasítását és a velük való teljes szakítást célozzák. Ezekkel a tervekkel teremtett „alapot“ azon hamis jelszavak számára, amelyek „az ország gazdasági függetlenségéről“ és „a szocializmusnak belső erőkkel történő felépítéséről“ szólnak.

Ha Jugoszlávia öt éves tervének programját 1947—1948-ban egyes részleteiben végrehajtották, ez csupán a jugoszláv dolgozók önfeláldozásának, elsősorban pedig annak a hatalmas segítségnek eredménye, amelyet Jugoszláviának akkoriban a Szovjetunió és a népi demokratikus országok nyújtottak. A rendszeres árucseré mellett, amelynek keretében Jugoszlávia olyan termékeket kapott, amelyek az ország építéséhez és újjáépítéséhez szükségesek (Csehszlovákiától például kokszot, hengeranyagot, tűzálló anyagokat stb.), a Szovjetunió, Csehszlovákia és Lengyelország különleges beruházási egyezményeket is kötöttek Jugoszláviával. Ez egyezmények értelmében Jugoszláviának körülbelül 30 milliárd dínárnyi beruházást kellett volna kapnia. A Szovjetunió, mint Jugoszlávia legnagyobb szállítója, igen kiterjedt hitelkeretet nyújtott az országnak. A többi népi demokratikus országok szintén hitelt nyújtottak Jugoszláviának. Például Csehszlovákia még előleget sem kért a Jugoszlávia által rendelt felszerelésekre.

A Tito-klikk visszautasította ezt a segítséget. Tito áruló klikkje rendszeresen megszegte a szerződéseket, ellenséges politikát folytatott a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal szemben s így megszakította a gazdasági kapcsolatokat ezekkel az országokkal. Jugoszláviát tudatosan megfosztották a segítségtől, a támogatástól, nemzeti függetlenségének bizto-

sítékától és kiszolgáltatták az imperialista államok kényére-kedvére.

Az imperialista államok — amelyeknek terveiben Jugoszláviának a Szovjetunió és a népi demokratikus országok elleni harci fegyver szerepét kellene játszania — titokban és nyíltan mindent elkövetnek, hogy legalább ideiglenesen hatalmon tarthassák hűbéreseiket: Tito klikkjét. Az imperialista hatalmak semmiféle támogatásban sem részesítik a népi demokratikus országokat, amikor azok a kölcsönös méltányosság alapján gazdasági kapcsolatokat akarnak teremteni, ezzel szemben Tito klikkje egészen más bánásmódban részesül.

Néhány példát sorolunk csak fel: a jugoszláv kormány 1948 végén kereskedelmi egyezményt kötött Angliával, amely 200 millió dollár értékű árucserét irányzott elő. Nemrég aláírták a jugoszláv-olasz szerződést, amely körülbelül hétmillió fontsterling összegű árucseréről szól, bár a háború előtt, amikor Olaszország Jugoszlávia egyik legnagyobb kereskedelmi partnere volt, a két ország közötti kereskedelem összértéke sohasem haladta meg az ötmillió fontsterlinget. Az USA a teljes kiközösítés politikáját folytatja a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal szemben, de az USA kormánya ugyanakkor engedélyt adott arra, hogy hárommillió dollár értékben acélgyári felszerelést és gépeket szállítsanak Jugoszláviának. A kapitalista sajtó elégedetten jegyezte meg ezzel kapcsolatban, hogy visszautasították Csehszlovákia és Lengyelország hasonló típusú gépek és felszerelés szállítására vonatkozó ismételt kéréseit.

Az USA export-import bankja szeptember elején

hírül adta, hogy 20 millió dolláros kölcsönt nyujt Jugoszláviának. Az amerikai sajtó az e kérdésről írt cikkekben még csak titkolni sem igyekezett az említett kölcsön politikai jellegét. Az „Associated Press“ washingtoni ügynökségének tudósítója rámutatott, hogy a bank szokatlanul gyorsan teljesítette Jugoszlávia kölcsön iránti kérelmét: a hivatalos kérelem kézhezvételétől számított nem egészen két héten belül. A tudósító hangsúlyozza, hogy a Titót támogatni igyekvő Acheson nyomást gyakorolt annak érdekében, hogy a kölcsönt megadják. Az „Associated Press“ ügynökség tanúsága szerint, Johnson hadügyminiszter eleinte a kölcsön ellen szólalt fel, mert az volt a véleménye, hogy az Egyesült Államoknak tartózkodniok kell bármelyik keleteurópai ország háborús potenciáljának erősítésétől, de — amint az ügynökség rámutat — Acheson végeredményben meggyőzte Johnsont arról, hogy a Jugoszláviának történő kölcsön-nyújtás „értékes diplomáciai fölényt ad az Egyesült Államoknak a hidegháborúban“.

A „Tribune de Nation“ című francia hetilap tudósítója ezt közölte szeptember 26-án: „Az export-import bank által nyújtott 20 millió dolláros kölcsönre vonatkozó egyezményt olyan feltételekkel kötötték meg, amelyek egyre világosabbakká válnak. Köztudomásúvá lett, hogy az egyik ilyen feltétel: nagy koncessziók létesítése Szlovéniában, a cink- és ólom-lelőhelyek vidékén. Sőt mi több, az Egyesült Államok belgrádi követe mostanában szerzi meg a kaminkai bányák koncesszióját az „Anaconda Cooper Mining Company“ részére.

A Rajk-féle kémbanda leleplezésének fényében jól érthető Acheson közbenjárása a Titónak nyújtandó

kölcsön érdekében: az USA imperialisták már régen meg akarják vetni lábukat Jugoszláviában, s bérénciek — a Tito-klikk — segítségével támaszponttá akarják tenni azt a Szovjetunió és a népi demokratikus országok elleni harcra.

A fentiek szerint Jugoszlávia külföldi behozatalra szorul elsősorban olyan értékes nyersanyagok és gépek terén, amelyek nélkülözhetetlenek a normális termelésben. Azelőtt e szükségleteit a tervgazdasággal rendelkező országok számlájára elégítette ki s főleg színes fémekkel, valamint jelentős mértékben borral, gyümölcsfélékkel, gyengébb minőségű fával stb. fizetett nekik.

Jugoszlávia most nem tudja mindezt kapitalista államoknak szállítani, mert például a jugoszláviai bor nem tudja felvenni a versenyt az olaszországi és franciaországi borokkal. Ugyanez a helyzet a többi termékkel is. Jugoszlávia ily módon, minden rendelkezéséért, a saját szükségletei szempontjából legfontosabb és nélkülözhetetlen árucikkekkel és nyersanyaggal kénytelen fizetni a kapitalista országoknak. Ezt bizonyítja a jugoszláv-olasz kereskedelmi egyezmény is, amelynek értelmében Jugoszlávia csupán színes fémeket, egyéb ásványokat, fát és gabonát szállít Olaszországba.

Köztudomású az is, hogy Jugoszlávia színes fémeket szállít az USA-nak, Angliának és Hollandiának is. Az utóbbi időben kétszer adtak el ólmot az USA-nak: az egyik tétel 5000 tonna, a másik tétel 3000 tonna volt. Nem érdektelen megjegyezni, hogy az imperializmus jugoszláviai helytartói sokkal olcsóbban adják gazdáiknak a színes fémeket, mint amennyiért a népi demokratikus országoknak adták. Egyszerűen felso-

roljuk a következő számadatokat: egy kilogramm cinket Csehszlovákiának 19 koronáért, Nagybritanniának 12.6 koronáért, az USA-nak (ez év július elején) 15 koronáért, Olaszországnak (jelenleg) 16 koronáért adtak el. Meg kell jegyeznünk, hogy a cink ára a világpiacra az utóbbi hetekben észrevehetően emelkedett.

A rablógazdálkodáson alapuló faexport is azt bizonyítja, hogy a jugoszláv bérencek függenek angol-amerikai gazdáiktól és igyekeznek azok kedvében járni. Az ország erdőit példátlan ütemben irtják. A faexport tervét például már 1951-ig teljesítették. Az exportra szánt és terven felül kivágott fa értéke évente hatalmas összegre — 11.8 milliárd dinárra rúg. Most igen jelentős mennyiségű fontos élelmiszert kell majd exportálni, ami a jugoszláv nép közötti éhínség további növekedését eredményezi.

Jugoszlávia természeti kincseit elpusztítják és kiárusítják, kegyetlen rendszabályokat foganatosítanak, amelyek még mélyebbre süllyesztenek Jugoszlávia népeinek életszínvonalát, de a Tito-klika még ezzel sem képes fedezni azokat a hatalmas veszteségeket, amelyek annak következtében keletkeztek, hogy a népi demokratikus államokkal és a Szovjetunióval megszakadt a gazdasági viszony.

Jugoszlávia olyan helyzetbe került, hogy nincsen már elegendő mennyiségű áruja, amivel megvásárolhatná külföldön a szükséges cikkeket. 1949-ben már az áru 30—40 százaléka hiányzik az import fedezésére. Ez a helyzet még romlik azzal, hogy Tito társasága már kimerítette azokat a hiteleket, amelyeket a kapitalista országokkal érvényben lévő kereskedelmi egyezmények keretében kapott. 1948 végén kimerültek azok

a dollártartalékok is, amelyeket a jugoszláv népek háború idején kiszállított, majd az USA-ból visszakapott aranykészletei jelentettek. Új hiteleket már csak megfelelő biztosítékért fognak nyújtani a kapitalisták. Ilyen biztosíték pedig csak az lehet, hogy a monopóliumok teljes ellenőrzésük alá veszik a jugoszláv gazdaságot és hogy Jugoszláviában helyreállítják a kapitalizmust.

A jugoszláv gazdaság felett már amúgy is ellenőrzést gyakorolnak az imperialista országok különböző „ügynökei” és „képviselői”, akik a nyugati sajtó tanúsága szerint tárgyalásokat folytatnak a jugoszláv gazdaság belső struktúrájára vonatkozólag, például egyik, vagy másik iparág termelésének színvonaláról stb. Ezeknek az embereknek a száma napról-napra növekszik Jugoszláviában. Nemrég nyilvánosságra hozták, hogy a londoni „Mackensie Engineering Company” cég vasgyárat akar építtetni Jugoszláviában és e célból sok „tanácsadót” küld oda.

A kapitalista monopóliumok ellenőrzést biztosítanak a maguk számára a jugoszláv export felett is. Tito kormánya szívesen alakít úgynevezett vegyes társaságokat az egyes kapitalista országokba történő áru-export megszervezésére. Ezek a társaságok már megalakultak Angliában és Belgiumban is. Ezek lényegében kapitalista részvénytársaságok, amelyeknek állítólag jugoszláv érdekeket kellene szolgálniok, azonban a kapitalista cégek eszközei a jugoszláv export feletti ellenőrzés és általában Jugoszlávia gazdasági ellenőrzése terén.

A kőolaj-monopóliumok különösen nagy figyelmet szentelnek a jugoszláv kőolajnak. Az amerikai külügy-

minisztérium annyi fűró-felszerelés Jugoszláviába történő szállítására adott engedélyt, amennyi még a marshallizált országok számára is elérhetetlen. Közismert az az egyezmény is, amelynek értelmében amerikai segítséggel hatalmas olajfinomítót fognak építeni Jugoszláviában. Ebben az olajfinomítóban valószínűleg a Közel-Keletről behozott olajat fogják feldolgozni.

Aki ismeri az imperialista monopóliumok módszereit, az egy pillanatig sem kételkedik abban, hogy ezekért a koncesszióért a jugoszláviai dolgozó nép féktelen kizsákmányolásával fognak fizetni. Az olajfinomító építkezésével kapcsolatban a közlemények arról beszélnek, hogy a kompenzációt háborús támaszpontok formájában is tervezik. Lehet, hogy Tito ezt a feltételt valamilyen rejtett formában igyekszik megvalósítani, például valamilyen „szállítási központ” megszervezése útján, aminek az lesz a célja, hogy a jugoszláv hadsereg számára fegyvert vásároljon a kapitalista államoktól.

Ilymódon Jugoszlávia, amelynek népe a nemzeti függetlenségért folytatott hősi harcával kivívta az egész haladó világ rokonszenvét, a Tito-klikk tudatos árulása következtében elvesztette gazdasági és politikai függetlenségét és a külföldi kapitalista monopóliumok rabló kizsákmányolásának igájába görnyedt. A jugoszláv nép igazi barátai, akik a demokratikus tábor soraiban állnak, nem kételkednek abban, hogy Jugoszlávia dolgozói a jugoszláviai munkásosztály élenjáró részének vezetése alatt nem fogják megengedni, hogy Tito és híveinek szörnyű árulása végleg eladja Jugoszláviát az imperialista rablóknak.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1949 október 14.)

A TITO-KLIKK

A BOLGÁR NÉP LEGÁDÁZABB ELLENSÉGE

Írta:

Vladimir Poptomov

a Bolgár Kommunista Párt Politikai Bizottságának tagja

A Tito-klikk elleni harc a Bolgár Kommunista Pártra és egész Bulgáriára nézve a nemzeti függetlenségnek, országunk biztonságának és a szocialista építés békés feltételei megteremtésének biztosítása szempontjából különösen nagyjelentőségű. A mi szemünkben Titóék nem csupán a demokrácia és szocializmus frontjának aljas szökevényei, nemcsak az angol-amerikai imperialisták ügynökei és kémei s a Szovjetuniónak és a népi demokratikus országoknak legdühödtebb megrágalmazói és provokátorai — de igen veszélyes szomszédok is. Titóék manapság nemcsak hogy nem titkolják területi követeléseiket Bulgáriával szemben, de egészen nyíltan és arcátlanul hangoztatják, hogy meg akarják hódítani a pirini körzetet: Bolgár-Macedóniát. Lepaktálnak a görög monarcho-fasisztákkal a görögországi népi felszabadító mozgalom elfojtására. Albánia felosztására és egy Bulgária elleni közös front létesítésére.

Ehhez a balkáni reakciós fronthoz Törökország is hajlandó csatlakozni. Ilymódon az angol-amerikai imperialisták állandó zavargásban akarják tartani a

Balkánt és ha szükségük van rá, határvillongásokat, sőt még komolyabb összetűzéseket akarnak kelteni és rendszeres nyomás alatt tartják Bulgáriát és a többi demokratikus országot.

A Tito-klikk azért is veszélyes országunkra, mert a szomszédságot s a két szláv nép nyelvének és életformájának hasonlóságát felhasználva, propagandájával széthúzást igyekszik elhinteni Pártunk és népünk soraiban és bizalmatlanságot akar kelteni Pártunk vezetésével, az SzK(b)P vezetésével és a Szovjetunióval szemben. Híveit az összes létező nacionalista és szovjetellenes elemekből, a különböző elhajlók és a Pártban levő más rothadt elemek soraiból, a Pártba beszivárgott kémek és provokátorok közül igyekszik toborozni. Ez volt a helyzet Trajcsó Kosztovval és társaival is, akik az angol-amerikai imperialisták hivatásos ügynökeivé lettek s ugyanakkor a legszorosabb kapcsolatokat létesítették Tito bandájával. Trajcsó Kosztov bandájának az volt a feladata, hogy Titóék segítségével teljesen kezükbe kaparintsák a hatalmat országunkban, majd elszakítsák azt a Szovjetuniótól s a béke és demokrácia frontjától és egy szövetség cégére alatt Tito Jugoszláviájához csatolják, tehát Bulgáriát az amerikai imperializmus gyarmatává tegyék.

A Tito-klikk azt a látszatot kelti, mintha a Délszláv Szövetség lángoló híve lenne, így próbál a két szláv nép testvéri érzéseivel spekulálni, igyekszik a Délszláv Szövetség jelszavának szovjetellenes jelleget adni, ami gyorsítaná a délszlávok elszakítását a Szovjetuniótól. Ugyanígy spekulációt űznek Titóék a balkáni és a balkán-dunai szövetségek jelszavaival is, a délkelet-európai népek blokkját igyekeznek létrehozni

a Szovjetunió ellen. Titóék egész fecsegése a különböző szövetségekről, ilyenformán egyetlen ellenforradalmi, szovjetellenes célt követ: elszakítani a népi demokratikus országok népeit a Szovjetuniótól és az imperialistaellenes fronttól és az angol-amerikai imperialisták frontjához csatolni azokat. Az is köztudomású, hogy — angol-amerikai gazdáik utasítására — Titóék diplomáciája jelenleg erősen dolgozik az úgynevezett Földközi-tengeri Paktumnak, mint az Atlanti Egyezmény kiegészítőjének a létrehozásán. E célból Titóék nemcsak a görög monarcho-fasisztákkal és a török reakcióssal, de az olaszországi burzsoá-katolikus vezető klikkel is kacérkodnak.

Galád erőfeszítése közben, amivel zavart akar okozni Pártunk soraiban és népünk között, a Tito-banda nem rettent vissza attól az undorító rágalomtól sem, amelynek az volt a célja, hogy bűnös mesterkedése érdekében valamiképpen felhasználhassa Georgi Dimitrov elvtárs fényes nevét, s most, annak halála után, olyan szavakat tulajdonít neki, amelyeket sohasem ejtett ki a száján. Mint látható, ez a megdühödött és leleplezett kémbanda semilyen eszköztől sem riad vissza és minden aljasságra és provokációra képes.

Az utóbbi időben Titóék provokációi egyre arcátlanabbakká válnak országunkkal szemben. Mindgyakrabban provokálnak összetűzéseket a bolgár-jugoszláv határon. Most jelentékenyen megerősítették a határőrséget és a bolgár-jugoszláv határ közelében új katonai csapatokat összpontosítottak. A Jugoszláviában élő bolgár állampolgárok rendkívüli terrornak és önkénynek vannak kitéve. Bolgár állampolgárok százait és ezreit vetették minden ok nélkül börtönbe vagy inter-

nálótáborba. A Szerbia északkeleti részein élő bolgár nemzetiségi kisebbség, amelynek túlnyomó többsége rokonszenvez a Szovjetunióval és a Bolgár Népköztársasággal — szörnyű és véres terror alatt nyög és a fizikai megsemmisítés veszélye fenyegeti. Titóék bandái az egyik faluban nemrég megöltek tíz bolgár parasztot, közöttük egy 18 éves fiút. A meggyilkoltak holttesteit a titóisták kihurcolták a bolgár-jugoszláv határra, s azzal igyekeztek tévútra vezetni a közvéleményt, hogy ezek a parasztok állítólag engedély nélkül akarták átlépni a bolgár határt. A Tito-bandának ez az újabb gattette felháborította az egész bolgár népet, s az egész országban tiltakozó gyűléseket és tüntetéseket rendeztek a megvadult Tito-banda véreskezű bestialitása ellen. Ugyanilyen véres erőszaknak van kitéve a Macedóniai Köztársaságban a macedón lakosság, amely nagy többségében szintén a Szovjetunió és a Bolgár Népköztársaság pártján van.

Tito Jugoszláviája, mint tudjuk, mostanában a népi demokratikus országokból megszökött fasiszta és reakciós elemek, az egész trockista, anarchista, nacionalista és egyéb kommunista- és szovjetellenes csőcselék gyűjtőhelye, gyilkosok, tolvajok és más bűnöző típusok központja lett. Titóék ma ebből a csőcselékből toborozzák diverziós banditacsoportjaikat s küldik országunkba őket aknamunkára. Ebből a bűnöző csőcselékből létesítenek politikai központokat is, a szomszédos népi demokratikus országokban folytatott propagandára. Így például Jugoszláviában két olyan lap jelenik meg, amelynek a Bulgáriában folytatandó propaganda a hivatása: Az egyik — Belgrád-

ban („Golosz Bolgar“), a másik pedig Szkopljében („Pirinszki Golosz“).

Mindez megmutatja nekünk, milyen bűnös tevékenységet fejt ki a Tito-banda azzal a céllal, hogy zavart és széthúzást keltsen a szomszédos népi demokratikus országokban. Ez azonban nem a Tito-klikk erejét és befolyását bizonyítja. Arról tanuskodik csupán, milyen veszélyes és álnok ellenséggel van dolgunk. Arról tanuskodik ezen kívül, hogy minél jobban reng a föld Titóék lába alatt Jugoszlávián belül, annál jobban dühöngenek, annál több ocsmányságot követnek el és annál jobban provokálják a szomszédos népi demokratikus országokat, meg a Szovjetuniót.

Az itt elmondottakból következik, hogy Pártunknak és országunknak mennyire közvetlen érdeke a legerélyesebb és leghatékonyabb harcot folytatni a Tito-banda ellen, a jugoszláv népeknek a véres fasiszta önkényuralomtól való minél előbbi felszabadításáért. Ezért kötelességünknek tartjuk kijelenteni, hogy Pártunk és a bolgár nép hálás a SzK(b)P-nak, a szovjet népnek és Sztálin elvtársnak azért, hogy ily alaposan leleplezték a Tito-klikk áruló és provokátor jellegét.

A Tito-klikk elleni harcunk semmiesetre sem lehet védekező jellegű. Támadó harcnak kell lennie és egyre növekvő erővel kell folynia.

Harcunknak az a feladata, hogy még teljesebben leleplezzük a Tito-bandát, hogy a jugoszláv dolgozók tömegei igazi megvilágításban láthassák azt, tehát meglássák benne az angol-amerikai ügynökséget, amely eladta Jugoszlávia gazdasági és politikai függetlenségét és gyarmattá változtatta ezt az országot.

Másrészről harcunknak politikai és szervezeti se-

gftséget kell nyujtania a kommunista internacionalisták és valamennyi becsületes jugoszláv demokrata számára arra irányuló törekvésükben, hogy megdöntsék Titóék véreskezü önkényuralmát, helyreállítsák a dolgozó nép hatalmát és visszatérítsék Jugoszláviát a demokratikus és szocialista frontba. Politikai segítséget kell nyujtania a Jugoszláv Kommunista Párt újjáteremtésében, amely párt hűségese a marxizmus-leninizmus elveihez, s amelynek vezetnie kell a tömegek harcát a Tito-banda megdöntéséért.

Hogyan teljesíti Pártunk nemzetközi köteletségét és milyen segítséget nyújt a jugoszláv munkásosztálynak és dolgozó parasztságnak abban a harcban, amelyet Jugoszláviának a demokrácia és szocializmus táborába való visszatérítéséért vívnak.

Propagandát folytatunk a Tito-klikk ellen előszóval, a rádióban és sajtóban. A Pártunk, a Hazafias Arcvonal és a többi tömegszervezet által rendezett gyűléseken és értekezleteken elhangzó beszédek és beszámolók jelentős része foglalkozik Titóék kémbandájának leleplezésével.

Bulgária dolgozó tömegei helyes álláspontot foglalnak el Titóékkal, mint olyan klikkel szemben, amely ellensége a demokráciának, a szocializmusnak és országunk létérdekeinek. Egész Pártunk elismeri, hogy eddig nem elég széles körben folytatta a leleplező kampányt az angol-amerikai imperializmus jugoszláv bérénci ellen.

Propagandánk nem eléggé használ fel konkrét adatokat a jugoszláviai munkások és dolgozó parasztok életéből, akiknek gazdasági helyzete napról-napra rosszabbodik. Csakis ilyen konkrét propagandával

tudjuk leleplezni a „Tito-féle szocializmus“-ról szóló dicsőhimnuszokat, a jugoszláv dolgozó tömegek pedig csakis ilyen propaganda alapján győződhetnek meg kézzelfoghatóan arról, hogy Titóék rabszolgaként adják el őket az amerikai imperialistáknak. Ezért első sorban meg kell szervezni az állandó tájékoztatást arról, hogy mi történik Jugoszláviában, milyen változások mennek végbe népi tömegeinek gazdasági és politikai helyzetében, milyen e tömegek hangulata stb. Jó és konkrét tudósítások nélkül nem tudunk helyes propagandát folytatni a Tito-klikk leleplezése érdekében.

Propagandánkban ezenkívül nem eléggé kísérjük figyelemmel azt a körülményt, hogy Jugoszlávia lakosságának bizonyos rétegei még mindig áldozatul esnek a hazug propagandának és néha csak olyan általános következtetésekre és kijelentésekre szorítkoznak, hogy Titóék az angol-amerikai imperializmus ügynökei és kémei stb. Helyes volna, ha prapagandánk minden esetben, lépésről-lépésre, megvilágítaná azt a folyamatot, amelynek során Jugoszlávia burzsoá-fasiszta állammá, az angol-amerikai imperialisták gyarmatává fajul és adatok birtokában, kézzelfoghatóan és konkrétan leplezné le a Tito-klikk árulását.

Titóék főleg a jugoszláv népek nemzeti érzésére alapítják spekulációjukat és mint látható, azt hiszik, hogy ez az ő legnagyobb erejük. Propagandánk még távolról sem kielégítően dolgozza fel a nacionalizmus és internacionalizmus kérdéseit. Marx—Engels—Lenin—Sztálin tanainak, a SzK (b) P s a Szovjetunió gazdag nemzetközi tapasztalatának és a nemzetközi munkásmozgalom tapasztalatainak megvilágításában. Nemzet-

közi viszonylatban és a Szovjetunió külpolitikájára vonatkozólag fogyatékosan propagálják nálunk az internacionalizmus kérdéseit is. Nem kielégítően propagáljuk a SzK (b) P vezető szerepét a nemzetközi kommunista mozgalomban és a Szovjetunió szerepét a béke, demokrácia és szocializmus táborában.

A Tájékoztató Iroda nemrég tartott értekezlete után a Párt Központi Bizottsága több olyan rendszabályt fogantatosít, amelyeknek fordulatot kell hozniok harcunkban Titóék — ez aljas provokátorok ellen, a népi demokratikus országoknak és a szocializmus nagy országának: a Szovjetuniónak e legvadabb ellenségei — ellen.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1950 január 6.)

TITO ÉS BANDÁJA

A SPANYOL NÉP ÁLNOK ELLENSÉGE

Írta:

Dolores Ibarruri

a Spanyol Kommunista Párt főtitkára

Az a per, amely 1949 szeptemberében folyt le Magyarországon az áruló Rajk által vezetett kémek és provokátorok bandája felett, nem csupán a kommunisták számára, de minden országban valamennyi demokratikus szervezet számára is komoly tanulságok forrása volt.

Számunkra, spanyolok számára, különösen nagy jelentőségű. Megtudtuk belőle, hogy sokan azok közül, akik ma Tito ügynökei, a spanyolországi polgárháború időszakában csak azután kerültek országunkba, miután kiállották a próbát a provokatori munkákból, saját országukban szörnyűséges árulásokat követtek el. Megtudtuk belőle azt is, hogy ezek a provokátorok, Titóhoz hasonlóan, a Gestapo titkos szolgálatában állottak.

A hős nemzetközi brigádok soraiban voltak olyan ügynökök is, akiket Hitler rendőrsége és annak angol és amerikai kollégái küldtek a köztársasági háborúba azzal a feladattal, hogy aláaknázzák erőinket és biztosítsák a hírszolgáltatást a hitleri katonai pa-

rancsnokság részére, amely a spanyol nép elleni harcban nyíltan segítséget nyújtott Francónak.

Egyidejűleg a Gestapo és cinkosai a többi országokban elálcázták ezeket az embereket a népek előtt: a spanyol háború hőseinek tüntették fel őket, hogy aztán, alkalomadtán, amint ez Magyarországon, Jugoszláviában és más országokban történt, becsempészhessék őket a munkáspártokba, a demokratikus szervezetekbe és a németek által megszállt valamennyi országban a Hitler ellen irányuló ellenállási mozgalmába.

A Köztársaság bukása után ezek a titóista Gestapo-ügynökök a franciaországi internálótáborokban működtek és a nemzetközi brigádok harcosainak cégre alatt kapcsolatba léptek a spanyol emigránsokkal.

Hány kommunista és pártokívüli spanyolt hajszolt halálba és árult el a hitlerista internálótáborokban a banditáknak ez a gyülelészel!

Egy tényt szeretnék az olvasó megítélésére bízni, egy olyan tényt, amely újból rávilágít Titónak és bűntársainak igazi arculatára. Azért akarom megemlíteni ezt az esetet, mert amikor történt, akkor még semmi jelentőséget sem tulajdonítottak neki, tekintve azt a forrást, ahonnan eredt. Csak most kap igazi jelentőséget azoknak a szemében, akik figyelemmel kísérik a titóista politika fejlődését. Amikor a hitleristák Sztálingrád alatti veresége után a jugoszláv nép erősítette harcát, Titóról pedig úgy kezdtek beszélni, mint a jugoszláviai Hitler-ellenes partizánok vezetőjéről — Franco rádiója nap mint nap világgá kürtölte, hogy az a Tito, aki Jugoszláviában „küzd“, a valóságban nem az igazi Tito, mert az igazi Joszip Broz Tito —

nacionalista, szovjetellenes ember volt s az, aki ezen a néven szerepel, csak egy ál-Tito, minthogy az igazi állítólag meghalt.

Miért erősítette naponta a fasiszta spanyol propaganda, hogy Tito személyazonossága hamis?

Erre a kérdésre azok az események adták meg a választ, amelyek a Tito-féle kamarilla hatalomra-jutása után következtek. A választ a Kommunista Pártok Tájékoztató Irodájának határozatai adták meg, amelyek letépték az álarcot Titóról és bandájáról. A választ a magyarországi kémek és provokátorok felletti bünper adta meg, amely egész póreségében feltárta a Tito-banda hitszegő voltát és kétszínűségét.

Amit a budapesti per megmutatott az egész világnak, azt úgylátszik a spanyol fasiszták már régen tudták. Másszóval, Franco előtt nem volt titok, hogy Jugoszláviában van Hitlernek egy hűséges láncos kutyája, Joszip Broz Tito néven és már akkor a német hírszerző szolgálat ügynöke volt, amikor még az osztrák hadsereg őrmestereként szolgált.

Nincsen abban semmi csodálni való, hogy Franco tudta ezt, hiszen Franco már Afrikában katonai karrierjének kezdetén, a Spanyol-Marokkóban működő ugyanezen német hírszerző szolgálat ügynöke volt. Spanyolországban tudják, hogy Franco gyors katonai emelkedése onnan eredt, hogy magas német személyiségek jártak el érdekében, akik kapcsolatban állottak az utolsó spanyol királlyal, Bourbon Alfonzzal, a Spanyol-Marokkóban folytatott vétkes politika bűnösével.

Franco rádiójának ez a Titóra vonatkozó „összintése” a háború idején teljesen érthető, mert akko-

riban a hitleristák vereséget szenvedtek és semmi csodálatra méltó sincsen abban, hogy Francóék így értékelték Tito igazi tevékenységét. Köztudomású, hogy Tito már akkor is egy hitvány ügynök volt, aki hitlerista gazdáinak parancsára halálba küldte a jugoszláv nép legjobb fiait, ahelyett, hogy Jugoszlávia felszabadításáért harcolt volna.

Mennyire igazuk van azoknak, akik Titót és Francót egy kalap alá veszik, bűnös politikájuk és rendőri terrorizmusuk hasonló volta miatt! Franco és Tito nem csupán népellenes és vérengző politikájuknál fogva hasonlítanak egymásra, hanem azért is, mert ugyanabból a szennycsatornából — a német hírszerző szolgálatból — eredtek. Az egyetlen különbség közöttük, hogy Franco álarc nélkül, mint fasiszta jelent meg a politikai porondon, Tito pedig a körülmények kényszerítő hatására úgy volt kénytelen megjelenni, mint „antifasiszta“ harcos.

Vannak emberek, akik azt hiszik, hogy ha az árulást felfedezték, akkor már nem veszélyesek az árulók. Ez nem igaz, különösen akkor nem, amikor a judásokat bizonyos imperialista csoportok támogatják, amelyek legjobb propagandistáikat bízzák meg azzal, hogy népszerűsítsék ügynökeiket. Ezeket az ügynököket gyakran bábjaikká teszik, országuk kormányrúdjához állítják őket, amint ez Mussolinivel történt, aki valamikor szocialista és az Olasz Szocialista Párt központi lapjának, az „Avanti“-nak a főszerkesztője volt, vagy amint ez Gonzalez Vidielával, a chilei Köztársasági Radikális Párt vezetőjével történt, s ahogyan ez most történik a judás Titóval.

A nemzetközi reakció által nyújtott támogatás

eszközül szolgál ezeknek a gaz himpelléreknek, hogy zavart keltsenek az egyszerű emberek között, vagy az értelmiség bizonyos köreiben, a „csalódottak“, s általában azok között, akik hajlamosak az árulók „igazságainak“ befogadására.

A Francia Kommunista Párt teljes erélyével és megcáfолhatatlan tényekkel leplezte le a titóista ügynökök franciaországi próbálkozásait. Tekintetbe kell azonban venni, hogy nemcsak a franciák között dolgoznak ezek az aljas ügynökök.

Szeretnék elmondani egy tanulságos példát Titóék kétszínűségére vonatkozólag. Ez a példa egyben azoknak az embereknek a felelősségéről is szól, akik a Spanyol Köztársaság minisztereinek adják ki magukat, s akiknek egyszer még felelniök kell a nép színe előtt. Ezek a köztársasági miniszterek sohasem beszéltek arról a hősi példáról, amelyet a világ dolgozóinak a spanyol nép iránt tanúsított testvéri szolidaritása jelentett s amelyet oly fényesen bizonyított a nemzetközi brigádok részvétele a mi harcunkban. Ellenben most, amikor a Tito-féle kamarilla árulása napvilágra került, amikor már az egész világ előtt nyilvánvaló, hogy a mai jugoszláv kormány nem egyéb, mint a háborús gyűjtogatóknak, az angol-amerikai imperialistáknak, a Franco-rendszer legfőbb támaszának szolgálatában álló véreskező hóhérok csoportja — ez a Spanyol Köztársasági kormány érdemrendekkel tünteti ki a titóisták csoportját, élén Kardeljjel, a Spanyol Köztársaságnak tett „szolgálataik“ jutalmául.

A Spanyol Köztársasági kormány azokat tünteti ki, akik a mi hátországunkból híreket küldtek a Francóval együtt harcoló hitleristáknak, s akik Franciaor-

szágban spanyol köztársaságokat árultak el a Gestapónak.

Valaki azt mondhatná erre, hogy ebben az esetben nem titóista ügynökök dolgoznak a spanyol köztársaságok között, hanem egyes spanyol köztársaságok közelednek a titóistákhoz. Aki azonban jól ismeri a kérdést, annak számára világos, hogy ez nem így van s hogy Tito egyes spanyol köztársaságok megvásárolható voltában keres támaszpontot Jugoszlávia népeit becsapó és félrevezető politikája számára.

Amikor Titóról még nem rántották le az álarcot, amely igazi kém- és provokátorarculatát leplezte, akkor nem egyszer kifejezést adott annak a szándékának, hogy ki akarja üzni Jugoszláviából a spanyol „köztársasági képviselőt“ s azzal vádolta őt, hogy bizonyos hírszerző szolgálat ügynöke. Hát akkor miért csap most Tito olyan nagy lármát a kitüntetések kapcsán, amelyeket azoktól kapott, akiket ő maga sorolt Jugoszlávia ellenségei közé?

A jugoszláv nép növekvő gyűlöletét érző Tito el akarja hitetni Jugoszlávia dolgozóival, hogy a spanyol nép az ő pártján áll és hogy a spanyol Franco-ellenesek támogatják az ő bűnös és áruló politikáját.

Tito azért keresi egy bizonyos fajtahoz tartozó spanyol köztársaságok barátságát, hogy azok segítsenek neki véres komédiája folytatásában s hogy olyan embernek tűntesse fel magát a jugoszláv nép előtt, akit a Franco-ellenes spanyolok is tisztelnek.

Ez azonban nem igaz! A jugoszláv népnek tudomásul kell vennie, hogy Tito hazudik, hogy a spanyol nép gyűlöli Titót és kamarilláját, mert Tito, Francó-

hoz hasonlóan, börtönbe veti, üldözi és irtja a kommunistákat, a jugoszláv nép legjobb védelmezőit.

A spanyol nép érdekük szerint ítéli meg a hitvány titóistákat, akik orvul kést döftek a görög harcosok hátába, akik meg akarták dönteni a hitlerizmus veresége után létesült népi demorativus rendszereket s akik intrikákat szőnek a Szovjetunió ellen, amely a köztársasági és demokrata Spanyolország legjobb barátja és a jugoszláviai népek felszabadítója a hitleri iga alól. A jugoszláv népnek tudnia kell, hogy a spanyol demokraták gyűlölik a titóista árulókat, akik hazájukat eladták és ikertestvérükhöz, Francóhoz hasonlóan, az angol-amerikai háborús gyújtogatók szolgálatában állanak.

De e kétes ügynek, a Tito-klikk kitüntetésének, van egy másik oldala is és erről sem szabad megfeledkezni.

Titóék a köztársasági kormány e szégyenteljes viselkedését saját spekulatív propagandacéljaikra akarják felhasználni Jugoszláviában, de ezenfelül arra is fel akarják használni, hogy ügynökeiket és gazdáik ügynökeit becsempészhessék a spanyol emigráció soraiba és Spanyolországba is.

Köztudomású a háborús gyújtogatók érdeklődése Spanyolország, mint az agresszió eljövendő támaszpontja iránt. A kommunistáknak, de valamennyi igazi demokratának és valamennyi dolgozónak is kötelessége megakadályozni Titóékat abban, hogy bűnös munkájukat folytathassák a spanyolok között.

Ami a köztársasági kormányt illeti, amely olyan messze áll az országon belül küzdő spanyol nép érzeitől és hangulatától, mint az ég a földtől, azt a kor-

mányt, amely azt hiszi, hogy büntetlenül mellőzheti ezeket az érzéseket — ha ez a kormány nem akar komoly kárt okozni a Köztársaság ügyének, úgy nincs számára más kiút, csak a lemondás.

*

A spanyol népnek olyan kormányra van szüksége, amely valóban az ő képviselője és amely segítségére lehet abban, hogy helyreállítsa a demokráciát és a Köztársaságot, megvédje annak függetlenségét és nemzeti önállóságát, s amely segíthet megakadályozni azt, hogy Spanyolország amerikai háborús támaszponttá váljék.

Két évvel ezelőtt azt írtam az egyik cikkemben, amely a „Mundo Obrero“-ban jelent meg, hogy a köztársasági kormány által folytatott politika lépésről lépésre az emigrációs köztársasági intézmények dicsőtelen megszüntetéséhez vezet. A tények, sajnos, alátámasztják ezeket a szavakat, minthogy a kormány ténykedése inkább jelenti a behódolást Franco előtt, mint a Köztársaság védelmét.

Minden becsületes spanyol köztársasági számára élesen felvetődik ma egy igazi emigrációs köztársasági képviselő támogatásának és védelmének kérdése, mert az angol-amerikaiak már forrón óhajtják ennek a képviselőnek az eltűnését, hogy az ilyen képviselő hiányával indokolhassák Franco mellett folytatott együttműködési politikájukat.

Ma már valamennyi becsületes spanyol előtt világos, hogy olyan másik spanyol kormányt kell alakítani, amely mind az országon belül, mind pedig az emigrációban, egyesíti az összes köztársasági, demo-

kratikus, munkás- és Franco-ellenes erőket. Olyan kormányra van szükség, amely számíthat egész népünk támogatására és minden ország demokratikus erőinek segítségére. Olyan kormányra van szükség, amely Spanyolország érdekeinek védelmében fejt ki tevékenységet az imperialista háborús gyujtogatók tervei ellen, s amely méltóképpen képviselheti a Köztársaságot és véget vet az olyan emberekkel folytatott szégyenteljes ügyleteknek és kapcsolatoknak, mint a Tito-féle kamarilla, amelyet a világ demokratikus közvéleménye a demokrácia és a szocializmus árulóiként, az imperialista reakció aljas ügynökeiként állított pelengérre.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1950 február 5.)

JUGOSZLÁV-TÖRÖK EGYÜTTMŰKÖDÉS

Írta:

Aszlan Humbaraci

Most, hogy a közvélemény — elsősorban a nyugati közvélemény — olyan kérdésekre fordítja figyelmét, mint amilyen Nyugat-Németország, a legkülönbözőbb franciaországi, angliai és amerikai válságok, az ENSz-ben zajló viták kérdése, az amerikaiak már egy ideje lázas tevékenységet fejtenek ki, abból a célból, hogy megszilárdítsák agresszív előkészületeiket a Földközi-tenger keleti részén és a Balkán-félsziget bizonyos országaiban. Ez elsősorban az amerikai külügyminisztérium azon erőfeszítéseiben nyilvánul meg, hogy együttműködést létesítsen a fasiszta Törökország és a fasiszta Jugoszlávia között és az utóbbit agresszív terveibe bekapcsolja.

Az amerikai-jugoszláv együttműködés, amely hivatalosan egy belgrádi acélgyár számára juttatott dollár-adománnyal indult meg, majd azzal folytatódott, hogy a jugoszláv hadsereg „szállító”-repülőgépeket és „demilitarizált” teherautókat kapott, elég gyors ütemben folyik ahhoz, hogy mindenki előtt világos legyen Tito tevékeny és nyilvános részvétele ebben az amerikai tervben.

Azok a kísérletek, amelyekkel a marshallizált országoknak be akarják mutatni új, jugoszláv szövetsé-

gesüket, már folyamatban vannak, amiről számos újsághír tanuskodik, így az amerikai United Press hírügynökség 1949 november 2-án Londonból keltezett távirata, amely minden tétovázás nélkül kijelenti, hogy „Jugoszlávia a Szovjettel való összetűzés után egyre inkább érdemes lesz arra, hogy a Földközi-tenger keleti része országainak partnere legyen.“ Ugyanez a távirat egy másik, már régen ismert jelöltet mutat be, az eljövendő földközitengeri paktum számára „Spanyolországot... amelyet kulturális és földrajzi kapcsolatok egyesítenek Portugáliával, az Atlanti Szerződés egyik tagjával“.

A török-jugoszláv együttműködés, amely az amerikai külügyminisztérium irányításával a megvalósulás előtt áll, s amely a földközitengeri medencében végrehajtott imperialista előkészületek csúcspontját jelenti, hármas jelentőséggel bíró, tanulmányozásra és figyelemre érdemes esemény. Ez az esemény valójában

1. leleplezi a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen végzett kém- és szabotázs-tevékenység fokozására irányuló új amerikai tervek jellegét;

2. annak az új hadjáratnak kezdete, amelyet az angolszász imperialisták és a belgrádi fasiszta klikk indít Albánia ellen, s amelyben a muzulmán elemeket eszközként akarják felhasználni;

3. Tito áruló politikájának új, konkrét megerősítése, amely megmutatja ennek a politikának súlyos következményeit Jugoszlávia népei számára.

A titóista Jugoszlávia és a fasiszta Törökország az amerikai külügyminisztérium szemében két közös előnnyel rendelkeznek: közelségük a Szovjetunió és a népi demokráciák területeihez és vezetőik világosan

reakciós jellege, amely az angolszász diplomaták és katonák számára egyaránt lehetővé teszi, hogy kedvükre portyázhassanak ezekben az országokban. Azok az előnyök, amelyekre az imperializmus e két ország, valamint az athéni és teheráni rendszer együttműködéséből szert tehet, jelenleg az amerikaiak egyik fő gondja.

Erről tanuskodik többek között az is, hogy maguk az amerikai hírügynökségek szerint „a közeli amerikai követek” 1949 november 26-án megtartott konferenciáján a napirendbe felvettek egy kérdést „a Balkán-félszigeten végrehajtandó újabb lépések” ügyében. Nem kevésbé jelentős az a tény, hogy az Egyesült Államok törökországi, görögországi és iráni követei ezen a konferencián zárt összejöveteleket tartottak az amerikai „szakemberekkel” a balkáni ügyekről.

Körülbelül két héttel azután, hogy egy kereskedelmi szerződés megkötése végett jugoszláv küldöttség érkezett Törökországba (1949 október 9) a török főváros hivatalosan és külön előkészített reklámozással fogadta Jugoszlávia muftiját, Ibrahim Fevicset és helyettesét, Murat Sekerovicsot. Ankarai hivatalos lapja, valamint a török sajtó jelentős helyet biztosított ezen jugoszláv küldöttek nyilatkozatainak, amelyekben nyomtatékosan hangsúlyozták, hogy a muzulmánok sehol másutt nem élhetnek olyan boldogan, mint Tito uralma alatt és a jugoszláv-török barátság szükségessége mellett kardoskodtak.

Tito küldöttei, akik Ankarát elhagyva olyan vallási központokban folytatták propagandakörútjukat, mint amilyen Brüsszel, abból a célból, hogy ne vesszítse nek időt és rögtön meg is vessék ennek a „barátság-

nak“ az alapjait, felfedték: a macedon egyháztanács elnöke megbízta őket azzal, hogy török tankönyveket szerezzenek a muzulmánok által látogatott jugoszláv iskolák részére. Ezeknek a „kulturális“ kapcsolatoknak igazi célja világosan kiderül, ha tekintetbe vesszük a török tankönyveket megfertőző fasiszta, fajvédő és ultranacionalista „eszméket“.

A muzulmán elemek az amerikai tervek szerint arra hivatottak, hogy felhasználják őket mind a jugoszláv-török együttműködés nyélbeütésére, mind pedig egy Albánia elleni újabb hadjárat céljaira. Ez bebizonyosodott még a jugoszláv mufti Ankarába érkezése előtt, amikor egy incidensre került sor, A. Wadsworth, az Egyesült Államok ankarai követe és Nadir Nadi, a „Cumhuriyet“ című török napilap tulajdonosa és szerkesztője, az Unesco legutóbbi teljes ülésének küldöttje között. Nadir Nadi 1949 szeptember 17-én közzétette: az amerikai követ keményen megdorgálta, mivel megbírálta Titónak a jugoszláv muzulmánokkal szemben tanúsított rossz bánásmódját. Wadsworth „pimaszul“ figyelmeztette a török lapkiadót, hogy kritikája helytelen, mert „aki Titót kritizálja, az Moszkvának szolgál“. A jugoszláv mufti látogatása és nyilatkozatai világosan megmagyarázzák az Egyesült Államok követének ezt a cselekedetét.

Az amerikai külügyminisztérium parancsainak híven engedelmeskedő török vezetők siettek levonni a tanulságot az amerikai követnek ebből a prédikációjából és 1949 október 27. és 31-én az „Anatolia“, a hivatalos török hírügynökség, valamint N. Szadak külügyminiszter buzgón cáfolgatták azt a hírt, amely szerint a Jugoszláviával folytatott kereskedelmi tárgyalások

akadályokba ütköztek: kijelentették, hogy minden a „legteljesebb összhangban” folyik.

Egy másik jelentős tény az, hogy George V. Allen, az Egyesült Államok új belgrádi követe egyik vezérszónoka volt annak az ünnepi ebédnek, amelyet az Amerikai-Török Barátsági Társaság adott New Yorkban (1949 október 29) az úgynevezett köztársasági török rendszer megalapítása 26. évfordulójának alkalmából.

A. Wadsworth október 30-án Isztambulból repülőgépen Ankarába érkezett, hogy már a repülőtéren azonnal felvegye a kapcsolatot Ferguson amerikai szenátorral, aki maga is Belgrádból jött el katonai repülőgépen. Ferguson szenátor Rómában vált le a szenátorok egy másik csoportjától, amely az Egyesült Államok katonai szükségleteit állapította meg; abból a célból tette ezt, hogy Belgrádban bizonyos kapcsolatokat létesítsen, amelyekről, ismert szokás ellenére, jobbnak vélte, ha hallgat.

A „New York Herald Tribune” európai kiadásának hasábjain megjelent két távirat újabb megerősítése annak, hogy milven célt akar elérni az amerikai külügyminisztérium a jugoszláv-török együttműködéssel: nyilvánvaló, hogy ezeket az országokat fokozott kém-, szabotázs- és propaganda-tevékenységekre fogják felhasználni.

Arról a fontosságról, amelyet az Egyesült Államok a népi demokráciákból elmenekült fasiszta és reakciós elemeknek tulajdonítanak, két újabb hír tanuskodik: az első newyorki hír Bedell Smith tábornok — volt moszkvai követ, jelenleg az 1. amerikai hadsereg parancsnoka — ama nyilatkozatára vonatkozik, amelyben

a menekült kommunistaellenes elemeket egészen fesztelesenül a Szovjetunió és a népi demokráciák jelenlegi rendszereinek megdöntésére legalkalmasabb elemeknek nevezte és feltárta, hogy az amerikai külügyminisztérium ezentúl hivatalosan pénzügyi támogatásban fogja részesíteni a „vasfüggöny“ mögül kimenekült egyének tevékenységét. A másik hír „egy nyugati kémügynököt“ idéz, aki akárcsak B. Smith tábornok, magasztalja azokat az előnyöket, amelyeket a nyugati hatalmak számára ezeknek a felforgató elemeknek felhasználása jelent és odáig megy, hogy bemocskolja a francia ellenállást, amennyiben párhuzamot von közte és a „földalatti titóista mozgalom“ között.

A görög ortodox egyetemes patriarchátus székhelye Isztambulban és az amerikai külügyminisztérium által élére kinevezett megbízható ügynök (Athénagoras, volt newyorki ortodox érsek) voltak, amint tudjuk, az amerikaiak fő ütőkártyái abban a sikertelen hadjáratukban, amellyel Kelet-Európa ortodox elemeit fel akarták lázítani törvényes hatóságaik ellen. Az Egyesült Államok jelenleg a muzulmán elemeket akarja hasonló természetű mesterkedésekre felhasználni.

Kétségtelen, hogy Albánia az első cél ebben a mesterkedésben. A jugoszláv mufti kijelentése a kosszovói terület muzulmánjaira vonatkozólag, ahol 600 000 albán muzulmán él, eléggé világos ebben a tárgyban.

Ami azokat a következményeket illeti, amelyekkel az ilyen amerikai tevékenységek járnak Jugoszlávia népei számára — ez mind világos és nincs mit hozzáfűznünk.

AZ USA IMPERIALISTÁI TITO KLIKKJÉT KÉMKEDÉSRE HASZNÁLJÁK ÁZSIÁBAN

A budapesti és szófiai bűnperek eredményeként, az amerikai és angol imperialisták az egyik legsúlyosabb háborúutáni vereségüket szenvedték el Európában. Ez a vereség nem csupán azért érezhető, különösen, mert összeomlottak a népi demokratikus országokra vonatkozó terveik és lelepleződött a közvetlen ügynökségük ezekben az országokban, de felfedezték és felszínre hozták az angol-amerikai imperialisták aknamunkájának és kémtevékenységének jól leplezett tartalékait — Tito, Kardelj, Gyilas és Rankovics klikkjét is.

Hogy milyen komoly volt az imperialisták titkos és messzemenő terveire mért csapás, az megítélhető abból, hogy az USA és Anglia kormányai harciasan síkra szálltak a leleplezett és csődöt mondott Tito-klikk védelmére és azt nyíltan pártfogásukba vették.

Az imperialisták fő tervei a népi demokratikus országokban összeomlottak. Az imperialisták azonban ebbe nem nyugodtak bele: ha a Tito—Kardelj-féle és egyéb provokátor ügynökök az egyik helyen kudarcot vallottak, akkor más helyen kell őket felhasználni.

Az USA külügyminisztériumának utasítására és

a francia, olasz, svájci, valamint néhány más országbeli kormány és rendőrfőnök nyílt támogatásával, a Tito-klikk, követségei útján, (amelyek szoros kapcsolatban állnak az illető államok rendőri szerveivel) aknamunkát akart folytatni ez országok kommunista pártjai ellen és igyekezett behatolni a kommunista pártokba és demokratikus szervezetekbe, hogy belülről bomlasztó kommunistaellenes, szovjetellenes propagandát folytathasson. Annak ellenére, hogy a francia, olasz és más kormányok bőkezűen pénzelik a jugoszláv követségeknek ezt a tevékenységét, a Tito-klikk, gazdáival együtt ezúttal is csődöt mondott és vereséget szenvedett, mert a kommunisták idejekorán leleplezték.

Az angol-amerikai imperialisták ebbe sem nyugodnak bele. Ha a Tito-klikket nem sikerült megfelelő módon felhasználni Franciaországban és Olaszországban, s ha a dolog nem megy egészen símán a többi európai országokban sem, nem lehetne-e megpróbálni, hogy ezt a klikket a Távol-Kelet és Ázsia országaiban használják fel kommunistaellenes aknamunkára?

Az amerikai és angol imperialisták jóvátehetetlen vereséget szenvedtek Kínában, a francia imperialisták vereséget szenvednek Vietnamban, az angol imperialistákat vereségek sújtják Malájában és India népei is döntő harcra készülnek nemzeti felszabadításukért.

Az imperialisták egyre újabb és újabb harci terveket dolgoznak ki a gyarmati és függő országok szabadságszerető népei ellen. A csendesóceáni agresszív paktum előkészítése mellett az imperialistáknak óriási ügynökségre van szükségük, hogy belülről bomlasztassák az ázsiai országok forradalmi mozgalmát. Az angol-amerikai imperialisták az ázsiai országok népi

felszabadító mozgalmának igazi vezérére, a kommunista pártokra igyekeznek mérni a legerősebb csapást.

Az USA külügyminisztériumának itt újra eszébe jutott „kommunista“ ügynöksége — a Tito-klikk. Valóban, az angol és amerikai kormányok megszokott burzsoá politikusai, például az angol munkáspártiak és a francia jobboldali szocialisták — már túlságosan kompromittáltak magukat, mint imperialisták, mint a nemzeti felszabadítás ellenségei, még akkor is, ha „szocialistáknak“ nevezik őket.

A Tito-klikk, az már más: ennek van egy jugoszláv „kommunista“ pártja és van egy „szocialista“ kormánya, amely még hozzá „szocializmust épít“. Arra számítva, hogy az ázsiai országok kommunista pártjai távol állnak az európai ügyektől és az ázsiai országok kommunista pártjai és dolgozói esetleg még nem mind tudnak a Tito-klikknek az európai országok kommunista pártjai ellen irányuló ellenforradalmi, kommunistaellenes harcáról, a Tito-klikknek a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen irányuló aljas üzelmeiről — miért ne próbálnák hát felhasználni Tito klikkjét az ázsiai országok kommunista pártjai és nemzeti felszabadító mozgalmá ellen?

Ezt el is határozták az angol-amerikai imperialisták Tito klikkjének az ázsiai országokban való felhasználására vonatkozólag.

Hitelt érdemlően köz tudomású az a tény, hogy az USA külügyminisztériumának megbízásából Belgrádban ezidőszent mostanában kidolgozták egy jugoszláviai kommunistaellenes központ létesítésének tervét az ázsiai országok kommunista pártjai elleni harc és az ezekben az országokban folyó nemzeti fel-

szabadító mozgalom bomlasztása és aláaknázása céljából.

Ezt a központot Indiában szándékoznak felállítani. Ennek az angol-amerikai központnak a szerepét a delhi-i jugoszláv követség fogja betölteni.

Ennek az angol-amerikai kém- és diverziós, titóista központnak főtevékenysége azt célozza, hogy becsempéssze ügynökeket Kína, Vietnam, India, Maláj, Indonézia, Japán és más országok kommunista pártjaiba.

Ez a központ kommunistaellenes és szovjetellenes propagandát fog folytatni, ingadozókat és árulókat fog toborozni és igyekszik aláaknázni a kommunista pártokban és a munkásszervezetekben a proletár internacionalizmus szilárd hagyományait.

Az Indiában létesített jugoszláv fasiszta központ arra fog törekedni, hogy álcázott formában népszerűsítse a fasiszta ideológiát.

A delhi-i belgrádi követség által képviselt jugoszláv fasiszta központ — teljes egészében angol-amerikai kémközpont, a többi ázsiai országban működő jugoszláv követségek és küldöttségek pedig ennek a központnak a kirendeltségei — Washington és London utasítására aknamunkát fognak végezni az ázsiai országok kommunista pártjai és népi felszabadító mozgalma ellen, valamint kémhíreket és adatokat gyűjtenek Amerika és Anglia számára.

Kína, Japán, Vietnam, India, Burma és a többi ázsiai ország kommunista és munkáspártjai és népi forradalmi szervezetei annyira érettek, annyi gazdag tapasztalatot szereztek már az angol-amerikai imperialisták legkülönbözőbb ügynökségeinek leleplezése

terén, hogy ezúttal is megsemmisítő módon fogják visszaverni a jugoszláv fasisztákat, akik az ázsiai országok népeit elnyomó imperialisták ügynökeinek aljas szerepét töltik be.

A Tito-klikk által képviselt fasiszta angol-amerikai ügynökök elleni harcban, az ázsiai országok kommunista pártjai még magasabbra emelik a proletár-internacionalizmus zászlaját, a munkásosztály és a dolgozók még szorosabbra zárják soraikat a kommunista pártok köré és újabb, még megsemmisítőbb csapásokat mérnek az angol-amerikai imperialistákra.

A béke, demokrácia és szocializmus nemzetközi frontja, a Szovjetunióval az élén, új győzelmeket arat a háború és imperializmus tábora felett.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1950 február 5.)

AZ AMERIKAI TŐKE BEHATOLÁSA A JUGOSZLÁV GAZDASÁGBA

Írta:

Gerő Ernő

A Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának 1949 novemberében Magyarországon megtartott értekezlete megállapította, hogy „a jugoszláv kormány teljesen függő viszonyban van a külföldi imperialista köröktől és azok támadó politikájának eszközévé vált...” s hogy „a Tito—Rankovics-klikk tág teret nyújtott a külföldi tőkének, hogy az behatolhasson az ország gazdasági életébe, amelyet a tőkés monopóliumok ellenőrzése alá helyezett”.

A Tájékoztató Iroda értekezlete óta történt események nemcsak teljes mértékben igazolták e megállapítások helyességét, hanem azt is bizonyítják, hogy az idegen tőke benyomulása a jugoszláv gazdaságba egyre fokozódik. A különféle monopolista csoportok között az első helyet foglalja el az amerikai imperializmus, az amerikai monopolista csoportok, melyek mindinkább ellenőrzésük alá vonják a jugoszláv gazdasági életet. A gazdasági behatolással együtt s ennek szerves részeként az amerikai imperializmus sztratégiai pozíciókat épít ki magának Jugoszláviában, a Szovjetunió és a népi demokrácia országai elleni támadó háború céljából.

A külföldi tőke a jugoszláv gazdaságban már a második világháború előtt igen jelentékeny pozíciókkal rendelkezett. 1939-ben Jugoszláviában a külföldi tőkebefektetések 7375 millió dínarra rúgtak és meghaladták az összes tőkebefektetések 50 százalékát. Bár ennek az összegnek csupán kisebb része volt a külföldről jött tényleges tőkebevitel, nagyobbrészt pedig a jugoszláv dolgozók húsából és véréből sajtolták ki az imperialisták, a Tito-klikk az egész befektetést külföldi vagyonként ismerte el. Különösen nagy előzékenységet tanúsított a Tito-banda az amerikai imperialistákkal szemben, akiknek kártalanítás címén már közel húsz millió dollárt fizetett ki. Emellett: a Tito-klikk érvényesnek ismerte el az összes régi jugoszláv állanradóságokat, így többek között az Amerikai Egyesült Államokkal szemben fennálló kétmilliárd dínár (38,5 millió dollár) összegű tartozást is.

A Tito-banda minden rendelkezésre álló eszközzel igyekszik eltitkolni Jugoszlávia dolgozói és a világ demokratikus közvéleménye előtt, hogy az országot szőröstül-bőröstül eladta az imperialistáknak. A jugoszláviai sajtó rendszerint egyetlen szóval sem emlékszik még arról, hogy a különféle imperialista-monopolista csoportok képviselői milyen tevékenységet fejtenek ki Jugoszláviában. Sőt! A jugoszláviai sajtó még azt is elhallgatja, hogy kapitalista trösztvezérek és képviselők tartózkodnak Jugoszláviában. A külföldi burzsoá lapok azonban elég gyakran kifecsegik a tényeket. Így például a „Tribune des Nations“ 1950 január 13-i számában elmondja, hogy a „Bethleen Steel“ nevű ismert amerikai acéltröszt képviselője Jugoszláviába

érkezett, de „érdekes módon látogatásáról senki nem beszél, a sajtó a nevét meg sem említi“ . . .

A valóság az, hogy Jugoszláviában nyüzsögnek a különféle tőkés trösztök és bankok képviselői s mindenekelőtt az amerikai „szakemberek“. Ezeknek az a feladatuk, hogy kikutassák azokat az objektumokat, melyek az amerikai tőkét leginkább érdeklik s megtalálják azokat a „biztosítékokat“, melyeket Titóék az imperialistáktól kért kölcsönök fejében a külföldi tőkés csoportok és imperialista államok rendelkezésére bocsátanak.

A jugoszláv parlamentben nemrég tartott beszédében Tito azt hazudta, hogy az imperialisták önzetlenül, politikai feltételek nélkül bocsátanak kölcsönöket fasiszta klikkjük rendelkezésére. Köztudomású, hogy az amerikai imperialisták még olyan imperialista országokban is, mint Anglia, vagy Franciaország, csakis gazdasági életük és hadseregük teljes ellenőrzése mellett hajlandók kölcsönöket adni, nem is szólva arról, hogy a népi demokrácia országainak az amerikai imperialisták semmiféle kölcsönt nem nyújtanak. Ismeretes az is, hogy bármely amerikai bank, csakis az amerikai kormány hozzájárulásával nyújthat kölcsönt idegen államnak s hogy az amerikai kormány, a kölcsön engedélyezését ahhoz az egyik előfeltételhez köti, hogy amerikai kormánybizottság a helyszínen tanulmányozza a kölcsöntkérő ország gazdasági és pénzügyi helyzetét. Nyilvánvaló tehát, hogyha az amerikai pénzmágnások kölcsönöket adnak a Tito-klikknek, úgy ennek megvan az ára. És ez az ár: Jugoszlávia függetlensége s az ország gazdaságának teljes ellenőrzése az amerikai imperialisták részéről.

Azt, hogy az Amerikától kapott kölcsönökért a Tito-banda eladta az ország függetlenségét, más tények is bizonyítják, amelyekről eléggé konkrét adatokat találhatunk, ha figyelemmel kísérijük a tőkés országok sajtóját. Így pl. a 20 millió dolláros kölcsönrel kapcsolatban, melyet az amerikai Export-Import Bank Truman utasítására engedélyezett Titóéknak, a svájci sajtóban találunk igen érdekes információkat. Az egyik svájci lap szerint ugyanis a feltételek, melyek mellett ezt a kölcsönt az Export-Import Bank nyújtotta, mind világosabbá válnak. A lap elmondja, hogy az egyik ilyen feltétel: nagy koncessziók létesítése Szlovéniában, a cink- és ólomlelőhelyek vidékén, a többi között a kaminkai bányák koncessziójának átadása az Anaconda Cooper Mining Co. nevű amerikai tröszt részére. A második feltétel abban áll, hogy az amerikai kormány jogot nyer különféle monopol csoportok útján „szakértő-tanácsadókat” küldeni a legfontosabb jugoszláv ipari vállalatokhoz, akiknek a jugoszláv kormány köteles teljes betekintést engedni az üzemek gazdálkodásába. Magyarán: a Tito-klikk hozzájárult ahhoz, hogy a jugoszláv ipart amerikai ellenőrzés alá helyezzék. A „szakértő-tanácsadók” kiküldése Jugoszláviába teljes gőzzel folyik. Így 1949 végén, a „Mackensie Ingeneering Co.” nevű ismert amerikai tőkés tröszt küldött Jugoszláviába nagyszámú „szakértő-tanácsadó” delegációt.

Azonban mindez távolról sem meríti ki a feltételek hosszú sorát, melyek értelmében Jugoszlávia különleges jogokat biztosít a „Panamerican Airways” nevű amerikai repülőtársaságnak, amelynek jugoszláv

repülőtereket bocsát a rendelkezésére. Az erre vonatkozó egyezményt 1949 december 24-én írták alá.

A Tito-klikk kötelezettséget vállalt, hogy elősegíti az amerikai „kultúra“ importját Jugoszláviába. Ennek megfelelően a mozgóképszínházak Jugoszláviában csaknem kizárólag amerikai filmeket játszanak, amiről bárki meggyőződhet, ha megnézi a belgrádi lapok hirdetéseit. Talán nem érdektelen megemlíteni, hogy a második világháború befejezése után Franciaországban Blum, a szocialista párt árulásban megöregedett „vezére“, hasonló filmegeyzményt kötött az amerikai imperialistákkal, mely nemcsak a francia filmipart szolgáltatta ki az amerikaiaknak, hanem egyben azt a célt is szolgálta, hogy az imperialista népbu-títást terjessze a francia dolgozók között. A Tito-klikk által megkötött, az amerikai „kultúra“ terjesztésére vonatkozó paktum azonban nem áll meg a filmügy-nél. A Tito—Gyilas-féle jugoszláv fasiszta sajtó ugyanis az utóbbi hetekben mind többet foglalkozik az Amerikai Egyesült Államok „kulturális“ híreivel. Ez arra mutat, hogy Titóék lelkesen teljesítik kenyér-adó gazdájukkal szemben vállalt kötelezettségeiket.

A Tito-banda el akarja hitetni Jugoszlávia népeivel, hogy az amerikai imperialisták, miután prédául dobták oda nekik a jugoszláv bauxit-bányákat és alumíniumipart, a molibdén- és a rézbányákat is, ellen-őrzésük alá helyezték az ország gazdasági és pénzügyi életét, most már kétkézzel fogják szórni a dollármilliókat Jugoszláviának. Azonban erről természetesen szó sem lehet. Az amerikai monopolisták nem azért tették rá a kezüket a jugoszláv gazdaságra, hogy adjanak, hanem azért, hogy harácsoljanak. Adni csak

annyit adnak, hogy hatalmon tartsák ügynökségüket, a Tito-bandát s amennyi ahhoz szükséges, hogy a gyarmati extraprofitot kisajtolhassák Jugoszlávia népeiből és sztratégiai pozíciókat építhessenek ki Jugoszláviában. Olyan óvatosak, hogy a kölcsönöket nem marékkaal, hanem csak kávéskanállal adják Titónak és klikkjének, mert Kínában már megégették az ujjukat. Az amerikaiak Titót ugyanúgy kezelik, mint a spanyol nép hóhérát, Francót. Neki is csak annyit adnak, amennyit elengedhetetlenül szükségesnek tartanak ahhoz, hogy az ország nyersanyagait és mindezekelőtt a sztratégiailag fontos nyersanyagokat biztosítsák maguknak, hogy gyarmati jellegű extraprofitra tegyenek szert s hogy Franco fasiszta uralmát segítsenek fenntartani a spanyol néppel szemben.

Ennek az „elvnek“ és gyakorlatnak megfelelően, az amerikai imperialisták (természetesen a többi imperialisták is) Jugoszláviát gazdasági nyersanyag-szolgáltató függelékük gyanánt kezelik. Eszük ágában sincs Jugoszláviában a nehézipart kiépíteni. Legfeljebb minimális hadiipari bázis kiépítését engedik Titóéknak, amelyre számításuk szerint, adandó alkalommal, a szabad és független népek elleni imperialista rabló háborúban szükségük lehet. De „készárut“, vagyis fegyvert, az Egyesült Államok szállítanak. Erről tanuskodik Truman döntése, melyről 1950 január 12-én adott hírt az amerikai sajtó, ismertetve a „Nemzeti Biztonsági Tanács“ álláspontját. Truman kijelentette: „Az Egyesült Államok bizonyos meghatározott körülmények között katonai felszerelést szállítanak Jugoszláviának.“ Ugyanakkor az amerikai imperialisták, s részben az angolok s a franciák is óriási meny-

nyiségben importálják Jugoszláviából a különféle sztratégiai jellegű nyersanyagokat. Ismeretes, hogy a jugoszláv réz túlnyomórészt Amerikába vándorol. Hasonló a helyzet az egyéb színesfémek terén is.

Jugoszlávia egyike Európa legnagyobb kendertermelőinek. De a jugoszláv kendert nem a jugoszláv népek számára termelik: az 1949. évi kendertermés 80 százaléka Amerikába és Angliába ment potom áron.

A nyersanyagok mellett Jugoszlávia nagymennyiségben szállít élelmiszereket is az Egyesült Államokba, illetve amerikai utasításra más tőkés államokba. Olyan, a nép számára elsőrendűen fontos élelmiszereket szállít, mint a gabona, kukorica és más élelmiszerek, amelyekben Jugoszláviában igen nagy a hiány, de amelyekre az imperialistáknak van szükségük. Ezzel a Tito-banda imperialista gazdáik kedvéért, a jugoszláv dolgozókat állandó nélkülözésre és éhezésre ítéli.

Így válik mind kézzelfoghatóbb valósággá a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának az a megállapítása, hogy „Jugoszláviának növekvő szolgai függősége az imperializmustól, a munkásosztály kizsákmányolásának fokozásához és anyagi helyzetének súlyos romlásához vezet“.

A véres fasiszta terror ellenére, melyet a Tito—Rankovics-banda a jugoszláv munkásosztály és a nép ellen alkalmaz, Jugoszlávia dolgozói nem nyugszanak bele abba, hogy országuk, melyet a dicsőséges Szovjet Hadsereg szabadított fel, s amelynek szabadságáért és függetlenségéért maguk is olyan sok vért ontottak, imperialista gyarmattá vált. A földalatti,

igazi Kommunista Párt vezetésével felvették a harcot Tito áruló bandája és imperialista gazdái ellen azért, hogy Jugoszlávia visszatérhessen a béke, a demokrácia, a szocializmus táborába.

(Tartós békéért, népi demokráciáért, 1950 február 19.)

TARTALOM

A jugoszláv trockisták az imperializmus rohamcsapata — (<i>Rákosi Mátyás</i>)	5
A Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának a Jugoszláv Kommunista Párt helyzetéről hozott hatá- rozata évfordulójára	20
Tito trockistái eladják az országot és a népet	30
A Tito-klikk látbatámadja a népi demokratikus Görög- országot (<i>N. Zachariadis</i>)	42
Léhullt az álarc	51
A buborék-ember (<i>A. Cordon</i>)	59
Számoljuk fel Tito—Rankovics véres fasiszta rendszerét ..	66
Titók az imperjalizmus kiszolgálói (<i>R. Slansky</i>)	71
Tito klikkje terroreszközzé tette a Jugoszláv Kommunista Pártot (<i>R. Golubovics</i>)	81
Fasiszta összeesküvők, kémek és provokátorok bandája ..	90
Milyen a mai jugoszláv hadsereg? (<i>L. Leontics</i>)	97
Ellenforradalmi fordulat Jugoszláviában (<i>J. Berman</i>)	100
Tito klikkje áruba bocsátja Jugoszlávia függetlenségét (<i>J. Jevszejev</i>)	113
Tito fasiszta klikkje a népek ítélőszéke előtt (<i>B. Zsirnov</i>) ..	119

A Tito—Rankovics-klikk áruló tevékenysége a jugoszláv népek nemzeti felszabadító harca idején (<i>P. Popivoda</i>)	124
Jugoszlávia gazdasága zsákutcában	136
Sarokba szorultak a belgrádi provokátorok (<i>L. Tolkunov</i>)	142
A Szovjet Hadsereg felszabadító küldetése Jugoszláviában (<i>P. Popivoda</i>).. .. .	147
A Tito-klikk fasiszta politikájának eszközévé változtatta a tömegszervezeteket (<i>R. Golubovics</i>)	156
Jugoszlávia népeinek kizsákmányolói és elnyomói (<i>M. Riznics</i>)	162
A Tito-klikk öt éves tervének csődje	166
A Jugoszláv Kommunista Párt gyilkosok- és kémek hatalmában (<i>G. Gheorghiu-Dej</i>).. .. .	171
A Jugoszláv Kommunista Párt gyilkosok és kémek hatalmában (<i>A Tájékoztató Iroda határozata</i>)	196
A kommunisták nemzetközi közelessége a Tito-klikk elleni harc (<i>P. Rossi</i>)	204
A Tito-klikk dühödt provokációja (<i>A. J. Visinszkij</i>)	213
Tito és angol munkáspártiak szövetsége (<i>P. Todorov</i>).. ..	217
A forradalmi jugoszláv ifjúság harca a Tito-banda ellen ..	221
A Vajdaság a Tito-klikk jármában (<i>M. Milics</i>)	225
A Tito—Rankovics-klikk „irodalmi“ banditái	230
A Tito-klikk gyilkolja a kommunistákat Jugoszláviában (<i>P. Popivoda</i>)	235
Tito gyarmatosító tervének bukása Albániában (<i>Enver Hodzsa</i>)	244
A jugoszláv falu a kulákok jármában	252

Az angol-amerikai tőke leigázza Jugoszláviát (<i>A. Gregor</i>)	261
A Tito-klikk a bolgár nép legádázabb ellensége (<i>V. Popov</i>)	270
Tito és bandája a spanyol nép álnok ellensége (<i>D. Ibaruri</i>)	278
Jugoszláv-török együttműködés (<i>A. Humbaraci</i>)	287
Az USA imperialistái Tito klikkjét kémkedésre használják	
Ázsiában	293
Az amerikai tőke behatolása a jugoszláv gazdaságba (<i>Gerő Ernő</i>)	298

8.— Ft

